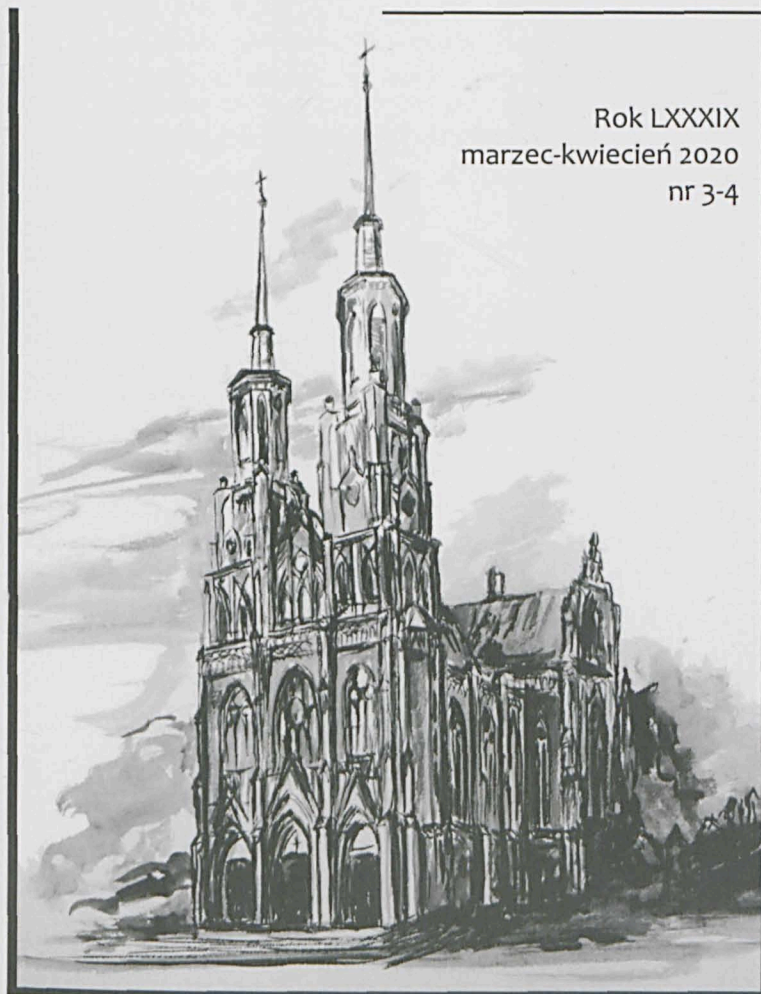

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

Rok LXXXIX
marzec-kwiecień 2020
nr 3-4

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

SPIS TREŚCI

STOLICA APOSTOLSKA

Orędzie papieża Franciszka na XXXV Światowy Dzień Młodzieży	116
Orędzie Papieża Franciszka na 57. Światowy Dzień Modlitw o Powołania	122
Dekret Kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów dotyczący obchodów Wielkanocy w czasie epidemii	126
Nota Penitencjarii Apostolskiej odnośnie Sakramentu Pojednania w obecnej sytuacji pandemii	128
Dekret Penitencjarii Apostolskiej odnośnie przyznania specjalnych odpustów dla wiernych w obecnej sytuacji pandemii	130
Dekret zawierający uaktualnione wytyczne odnośnie do celebrowania w tym roku uroczystości Wielkiego Tygodnia w okresie Covid-19 (II).....	132

KONFERENCJA EPISKOPATU POLSKI

Komunikat Przewodniczącego Komisji Episkopatu Polski ds. Misji na II Niedzielę Wielkiego Postu „Ad Gentes”	134
Wskazania Prezydium KEP dla biskupów odnośnie do sprawowania czynności liturgicznych w najbliższych tygodniach	136
Obrzęd błogosławieństwa stołu przed uroczystym posiłkiem w Niedzielę Zmartwychwstania Pańskiego	142
Akt poświęcenia Najświętszemu Sercu Jezusa i Niepokalanemu Sercu Maryi, dokonane 25 marca 2020 roku	144
Czas odpowiedzialności, solidarności, sprawiedliwości – Oświadczenie Rady ds. Społecznych KEP	146
Nota Komisji Nauki Wiary Konferencji Episkopatu Polski w związku z pandemią korona wirusa	149
List Prezydium KEP do kapłanów na Wielki Czwartek 2020 r.	153
Apel Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski dotyczący sytuacji przed wyborami prezydenckimi w 2020 r.	156
Stanowisko Zespołu Ekspertów Konferencji Episkopatu Polski ds. Bioetycznych w kwestii dystrybucji środków ratunkowych w sytuacji pandemii wywołanej przez koronawirusa SARS-CoV-2	157
Komunikat Komisji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów KEP Praktyka pierwszych piątków i pierwszych sobót miesiąca w okresie epidemii	160
List Przewodniczącego Episkopatu do Premiera RP w sprawie zmiany w ustalaniu liczby wiernych w kościele	161

Słowo Rady Stałej Konferencji Episkopatu Polski „Pokój tobie, Polsko!” (św. Jan Paweł II, 1983)	163
Słowo przewodniczącego Komisji Charytatywnej KEP na Niedzielę Miłosierdzia	166
Życzenia Przewodniczącego Episkopatu dla biskupa nominata Grzegorza Suchodolskiego	169
XIV Ogólnopolska Niedziela Modlitw za Kierowców „Z Miłością na wszystkich drogach”	170
Słowo Rady Stałej Konferencji Episkopatu Polski	174

BISKUP SIEDLECKI

Zarządzenie w związku z epidemią koronawirusa	177
Zarządzenie w związku z wprowadzeniem w Polsce stanu zagrożenia epidemicznego	180
Słowo do kapłanów Diecezji Siedleckiej w związku z trwającą epidemią koronawirusa	182
Komunikat w związku z apelem Ojca Świętego Franciszka	184
Komunikat w związku z kolejnymi ograniczeniami epidemicznymi	185
Wskazania dotyczące Wielkiego Tygodnia i Triduum Paschalnego	186
Rozporządzenie na czas trwającej epidemii koronawirusa oraz obchodów Wielkiego Tygodnia i Triduum Paschalnego	189
Dekret w sprawie obchodów Wielkiego Tygodnia i Triduum Paschalnego	192
Apel do kapłanów o włączenie się w dzieła prowadzone przez Caritas Diecezji Siedleckiej w czasie epidemii koronawirusa	193
Prośba do Księży Proboszczów - Triduum Paschalne	195
Zarządzenie w kwestiach ekonomicznych w związku z trwającym stanem epidemii koronawirusa	196
Homilia wygłoszona w Katedrze Siedleckiej podczas Mszy Krzyżma, 9 kwietnia 2020 r.	199
Życzenia z racji Świąt Wielkanocnych	202
Dekret w sprawie ślubów w piątek	203
Komunikat o mianowaniu Ks. kanonika Grzegorza Suchodolskiego biskupem pomocniczym Diecezji Siedleckiej	204
Zarządzenie dotyczące Pierwszej Komunii św. w trwającym stanie epidemicznym	206
Komunikat dotyczący liczby wiernych gromadzących się w kościele ..	207

KURIA DIECEZJALNA

Zaproszenie Diecezjalnego Centrum Formacji Kapłańskiej	208
Komunikat w sprawie ks. dra Adama Skwarczyńskiego	209
Zaproszenie na zebranie księży dziekanów	210
Informacja dotycząca kolportażu „Echa Katolickiego” w okresie pandemii	210
Zmiany w organizacji pracy Kurii Diecezjalnej Siedleckiej obowiązują od dnia 17 marca 2020 r. do odwołania	211
Komunikat w sprawie zbiórki na Ziemię Świętą	211
Komunikat o mianowaniu nowego proboszcza parafii katedralnej w Siedlcach	212
Komunikat o uroczystości sakry biskupa nominata Grzegorza Suchodolskiego	212
Informacje Caritas Diecezji Siedleckiej	213
Informacja Dzieła Biblijnego im. św. Jana Pawła II Diecezji Siedleckiej	214
Prośba do księży proboszczów w sprawie służby liturgicznej	215
Komunikat Wydziału Duszpasterstwa Rodzin Diecezji Siedleckiej o przygotowaniu do małżeństwa w czasie pandemii	216
Komunikat Wydziału Duszpasterstwa dotyczący „nabożeństw majowych” oraz obchodów Uroczystości NMP Królowej Polski	218
Zmiany wśród duchowieństwa	218

NEKROLOGI

Ks. prałat Michał Domański (1939-2020)	219
Ks. kanonik Lucjan Chojniak (1934-2020)	221

RELACJE

Poświęcenie ołtarza po renowacji kościoła w Niwiskach	223
Pierwsza procesja różańcowa mężczyzn	225
V Diecezjalny Kongres Różańcowy	226
Nowi nadzwyczajni szafarze Komunii Świętej	228
IV Diecezjalny Konkurs Biblijny	229
„Wieczory Prymasowskie” Akcji Katolickiej	231
Św. Antoni na nowo odkryty	235
Słowa wdzięczności i życzenia dla Biskupa Nominata	238

VARIA

Nie ruszam w tę drogę samotnie wywiad z Biskupem Nominatem Grzegorzem Suchodolskim	240
---	-----

STOLICA APOSTOLSKA

Orędzie papieża Franciszka na XXXV Światowy Dzień Młodzieży „Młodzieńcze, tobie mówię wstań” (por. Łk 7, 14)

Najdrożsi młodzi,

w październiku 2018 r., wraz z Synodem Biskupów na temat „Młodzi, wiara i rozeznawanie powołania”, Kościół podjął proces refleksji nad waszą sytuacją we współczesnym świecie, nad waszym poszukiwaniem sensu i projektu życia, waszą relacją z Bogiem. W styczniu 2019 roku spotkałem setki tysięcy waszych rówieśników z całego świata, zebranych w Panamie na Światowym Dniu Młodzieży. Wydarzenia tego typu – Synod i ŚDM – wyrażają zasadniczy wymiar Kościoła: „podążać razem”.

Na tej drodze, za każdym razem, gdy osiągamy ważny punkt, jesteście wezwani przez Boga i przez samo życie, by zacząć od nowa. Wy, ludzie młodzi, jesteście w tym biegli! Lubicie podróżować, stawać przed miejscami i twarzami, których nigdy wcześniej nie widzieliście, przeżyć nowe doświadczenia. Wybrałem więc jako miejsce docelowe waszej następnej pielgrzymki międzykontynentalnej, w 2022 roku Lizbonę, stolicę Portugalii. Stamtąd w piętnastym i szesnastym wieku liczni młodzi ludzie, w tym wielu misjonarzy, wyjechali do nieznanych krajów, aby podzielić się również swoim doświadczeniem Jezusa z innymi ludami i narodami. Temat ŚDM w Lizbonie będzie brzmiał: „Maryja wstała i poszła z pośpiechem” (Łk 1, 39). Pomyślałem, aby w ciągu dwóch lat poprzedzających to spotkanie, wraz z wami zastanowić się nad dwoma innymi tekstami biblijnymi: „Mło-

dzieńcze, tobie mówię wstań” (por. Łk 7, 14), w 2020 r., i „Wstań. Ustanawiam cię świadkiem tego, co zobaczyłeś” (por. Dz 26, 16), w 2021 roku.

Jak widzicie wspólnym czasownikiem dla trzech tematów jest „wstać”. Wyrażenie to nabiera także znaczenia odradzania się, przebudzenia do życia. To czasownik powtarzający się w adhortacji *Christus vivit* (*Christus żyje!*), którą wam poświęciłem po Synodzie w 2018 roku i którą, wraz z dokumentem końcowym, Kościół daje wam jako latarnię, by rzucić światło na drogi waszego życia. Ufam całym sercem, że droga, która będzie nas wiodła do Lizbony, zbiegnie się w całym Kościele z silnym zaangażowaniem we wdrażanie tych dwóch dokumentów, ukierunkowując misję animatorów duszpasterstwa młodzieżowego.

Przejdźmy teraz do naszego tegorocznego tematu: „Młodzieńcze, tobie mówię wstań” (por. Łk 7, 14). Cytowałem już ten werset z Ewangelii w *Christus vivit*: „Jeśli utraciłeś wewnętrzny wigor, marzenia, entuzjazm, nadzieję i wspaniałomyślność, Jezus ukazuje się tobie, tak jak stanął przed zmarłym synem wdowy, i z całą swoją mocą Zmartwychwstałego Pan zachęca cię: «Młodzieńcze, tobie mówię wstań!» (Łk 7, 14)” (n. 20).

Fragment ten opowiada nam, jak Jezus, wchodząc do miasta Nain w Galilei, spotkał kondukt pogrzebowy towarzyszący pogrzebowi młodego mężczyzny, jedyne go syna owdowiałej matki. Jezus, poruszony rozdzierającym bólem tej kobiety dokonał cudu wskrzeszenia jej syna. Ale cud nastąpił po całym ciągu postaw i gestów: „Na jej widok Pan użalił się nad nią i rzekł do niej: «Nie płacz!» Potem przystąpił, dotknął się mar – a ci, którzy je nieśli, stanęli” (Łk 7, 13-14). Zatrzymajmy się, by przemyśleć niektóre z tych gestów i słów Pana.

Zobaczyć cierpienie i śmierć

Jezus przygląda się temu konduktowi pogrzebowemu uważnie i w skupieniu. W tłumie widzi twarz kobiety, przeżywającej skrajne cierpienie. Jego spojrzenie rodzi spotkanie, będące źródłem nowego życia. Nie trzeba wielu słów.

A jakie jest moje spojrzenie? Czy patrzę czujnym okiem, czy też tak, jakbym szybko przeglądał tysiące zdjęć w mojej komórce czy na profilu społecznościowym? Ileż razy zdarza się, że jesteśmy dzisiaj naoczni świadkami wielu wydarzeń, nigdy nie doświadczając ich na żywo! Czasami naszą pierwszą reakcją jest nakręcenie sceny za pomocą telefonu komórkowego, być może nie zwracając uwagi, aby spojrzeć w oczy ludziom biorącym w niej udział.

Dookoła nas, ale czasem także w nas samych, napotykamy realia śmierci: fizycznej, duchowej, emocjonalnej, społecznej. Czy to zauważamy, czy po prostu ponosimy konsekwencje? Czy coś możemy uczynić, by przywrócić życie?

Myślę o wielu sytuacjach negatywnych, jakie przeżywają wasi rówieśnicy. Są na przykład tacy, którzy wszystko rozgrywają dzisiaj, narażając swoje życie w ekstremalnych doświadczeniach. Natomiast inni młodzi „umarli”, ponieważ stracili nadzieję. Słyszałem od pewnej dziewczyny: „Wśród moich przyjaciół widzę osoby, które utraciły entuzjazm, żeby się zaangażować, odwagę, żeby się podnieść”. Niestety również wśród młodych rozprzestrzenia się depresja, która w niektórych przypadkach może nawet prowadzić do pokusy odebrania sobie życia. Ileż sytuacji, w których panuje apatia, w których gubimy się w otchłani udręki i wyrzutów sumienia! Iluż młodych ludzi płacze, a nikt nie słucha krzyku ich duszy! Wokół nich często roztargnione spojrzenia tych, którzy być może cieszą się swoją happy hour, zachowując dystans.

Są tacy, którzy wegetują powierzchownie, sądząc, że żyją, podczas gdy wewnątrz są martwi (por. Ap 3, 1). Można mieć dwadzieścia lat i wlec życie w dół, nie na miarę swej godności. Wszystko sprowadza się do tego, by „dać sobie życie”, dążąc do odrobiny satysfakcji: trochę zabawy, trochę okrucichów uprzejmości i uczucia od innych... Istnieje również rozpowszechniony narcyzm cyfrowy, który dotyka zarówno młodych, jak i dorosłych. Wielu tak żyje! Być może niektórzy z nich oddychali wokół siebie materializmem ludzi myślących tylko o zarabianiu pieniędzy i urzędzeniu się, jak gdyby były to jedyne cele życia. Na dłuższą metę pojawi się nieuchronnie głuchy niepokój, apatia, nuda życia, coraz bardziej bolesna.

Postawy negatywne mogą być również wywoływane niepowodzeniami osobistymi, gdy coś, na czym nam zależało, w co byliśmy zaangażowani, nie posuwa się naprzód czy nie osiąga pożądanych rezultatów. Może się to zdarzyć w dziedzinie edukacji lub z ambicjami sportowymi, czy artystycznymi... Kres „marzeń” może sprawić, że poczujesz się martwy. Ale niepowodzenia należą do życia każdego człowieka, a czasem mogą się nawet okazać łaską! Często coś, co naszym zdaniem dawało szczęście, okazuje się iluzją, idolem. Bożki żądają od nas wszystkiego, czyniąc nas niewolnikami, ale nic nie dają w zamian. I w końcu upadają, pozostawiając jedynie kurz i dym. W tym sensie niepowodzenia, jeśli powodują upadek bożków, są dobre, nawet jeśli sprawiają cierpienie.

Moglibyśmy kontynuować mówiąc o innych sytuacjach śmierci fizycznej lub moralnej, w których może się znaleźć młoda osoba, takie jak uzależnienia, przestępstwa, nędza, poważna choroba... Ale zostawiam wam do osobistego rozważenia i uświadomienia sobie tego, co spowodowało „śmierć” w was lub w kimś wam bliskim, obecnie, lub w przeszłości. Jednocześnie pamiętajcie, że ten młodzieniec z Ewangelii, który naprawdę umarł, powrócił do życia, ponieważ spojrzał na niego Ktoś, kto chciał, aby żył. To może się zdarzyć dzisiaj i każdego dnia.

Ulitować się

Pismo Święte często opisuje nastrój tych, którzy pozwalają się porużyć „dogłębnie” cierpieniem innych. Wzruszenie Jezusa czyni Go uczestnikiem rzeczywistości drugiego człowieka. Przyjmuje na siebie nędzę drugiego. Cierpienie tej matki staje się Jego cierpieniem. Śmierć tego syna staje się Jego śmiercią.

Przy wielu okazjach wy, młodzi okazujecie, że umiecie cierpieć wraz z drugą osobą. Wystarczy zobaczyć jak wielu z was wielkodusnie poświęca się, gdy wymagają tego okoliczności. Nie ma katastrofy, trzęsienia ziemi, powodzi, które by nie powodowały, że grupy młodych wolontariuszy są gotowe do pomocy. Także wielka mobilizacja ludzi młodych, którzy chcą bronić świata stworzonego, świadczy również o waszej zdolności do usłyszenia krzyku ziemi.

Drodzy młodzi, nie pozwólcie ukraść sobie tej wrażliwości! Obyście zawsze słyszeli jęk tych, którzy cierpią; pozwolili się wzruszyć tym, którzy płaczą i umierają w dzisiejszym świecie. „Pewne realia życia można zobaczyć jedynie oczami obmytymi przez łzy” (Christus vivit, 76). Jeśli będziecie umieli płakać z tymi, którzy płaczą, będziecie naprawdę szczęśliwi. Wielu z waszych rówieśników nie ma szans, doznają przemocy, prześladowań. Niech ich rany staną się waszymi, a będziecie nieśli nadzieję w ten świat. Będziecie mogli powiedzieć swojemu bratu, swojej siostrze: „Wstań, nie jesteś sam” i sprawić, by doświadczyli, że Bóg Ojciec nas kocha, a Jezus jest Jego ręką wyciągniętą ku nam.

Przystąpić i „dotknąć”

Jezus zatrzymuje kondukt pogrzebowy. Podchodzi, staje się bliżnim. Bliskość sięga dalej i staje się odważnym gestem, aby drugi żył. To gest prorocy. To dotyk Jezusa, Żyjącego, który przekazuje życie. Dotyk, który wszczepia Ducha Świętego w martwe ciało chłopca i przywraca jego funkcje życiowe.

Ten dotyk przenika rzeczywistość przygnębienia i rozpacz. Jest to dotyk Boskości, który obejmuje także autentyczną ludzką miłość i otwiera niewyobrażalne przestrzenie wolności, godności, nadziei, nowego i pełnego życia. Skuteczność tego gestu Jezusa jest nieobliczalna. Przypomina nam, że także znak bliskości, prosty, ale konkretny, może rozbudzić siły zmartwychwstania.

Tak, również wy, ludzie młodzi, możecie zbliżyć się do sytuacji bólu i śmierci, jakie napotykać, możecie ich dotknąć i zrodzić życie tak, jak Jezus. Jest to możliwe dzięki Duchowi Świętemu, jeśli wy sami jako pierwsi zostaliście dotknięci Jego miłością, jeśli wasze serca zostały poruszone doświadczeniem Jego dobroci względem was. Jeśli zatem odczuwacie

w swoim wnętrzu żarliwą czułość Boga wobec każdego żywego stworzenia, szczególnie dla brata głodnego, spragnionego, chorego, nagiego, uwięzionego, to wówczas będziecie mogli zbliżyć się do niego tak, jak On, dotknąć jak On i przekazać życie swoim przyjaciołom, którzy umarli wewnętrznie, którzy cierpią lub utracili wiarę i nadzieję.

„Młodzieńcze, tobie mówię wstań!”

Evangelia nie podaje imienia tego młodzieńca wskrzeszonego przez Jezusa w Nain. Jest to zaproszenie czytelnika, aby się z nim utożsamiał. Jezus zwraca się do ciebie, do mnie, do każdego z nas i mówi: „Wstań!”. Dobrze wiemy, że także my, chrześcijanie, upadamy i zawsze musimy powstawać. Tylko ten, kto nie chodzi, nie upada, ale też nie idzie dalej. Dlatego trzeba przyjąć działanie Chrystusa i dokonać aktu wiary w Boga. Pierwszym krokiem jest zgodzić się, aby wstać. Nowe życie, które On nam da, będzie dobre i warte, by je przeżyć, ponieważ będzie wspierane przez Kogoś, kto będzie nam towarzyszył również w przyszłości, nigdy nas nie opuszczając, pomagając nam przeżyć nasze życie w sposób godny i owocny.

To naprawdę nowe stworzenie, nowe narodziny. To nie jest oddziaływanie psychologiczne. Zapewne w chwilach trudności wielu z was słyszało, jak powtarza się słowa „magiczne”, które są modne i powinny rozwiązać wszystko: „Musisz uwierzyć w siebie”, „Musisz znaleźć siłę w sobie”, „Musisz sobie uświadomić swoją energię pozytywną”... Ale są to wszystko zwykłe słowa, a w przypadku człowieka, który jest „wewnętrznie martwy”, nie działają. Słowo Chrystusa jest innego rodzaju, nieskończenie wznioślejsze. Jest to słowo Boskie i stwórcze, jedyne, które może przywrócić życie tam, gdzie ono obumarło.

Nowe życie jako „zmarłychwstałych”

Evangelia powiada, że młodzieniec „zaczął mówić” (Łk 7, 15). Pierwszą reakcją osoby, która została dotknięta i przywrócona do życia przez Chrystusa, jest wyrażenie siebie, ukazanie bez lęku i bez kompleksów tego, co posiada w swym wnętrzu, swojej osobowości, pragnień, potrzeb i marzeń. Może nigdy wcześniej tego nie czyniła, była przekonana, że nikt nie może jej zrozumieć!

Mówić oznacza także nawiązywać relacji z innymi. Kiedy jesteś „martwy”, zamykasz się w sobie, relacje zostają przerwane lub stają się powierzchowne, fałszywe, obłudne. Kiedy Jezus przywraca nam życie, „oddaje” nas innym (por. w. 15).

Dzisiaj często jest „łącność”, ale nie komunikacja. Korzystanie z urządzeń elektronicznych, jeśli nie jest wyważone, może sprawić, że zawsze będziemy przyklejeni do ekranu. Poprzez to orędzie chciałbym wraz z wami, młodymi, podjąć wyzwanie przemiany kulturowej, zaczynając od

Jezusowego „Wstańcie!” W kulturze, która chce, aby ludzie młodzi byli izolowani i zamknięci w świecie wirtualnym, rozpowszechniamy to słowo Jezusa: „Wstań!”. Jest to zaproszenie do otwarcia się na rzeczywistość wykraczającą daleko poza świat wirtualny. Nie oznacza to pogardzania technologią, ale używanie jej jako środka, a nie celu. „Wstań” oznacza również „miej marzenia”, „podejmij ryzyko”, „weź udział w przemianie świata”, rozpal swe pragnienia, podziwiał niebo, gwiazdy, świat wokół ciebie. „Wstań i stań się tym, kim jesteś!”. Dzięki temu orędziu wiele wyblakłych twarzy ludzi młodych wokół nas ożyje i stanie się o wiele piękniejszymi, niż jakkolwiek rzeczywistość wirtualna.

Jeśli bowiem dajesz życie, ktoś je przyjmuje. Pewna dziewczyna powiedziała: „Wstajesz z kanapy, jeśli widzisz coś pięknego i ty też postanawiasz to zrobić”. To, co jest piękne rozbudza pasję. A jeśli młody człowiek czymś się pasjonuje, lub – lepiej – kimś, w końcu wstaje i zaczyna czynić wspaniałe rzeczy; z martwego, jakim był, może stać się świadkiem Chrystusa i oddać dla Niego życie.

Drodzy młodzi, jakie są wasze pasje i marzenia? Sprawcie, by się ujawniły i poprzez nie zaproponujcie światu, Kościołowi, innym ludziom młodym coś pięknego w dziedzinie duchowej, artystycznej i społecznej. Powtarzam wam w moim języku ojczystym: hagan lio!. Zróbcie raban! Od innego młodego człowieka usłyszałem: „Gdyby Jezus był kimś, kto zajmuje się swoimi sprawami, to syn wdowy nie byłby wskrzeszony”.

Wskreszenie młodzieńca na nowo połączyło go z matką. W tej matce możemy widzieć Maryję, naszą Matkę, której powierzamy wszystkich młodych świata. Możemy w niej również rozpoznać Kościół, który pragnie serdecznie przyjąć każdego człowieka młodego, nikogo nie wykluczając. Dlatego módlmy się do Maryi za Kościół, aby zawsze był matką swoich dzieci, które trwają w śmierci, płacząc i modląc się o ich odrodzenie. Z każdym swym dzieckiem, które umiera, umiera także Kościół, a z każdym dzieckiem, które powstaje do życia, również on powstaje do życia.

Błogosławię wasze pielgrzymowanie. I proszę was, nie zapomnijcie za mnie się modlić.

FRANCISZEK

Rzym, u św. Jana na Lateranie, 11 lutego 2020, we wspomnienie Matki Bożej z Lourdes.

Orędzie Papieża Franciszka na 57. Światowy Dzień Modlitw o Powołania. Słowa powołania

Drodzy bracia i siostry!

4 sierpnia ubiegłego roku, w 160. rocznicę śmierci świętego Proboszcza z Ars, zechciałem wystosować List do kapłanów, którzy codziennie poświęcają swe życie powołaniu, jakie skierował do nich Pan, służąc Ludowi Bożemu.

Przy tej okazji wybrałem cztery kluczowe słowa – smutek, wdzięczność, odwaga i uwielbienie – by podziękować kapłanom i wesprzeć ich postugę. Uważam, że dziś, w 57. Światowy Dzień Modlitw o Powołania, słowa te mogą zostać podjęte na nowo i skierowane do całego Ludu Bożego na tle fragmentu Ewangelii, który mówi nam o szczególnym doświadczeniu, które spotkało Jezusa i Piotra podczas burzliwej nocy nad jeziorem Tyberiadzkim (por. Mt 14, 22-36).

Po rozmnożeniu chlebów, które wprowadziło tłum w zachwyt, Jezus nakazał swoim uczniom wsiąść do łodzi i wyprzedzić Go na drugi brzeg, zanim odprawi lud. Obraz tej przeprawy przez jezioro w jakiś sposób przypomina podróż naszego istnienia. Łódź naszego życia powoli płynie naprzód, wciąż niespokojna, ponieważ szuka szczęśliwej przystani, gotowa rzucić wyzwanie niebezpieczeństwom i możliwościom morza, ale także oczekująca na manewr sternika, który ostatecznie naprowadzi na właściwy kurs. Czasami jednak może się zdarzyć, że się zagubi, że da się oślepić iluzjami, zamiast podążać za latarnią morską, która prowadzi ją do bezpiecznego portu, lub że zderzy się z przeciwnymi wiatrami trudności, wątpliwości i obaw.

Dzieje się tak również w sercach uczniów, którzy, powołani do podążania za Nauczycielem z Nazaretu, muszą zdecydować się przepłynąć na drugi brzeg, wybierając odważnie porzucenie swoich zabezpieczeń i wyruszenie za Panem. Ta przygoda nie jest spokojna: nadchodzi noc, wieje wiatr przeciwny, łódź jest miotana falami, i grozi im, że przerośnie ich strach przed tym, że się nie uda i że nie potrafią sprostać powołaniu.

Ewangelia mówi nam jednak, że w przygodzie tej trudnej podróży nie jesteśmy sami. Pan, niemal wymuszając jutrzenkę w środku nocy, idzie po wzburzonych wodach i dociera do uczniów, zaprasza Piotra, by po falach wyszedł Mu na spotkanie, ratuje go, gdy widzi, że tonie, i wreszcie wsiada do łodzi i sprawia, iż ustaje wiatr.

Zatem pierwszym słowem powołania jest wdzięczność. Nawigacja we właściwym kierunku nie jest zadaniem powierzonym wyłącznie naszym

wysiłkom ani nie zależy tylko od wybranych przez nas tras. Realizacja siebie i naszych planów życiowych nie jest matematycznym wynikiem tego, co postanawiamy w odizolowanym „ja”; wręcz przeciwnie, jest to przede wszystkim odpowiedź na powołanie, które otrzymujemy z wysoka. To Pan wskazuje nam brzeg, ku któremu powinniśmy się udać, a jeszcze wcześniej dodaje nam odwagi, aby wejść na łódź; to On, wzywając nas, staje się również naszym sternikiem, by nam towarzyszyć, wskazać nam kierunek, zapobiec, byśmy nie osiedli na rafach niezdecydowania i uzdolnić nas wręcz do chodzenia po wzburzonych wodach.

Każde powołanie rodzi się z tego miłującego spojrzenia, z jakim Pan wyszedł nam na spotkanie, być może właśnie w chwili, kiedy nasza łódź była ogarnięta burzą. „Jest ono nie tyle naszym wyborem, ile odpowiedzią na bezinteresowne wezwanie Pana” (List do kapłanów, 4 sierpnia 2019 r.); dlatego będziemy mogli je odkryć i przyjąć, gdy nasze serce otworzy się na wdzięczność i będzie potrafiło przyjąć przejście Boga w naszym życiu.

Kiedy uczniowie widzą zbliżającego się Jezusa idącego po wodzie, początkowo myślą, że to zjawa i boją się. Ale Jezus natychmiast uspokaja ich słowem, które musi zawsze towarzyszyć naszemu życiu i naszej drodze powołania: „Odwagi! Ja jestem, nie bójcie się!” (w. 27). To jest właśnie drugie słowo, które chciałbym wam przekazać: odwaga.

Tym, co często przeszkadza nam iść, wzrastać, obierać drogę, jaką Pan dla nas wytycza, są zjawy, które miotają się w naszym sercu. Kiedy jesteśmy powołani do opuszczenia naszego pewnego brzegu i przyjęcia stanu życia – takiego, jak małżeństwo, święcenia kapłańskie, życie konsekrowane – pierwszą reakcją jest często „zjawa niewiary”: to niemożliwe, aby to powołanie było dla mnie; czy to naprawdę właściwa droga? Czy Pan chce tego właśnie ode mnie?

Stopniowo narastają w nas wszystkie te rozważania, usprawiedliwienia i kalkulacje, które powodują, że tracimy rozmach, wprawiają w zakłopotanie i pozostawiają nas sparaliżowanych na brzegu wyjściowym: sądzimy, że coś nas zaślepiło, że nie jesteśmy na wysokości zadania, po prostu, że zobaczyliśmy zjawę, którą trzeba odpędzić.

Pan wie, że fundamentalna decyzja życiowa – taka, jak zawarcie małżeństwa lub poświęcenie się w sposób szczególny Jego służbie – wymaga odwagi. On zna pytania, wątpliwości i trudności, które wstrząsają łodzią naszego serca, i dlatego zapewnia nas: „Nie bój się, jestem z tobą!”. Wiara w Jego obecność, która wychodzi nam na spotkanie i nam towarzyszy, nawet gdy morze jest wzburzone, wyzwala nas ze znużenia, które miałem już okazję określić jako „słodkawy smutek” (List do kapłanów, 4 sierpnia 2019 r.), to znaczy wewnętrzne zniechęcenie, które nas blokuje i nie pozwala nam zasmakować piękna naszego powołania.

W Liście do kapłanów mówiłem także o cierpieniu, ale tutaj chciałbym przetłumaczyć to słowo inaczej i odnieść się do znużenia. Każde powołanie wymaga zaangażowania. Pan nas powołuje, ponieważ chce uczynić nas podobnymi do Piotra, zdolnymi do „chodzenia po wodzie”, to znaczy do wzięcia naszego życia w swe ręce, aby oddać je na służbę Ewangelii, w sposób konkretny i codzienny, jaki On nam wskazuje, a zwłaszcza w różnych formach powołania świeckiego, kapłańskiego oraz życia konsekrowanego. Ale jesteśmy podobni do Apostoła: mamy pragnienie i zapał, ale jednocześnie jesteśmy naznaczeni słabościami i obawami.

Jeśli pozwolimy się przytłoczyć myślom o oczekujących nas obowiązkach – w życiu małżeńskim lub kapłańskim – lub przeciwnościach, które się pojawiają, wkrótce odwrócimy się od spojrzenia Jezusa i, podobnie jak Piotrowi, grozi nam, że zaczniemy tonąć. Przeciwnie, pomimo naszych słabości i ubóstwa, wiara pozwala nam iść w kierunku Zmartwychwstałego Pana i pokonać także burze. On rzeczywiście wyciąga ku nam rękę, gdy z powodu znużenia lub strachu grozi nam zatonięcie, i daje nam zapał niezbędny do przeżywania naszego powołania z radością i entuzjazmem.

Wreszcie, kiedy Jezus wsiada do łodzi, wiatr ustaje a fale się uspokajają. Jest to piękny obraz tego, jak Pan działa w naszym życiu i podczas zawirowań historycznych, zwłaszcza gdy przeżywamy burzę: On nakazuje przeciwnym wiatrom, by zamilkły, a moce zła, lęku, rezygnacji nie mają już nad nami władzy.

Wiatry te mogą nas wyczerpać w konkretnym powołaniu, do którego przeżywania jesteśmy powołani. Myślę o tych, którzy podejmują ważne obowiązki w społeczeństwie obywatelskim, o małżonkach, których nie przypadkiem lubię nazywać „odważnymi”, a zwłaszcza o tych, którzy podejmują życie konsekrowane i kapłaństwo. Znam wasze trudy, samotność, która czasem obciąża serce, ryzyko rutyny, która powoli gasi żar powołania, brzemień niepewności i niedostatku naszych czasów, lęk przed przyszłością. Odwagi, nie lękajcie się! Jezus jest obok nas i jeśli uznajemy Go za jedyne Pana naszego życia, On wyciąga ku nam rękę i chwyta nas, aby nas zbawić.

A wówczas, nawet pośród fal, nasze życie otwiera się na uwielbienie. Jest to ostatnie słowo powołania, które chce być także zaproszeniem do pielęgnowania wewnętrznej postawy Najświętszej Maryi Panny: wdzięczna za spojrzenie Boga, które na Niej spoczęło, oddając w wierze lęki i troski, odważnie podejmując powołanie, Ona uczyniła swoje życie wieczną pieśnią uwielbienia dla Pana.

Najmilsi, szczególnie w tym Dniu, ale także w zwykłym działaniu duszpasterskim naszych wspólnot, pragnę, aby Kościół podążał tą drogą w służbie powołań, otwierając przestrzeń w sercu każdego wierzącego,

aby mógł z wdzięcznością odkryć powołanie, jakie kieruje do niego Bóg, znaleźć odwagę, by powiedzieć „tak”, przetrwać znużenie w wierze w Chrystusa i wreszcie ofiarować swoje życie jako pieśń chwały dla Boga, braci i całego świata. Niech Dziewica Maryja towarzyszy nam i wstawi się za nami.

FRANCISZEK

Rzym, u św. Jana na Lateranie, 8 marca, w II Niedzielę Wielkiego Postu.

Dekret Kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów dotyczący obchodów Wielkanocy w czasie epidemii

W tym trudnym czasie, jaki przeżywamy z powodu pandemii Covid-19, biorąc pod uwagę utrudnienia w odprawianiu liturgii wspólnotowej w kościele, na które wskazali biskupi dla terytoriów podlegających ich jurysdykcji, do Kongregacji dotarły zapytania dotyczące zbliżających się świąt wielkanocnych. W tym względzie proponuje się Biskupom ogólne wskazówki i pewne sugestie.

1 – O dacie Wielkanocy. Stanowiąc centrum roku liturgicznego Wielkanoc nie jest świętem jak każde inne: obchodzona przez trzy dni, z Triduum Paschalnym, poprzedzona Wielkim Postem i ukoronowana Zesłaniem Ducha Świętego, nie może być przeniesiona.

2 – Msza św. Krzyżma. Oceniając konkretny przypadek w różnych krajach, Biskup ma możliwość przełożenia jej na późniejszy termin.

3 – Wskazania odnośnie do Triduum Paschalnego.

W przypadku, gdy władze cywilne i kościelne wprowadziły ograniczenia, podczas Triduum Paschalnego należy przestrzegać następujących zasad.

Biskupi udzielą wskazówek, uzgodnionych z Konferencją Episkopatu, aby w kościołach katedralnych i parafialnych, nawet bez fizycznego udziału wiernych, Biskup i proboszczowie mogli celebrować misteria liturgiczne Triduum Paschalnego, zawiadamiając wiernych o czasie ich rozpoczęcia, ażeby mogli włączyć się w modlitwę w swoich domach. W tym przypadku pomocne są relacje na żywo za pomocą komunikacji teleinformatycznej.

Konferencja Episkopatu i poszczególne diecezje powinny dostarczyć materiały do modlitwy rodzinnej i osobistej.

W Wielki Czwartek, w kościołach katedralnych i parafialnych, w miarę rzeczywistych możliwości ustalonych przez osoby odpowiedzialne, księża w parafii mogą koncelebrować Mszę św. Wieczery Pańskiej; wyjątkowo udziela się wszystkim księżom możliwości odprawienia Mszy św. w tym dniu, w odpowiednim miejscu, bez ludzi. Gest umycia nóg, już i tak fakultatywny, powinien być pominięty. Na zakończenie Mszy św. Wieczery Pańskiej powinno się pominąć procesję, a Najświętszy Sakrament powinien być przechowywany w tabernakulum. Kapłani, którzy nie mają możliwości odprawienia Mszy św., powinni zamiast niej odmówić nieszpory (por. Liturgia Horarum).

W Wielki Piątek, w kościołach katedralnych i parafialnych, w miarę rzeczywistych możliwości ustalonych przez osoby odpowiedzialne, Biskup /

proboszcz celebryje Mękę Pańską. W modlitwie powszechnej Biskup diecezjalny powinien zadbać o ustanowienie szczególnej intencji za chorych, zmarłych, znajdujących się w sytuacji zagubienia (por. Missale Romanum, s. 314 nr 13).

Niedziela Wielkanocna. Wigilia Paschalna: powinna być sprawowana tylko w kościołach katedralnych i parafialnych, w miarę rzeczywistych możliwości ustalonych przez osoby odpowiedzialne. Na początku Wigilii i przy obrzędzie światła należy pominąć rozpalanie ogniska, a tylko zapalić świecę i, pomijając procesję, przejść do Orędzia Wielkanocnego (Exsultet). Potem następuje „Liturgia Słowa”. W czasie „Liturgii chrzcielnej” należy tylko odnowić przyrzeczenia chrzcielne (por. Missale Romanum, s. 371, n. 55). Potem następuje „Liturgia Eucharystyczna”.

Ci, którzy w żaden sposób nie mogą uczestniczyć w Wigilii Paschalnej sprawowanej w kościele, niech odmówią Godzinę Czytań przewidzianą na Niedzielę Wielkanocną (por. Liturgia Horarum).

W przypadku klasztorów, seminariów, wspólnot zakonnych, niech zdecyduje Biskup diecezjalny.

Wyrazy pobożności ludowej i procesje, które wzbogacają dni Wielkiego Tygodnia i Triduum Paschalne, mogą, decyzją Biskupa diecezjalnego, zostać przeniesione na inne dogodne dni, np. 14 i 15 września.

De mandato Summi Pontificis pro hoc tantum anno 2020.

Kard. Robert Sarah
Prefekt

Abp Arthur Roche
Sekretarz

Rzym, dnia 19 marca 2020 r.

Nota Penitencjarii Apostolskiej odnośnie Sakramentu Pojednania w obecnej sytuacji pandemii

„A oto Ja jestem z Wami przez wszystkie dni” (Mt 28, 20)

Powaga obecnych okoliczności wymaga refleksji nad pilnością i istotnym znaczeniem Sakramentu Pojednania, wraz z pewnymi niezbędnymi wyjaśnieniami, zarówno dla wiernych świeckich, jak i dla szafarzy powołanych do sprawowania tego Sakramentu.

Także czasach Covid-19 Sakrament Pojednania jest udzielany zgodnie z powszechnym prawem kanonicznym i z przepisami Ordo Paenitentiae.

Spowiedź indywidualna jest zwyczajowym sposobem sprawowania tego sakramentu (por. kan. 960 KPK), podczas gdy rozgrzeszenie ogólne, bez uprzedniej spowiedzi indywidualnej, nie może być udzielone, chyba że istnieje bezpośrednie niebezpieczeństwo śmierci, ponieważ nie ma wystarczająco dużo czasu na wysłuchanie spowiedzi poszczególnych penitentów (por. kan. 961, § 1 KPK), lub też występuje poważna konieczność (por. kan. 961, § 1, 2 KPK), za rozpatrzenie której odpowiedzialny jest biskup diecezjalny, biorąc pod uwagę kryteria uzgodnione z innymi członkami Konferencji Episkopatu (por. kan. 455, § 2 KPK) i przy konieczności, aby rozgrzeszenie było ważne, votum sacramenti ze strony indywidualnego penitenta, to znaczy postanowienie wyznania we właściwym czasie grzechów ciężkich, których w tym czasie nie można było wyznać (por. kan. 962, § 1 KPK).

Penitencjaria Apostolska uważa, że szczególnie w miejscach najbardziej dotkniętych zarazą pandemiczną i dopóki zjawisko to nie zostanie opanowane, istnieje poważna konieczność, o której mowa w kan. 961, § 2 KPK.

Wszelkie dalsze szczegóły są pozostawione na mocy prawa biskupom diecezjalnym, zawsze z uwzględnieniem najwyższego dobra zbawienia dusz (por. kan. 1752 KPK).

Jeśli pojawi się nagła potrzeba udzielenia rozgrzeszenia sakramentalnego kilku wiernym naraz, kapłan ma obowiązek zawiadomić o tym w miarę możliwości biskupa diecezjalnego lub, jeśli nie może, jak najszybciej go o tym poinformować (por. Ordo Paenitentiae, nr 32).

W obecnej sytuacji zagrożenia pandemią do biskupa diecezjalnego należy zatem wskazanie kapłanom i penitentom, że podczas indywidualnego sprawowania sakramentu pojednania należy zwracać szczególną uwagę na to, aby spowiedź odbywała się w przewietrzonym miejscu poza konfesjona-

tem, z zachowaniem odpowiedniego dystansu, przy użyciu masek ochronnych, zwracając absolutną uwagę na sakrament i niezbędną dyskrecję.

Ponadto, do biskupa diecezjalnego należy zawsze ustalenie, na terenie własnego okręgu kościelnego i w zależności od poziomu pandemii, przypadków poważnej konieczności, w których zgodne z prawem jest udzielenie rozgrzeszenia ogólnego: na przykład przy wejściu do oddziałów szpitalnych, gdzie hospitalizowani są zakażeni wierni zagrożeni śmiercią, stosując w miarę możliwości i przy zachowaniu odpowiednich środków ostrożności środki nagłaśniające, aby można było usłyszeć rozgrzeszenie.

Należy rozważyć potrzebę i celowość utworzenia, w razie potrzeby, w porozumieniu z władzami sanitarnymi, grup „nadzwyczajnych kapelanów szpitalnych”, także na zasadzie dobrowolności i zgodnie z normami ochrony przed zarażeniem, aby zagwarantować niezbędną pomoc duchową chorym i umierającym.

Tam, gdzie poszczególni wierzący znajdują się w bolesnej niemożności uzyskania rozgrzeszenia sakramentalnego, należy pamiętać, że żal doskonały, płynący z miłości do Boga nad wszystko umiłowanego, wyrażony w szczerzej prośbie o przebaczenie (takiej, jaką penitent jest obecnie w stanie wyrazić), i któremu towarzyszy votum confessionis, czyli stanowcze postanowienie, aby jak najszybciej przystąpić do spowiedzi sakramentalnej, uzyskuje przebaczenie grzechów, nawet śmiertelnych (por. KKK, nr 1452).

Nigdy wcześniej tak jak teraz Kościół nie doświadczył mocy komunii świętych, wznosząc do swego Pana Ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego swoje prośby i modlitwy, zwłaszcza Ofiarę Mszy Świętej, odprawianą przez kapłanów codziennie, nawet bez ludzi.

Kościół, jako dobra matka, błaga Pana o uwolnienie ludzkości od tejlugi, wzywając wstawiennictwa Najświętszej Maryji Panny, Matki Miłosierdzia i Uzdrawienia Chorych, oraz Jej Oblubieńca, św. Józefa, pod którego opieką Kościół od zawsze kroczy po świecie.

Niech Najświętsza Maryja Panna i św. Józef wyjednają dla nas obfite łaski pojednania i zbawienia, podczas gdy my wsluchujemy się uważnie w Słowo Pana, który dziś powtarza ludzkości: „Zatrzymajcie się, i we Mnie uznajcie Boga” (Ps 46, 11), „A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni” (Mt 28, 20).

Kard. Mauro Piacenza
Penitencjarz Większy

Ks. Prał. Krzysztof Nykiel
Regens

Rzym, dnia 20 marca 2020 r.

Dekret Penitencjarii Apostolskiej odnośnie przyznania specjalnych odpustów dla wiernych w obecnej sytuacji pandemii, 20.03.2020 r.

Wiernym dotkniętym chorobą zakaźną spowodowaną Covid-19, powszechnie znaną jako koronawirus, a także pracownikom służby zdrowia, członkom rodzin i wszystkim tym, którzy w jakimkolwiek charakterze, także poprzez modlitwę, opiekują się nimi, udziela się daru specjalnych odpustów.

„Weselcie się nadzieją! W ucisku bądźcie cierpliwi, w modlitwie – wytrwali” (Rz 12, 12). Słowa napisane przez św. Pawła do Kościoła w Rzymie rozbrzmiewają w całej historii Kościoła i ukierunkowują myśli wiernych w obliczu wszelkich cierpień, chorób i nieszczęść.

Obecna chwila, w której cała ludzkość zagrożona niewidzialną i podstępą chorobą, która od pewnego czasu stała się częścią życia każdego człowieka, naznaczona jest dzień po dniu dręczącymi obawami, nowymi niepewnościami, a przede wszystkim powszechnym cierpieniem fizycznym i moralnym.

Kościół, idąc za przykładem swego Boskiego Mistrza, zawsze troszczył się o chorych. Jak wskazał św. Jan Paweł II, sens ludzkiego cierpienia jest dwójaki: „Jest nadprzyrodzony, ponieważ zakorzenia się w Boskiej tajemnicy Odkupienia świata. Jest równocześnie głęboko ludzki, ponieważ człowiek odnajduje w nim siebie, swoje człowieczeństwo, swoją godność, swoje posłannictwo” (List apostolski *Salvifici Doloris*, 31).

Również papież Franciszek w tych ostatnich dniach okazał swoją ojcowską bliskość i ponowił swoje zaproszenie do nieustannej modlitwy za chorych na koronawirusa.

Aby wszyscy ci, którzy cierpią z powodu Covid-19, właśnie w tajemnicy tego cierpienia odkryli na nowo „samo odkupieńcze cierpienie Chrystusa” (tamże, 30), Penitencjaria Apostolska, ex auctoritate Summi Pontificis, ufając słowu Chrystusa Pana i uznając w duchu wiary, że obecną epidemię należy przeżywać w duchu osobistego nawrócenia, udziela daru odpustów zgodnie z następującym zarządzeniem.

Udziela się odpustu zupełnego wiernym cierpiącym na koronawirusa, którzy podlegają kwarantannie na polecenie władz sanitarnych w szpitalach lub we własnych domach, jeśli w duchu oderwanym od jakiegokolwiek grzechu, zjednoczą się duchowo poprzez środki masowego przekazu z celebracją Mszy Świętej, odmawianiem Różańca Świętego, pobożnej praktyki Drogi Krzyżowej lub innych form pobożności, a przynajmniej odmówią

Wyznanie Wiary, Modlitwę Pańską i pobożne wezwanie do Najświętszej Maryi Panny, ofiarując tę próbę w duchu wiary w Boga i miłości wobec swoich braci i siostr, z wolą wypełnienia zwykłych warunków (spowiedź sakramentalna, komunია eucharystyczna i modlitwa w intencji Ojca Świętego) tak szybko, jak będzie to możliwe.

Pracownicy służby zdrowia, członkowie rodzin i wszyscy ci, którzy za przykładem Dobrego Samarytanina, narażając się na ryzyko zarażenia, opiekują się chorymi na koronawirusa według słów Boskiego Odkupiciela: „Nikt nie ma większej miłości od tej, gdy ktoś życie swoje oddaje za przyjaciół swoich” (J 15, 13), otrzymają ten sam dar odpustu zupełnego na tych samych warunkach.

Ponadto, Penitencjaria Apostolska udziela odpustu zupełnego na tych samych warunkach z okazji obecnej epidemii światowej nawet tym wiernym, którzy ofiarują nawiedzenie Najświętszego Sakramentu, lub Adorację Eucharystyczną, lub lekturę Pisma Świętego przez co najmniej pół godziny, lub odmówienie różańca świętego, lub pobożne odprawienie Drogi Krzyżowej, lub odmówienie Koronki do Miłosierdzia Bożego, w intencji prześlągania Boga Wszchemogącego o koniec epidemii, ulgę dla tych, którzy cierpią i zbawienie wieczne dla tych, których Pan powołał do siebie.

Kościół modli się za tych, którzy nie mogą przyjąć sakramentu namaszczenia chorych i wiatyków, powierzając Bożemu miłosierdziu wszystkich i każdego z osobna na mocy komunii świętych i udziela wiernym odpustu zupełnego w chwili śmierci, pod warunkiem, że byli należycie dysponowani i zwykle za życia modlili się (w tym przypadku Kościół zastępuje trzy zwyczajowe warunki). W celu uzyskania tego odpustu zaleca się używanie krucyfiksu lub krzyża (por. *Enchiridion indulgentiarum*, nr 12).

Niech Najświętsza Maryja Panna, Matka Boga i Kościoła, Uzdrawienie Chorych i Wspomożycielka Wiernych, nasza Orędowniczka, pomoże cierpiącej ludzkości, oddalając od nas zło tej pandemii i wyjednując nam wszelkie dobro niezbędne dla naszego zbawienia i uświęcenia.

Niniejszy dekret jest ważny niezależnie od wszelkich przepisów stanowiących inaczej.

Kard. Mauro Piacenza
Penitencjarz Większy

Ks. Prał. Krzysztof Nykiel
Regens

Rzym, dnia 20 marca 2020 r.

Dekret zawierający uaktualnione wytyczne odnośnie do celebrowania w tym roku uroczystości Wielkiego Tygodnia w okresie Covid-19 (II)

Biorąc pod uwagę szybką ewolucję pandemii Covid-19 i uwzględniając uwagi otrzymane od Konferencji Episkopatów, niniejsza Kongregacja przedstawia aktualizację ogólnych wskazań i sugestii już przekazanych biskupom w poprzednim dekrete z 19 marca 2020 roku.

Ponieważ data Wielkanocy nie może być przeniesiona, w krajach dotkniętych chorobą, gdzie istnieją ograniczenia w gromadzeniu się i przemieszczaniu ludzi, biskupi i kapłani powinni obchodzić obrzędy Wielkiego Tygodnia bez udziału ludu i w odpowiednim miejscu, unikając koncelebry i pomijając przekazanie sobie znaku pokoju.

Wierni powinni zostać poinformowani o godzinie rozpoczęcia uroczystości, aby mogli przyłączyć się do modlitwy w swoich domach. Pomocne mogą być telematyczne środki przekazu nadające na żywo, nie nagrane. W każdym razie ważne jest, aby poświęcić odpowiednią ilość czasu na modlitwę, doceniając przede wszystkim Liturgię Godzin.

Konferencje Episkopatu i poszczególne diecezje powinny zatroszczyć się, aby nie zabrakło pomocy w modlitwie rodzinnej i osobistej.

1 – Niedziela Palmowa. Upamiętnienie wjazdu Pana do Jerozolimy powinno być obchodzone wewnątrz budynku sakralnego. W kościołach katedralnych należy zastosować drugą formę przewidzianą przez Mszał Rzymski, zaś w kościołach parafialnych oraz w innych miejscach trzecią.

2 – Msza Krzyżma. Oceniając konkretny przypadek w różnych krajach, Konferencje Episkopatu będą mogły dać wskazówki dotyczące ewentualnego przeniesienia na inny termin.

3 – Wielki Czwartek. Obmycie stóp, które jest już opcjonalne, należy pominąć. Na zakończenie Mszy św. Wieczery Pańskiej należy również pominąć procesję, natomiast Najświętszy Sakrament należy przechować w tabernakulum. W tym dniu kapłanom wyjątkowo zezwala się na możliwość odprawiania Mszy św. w odpowiednim miejscu, bez udziału ludu.

4 – Wielki Piątek. W modlitwie powszechnej biskupi zadbają o przygotowanie specjalnej intencji za tych, którzy znajdują się w sytuacji zagrożenia, chorych, zmarłych (por. Missale Romanum). Akt adoracji Krzyża przez pocafunek należy ograniczać wyłącznie do celebriansa.

5 – Wigilia Paschalna. Należy ją sprawować wyłącznie w katedrach

i kościołach parafialnych. W liturgii chrzcielnej ma być zachowane jedynie odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych (por. Missale Romanum).

W przypadku seminariów, kolegów kapłańskich, klasztorów i wspólnot zakonnych należy stosować się do wskazówek zawartych w niniejszym dekrete.

Wyrazy pobożności ludowej i procesje, które ubogacają dni Wielkiego Tygodnia i Triduum Paschalnego, mogą, w zależności od oceny biskupa diecezjalnego, zostać przeniesione na inne dogodne dni, na przykład 14 i 15 września.

De mandato Summi Pontificis pro hoc tantum anno 2020.

Kard. Robert Sarah
Prefekt

Abp Arthur Roche
Sekretarz

Rzym, dnia 25 marca 2020 r.

KONFERENCJA
EPISKOPATU
POLSKI

**Komunikat Przewodniczącego
Komisji Episkopatu Polski ds. Misji
na II Niedzielę Wielkiego Postu „Ad Gentes”.
„Eucharystia i misje”**

Umiłowani w Chrystusie Panu kapłani,
osoby życia konsekrowanego,
siostry i bracia!

W II niedzielę Wielkiego Postu w Kościele w Polsce przeżywamy już od wielu lat Dzień Modlitwy, Postu i Solidarności z Misjonarzami. W tym roku obchodzimy go pod hasłem „Eucharystia i misje”. Chcemy zwrócić uwagę na fakt, że Eucharystia umacnia nas w jedności z Chrystusem, buduje Kościół i jest źródłem misji. Niezależnie, czy jest sprawowana we wspaniałych świątyniach w Europie czy też skromnych i ubogich kościołach i kaplicach w Afryce, Ameryce Łacińskiej, Azji i Oceanii, jednoczy wierzących i pobudza do dzielenia się wiarą. Eucharystia kończy się zachętą, byśmy z Chrystusem szli do bliźnich, dalekich lub bliskich. Przypomina, że jesteśmy posłani z Ewangelią do świata, który jeszcze jej nie poznał. Jest wezwaniem do dawania świadectwa wierze i miłości oraz do zdobywania serc dla Boga. Ci, którzy są uczniami Chrystusa i gromadzą się we wspólnocie modlitwy i Ofiary Eucharystycznej stają się zarazem misjonarzami. Nikt nie może zatrzymać radości ze zbawienia wyłącznie dla siebie!

Dzień Modlitwy, Postu i Solidarności z Misjonarzami uświadamia nam naszą odpowiedzialność za głoszenie Chrystusa w świecie. Nawet jeśli nie wyjeżdżamy do krajów misyjnych, jesteśmy misjonarzami. Poprzez modlitwy oraz ofiary wspieramy misjonarki i misjonarzy w ich niełatwej postudze. Razem z nimi dajemy chrześcijańskie świadectwo miłości bliźniego. Czynimy to, czego uczymy się podczas każdej Mszy świętej, słuchając słowa Bożego i posilając się Ciałem Pana. Eucharystia, umacnia nas w wierze i wzbudza zapach misyjny. Jest wezwaniem do codziennego zaangażowania misyjnego.

Dziś jednoczymy się w modlitwie z 1903 misjonarkami i misjonarzami z Polski, głoszącymi orędzie ewangeliczne w 98 krajach misyjnych. Z radością dziękujemy Bogu za ich trud apostołski, cierpienia i prace, poprzez które w świecie rozrasta się wspólnota wierzących w Chrystusa. Korzystając z okazji pragnę w ich imieniu serdecznie podziękować wszystkim kapłanom, osobom życia konsekrowanego i wiernym świeckim za troskę o misję, wyrażaną nie tylko dzisiaj, ale w ciągu całego roku. Ośmielony Waszym zapałem misyjnym, proszę, byście nigdy nie ustawali w modlitwach i ofiarności na rzecz misji. Szczególną prośbę kieruję do chorych, starszych i wszystkich, którzy dźwigają krzyż osamotnienia, cierpienia duchowych i fizycznych, aby jednocząc się z krzyżem Chrystusa ofiarowywali je w intencjach misji.

Zwracam się z prośbą do dzieci i młodzieży zaangażowanej w wolontariat misyjny, aby wzrastali w pragnieniu poznawania świata misji i odkrywania piękna bycia misjonarzami Chrystusa, zwłaszcza wśród rówieśników. Wszystkich zachęcam do modlitwy o nowe powołania misyjne, gdyż Kościół bardzo potrzebuje serc, które całkowicie poświęcą się ewangelizacji i służbie ubogim.

Oprócz duchowego wsparcia modlitewnego misjonarze potrzebują także naszej hojności. By móc prowadzić wiele dzieł ewangelizacyjnych, edukacyjnych, medycznych i charytatywnych, potrzebują środków materialnych. Pomóżmy dziś misjonarkom i misjonarzom przekazując ofiary do puszek. Dzieło Pomocy „Ad Gentes”, które w imieniu Kościoła w Polsce pomaga misjom w ubiegłym roku zrealizowało ponad 180 projektów o wartości ponad 850 000 zł i wsparło misjonarzy dotacjami na sumę prawie 2 mln zł. Dołączmy do grona Darczyńców misji poprzez ofiary na jego konto, a także wysyłając sms-a na numer 72032 o treści „Misje”.

Więcej informacji o sposobach pomagania misjom znajdziemy na stronach www.misje.pl i www.adgentes.misje.pl.

Zapewniając o modlitwie i wdzięczności za pomoc misjom Wszystkim z serca błogosławię: w Imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

+ Jerzy Mazur SVD
Przewodniczący Komisji Episkopatu Polski ds. Misji

Warszawa, dnia 8 marca 2020 r.

Wskazania Prezydium KEP dla biskupów odnośnie do sprawowania czynności liturgicznych w najbliższych tygodniach

Wstęp

Kościół Powszechny znalazł się w nadzwyczajnej sytuacji. Pierwszy raz od wielu wieków Ojciec Święty będzie sprawował Liturgię Wielkiego Tygodnia bez szerszego udziału wiernych, z wyjątkiem asysty liturgicznej. Z głęboką wiarą w Bożą obecność oraz w poczuciu wielkiej odpowiedzialności za zdrowie i życie wiernych Kościoła w Polsce, Prezydium Konferencji Episkopatu Polski proponuje Biskupom Diecezjalnym wskazania odnośnie do sprawowania czynności liturgicznych w najbliższych tygodniach. W trosce o jedność Kościoła w Polsce prosimy Biskupów Diecezjalnych o wydawanie szczegółowych rozporządzeń w oparciu o: Dekret Kongregacji Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów z dn. 19 marca br., Dekret i Notę Penitencjarii Apostolskiej z 19 marca br. jak również w oparciu o poniższe wskazania.

W związku ze stanem epidemii przypominamy o konieczności ograniczenia liczby wiernych uczestniczących w zgromadzeniach religijnych według aktualnych wskazań organów państwowych i służb sanitarnych.

Dyspensa

Przypominamy Biskupom Diecezjalnym o konieczności udzielenia kolejnej dyspensy od obowiązku uczestnictwa w niedzielnej Mszy Świętej w związku ograniczeniami liczby wiernych mogących uczestniczyć w zgromadzeniach religijnych.

Dla osób korzystających z dyspensy zalecamy, w miarę możliwości, zorganizowanie transmisji z diecezjalnych lub parafialnych celebracji liturgicznych. Podobnie prosimy o stworzenie możliwości uczestnictwa w rekolekcjach wielkopostnych za pośrednictwem diecezjalnych środków społecznego przekazu. W przypadku trudności organizacyjnych zachęcamy do informowania wiernych o propozycjach ogólnopolskich, których spis znajduje się na stronie Konferencji Episkopatu Polski www.episkopat.pl. Jednocześnie informujemy, że liturgia Triduum Sacrum z Jasnej Góry będzie transmitowana w telewizji publicznej.

Modlitwa prywatna i rodzinna

Z powodu ograniczenia liczby wiernych podczas liturgii przypominamy zarządzenie Rady Stałej KEP z dn. 12 marca br., aby kościoły pozostawały otwarte w ciągu dnia, a kapłani by troszczyli się o dodatkowe okazje do adoracji Najświętszego Sakramentu. Prosimy Księża Biskupów o przy-

pominanie wiernym o potrzebie modlitwy prywatnej i rodzinnej w duchu słów Jezusa Chrystusa: „gdzie są dwaj albo trzej zebrani w imię moje, tam jestem pośród nich” (Mt 18,20). Ta nadzwyczajna sytuacja sprzyja temu, aby nasze rodziny stawały się coraz bardziej domowymi Kościołami.

Sakrament pokuty i pojednania

1. Drugie przykazanie kościelne nakazuje wiernym „Przynajmniej raz w roku przystąpić do sakramentu pokuty”, zgodnie z prawem Kościoła (KPK kan. 989: „Każdy wierny, po osiągnięciu wieku rozeznania, obowiązany jest przynajmniej raz w roku wyznać wiernie wszystkie swoje grzechy ciężkie”). W polskiej tradycji istnieje zwyczaj, że dokonuje się to najczęściej w okresie Wielkiego Postu przy okazji rekolekcji. Każdy wierny może jednak sam zdecydować, kiedy wypełni obowiązek wynikający z tego przykazania. Zachęcamy jednak Biskupów Diecezjalnych, aby – jeśli nie ma przeciwwskazań ze strony służb sanitarnych – zachęcali księży, by już teraz stwarzali wiernym możliwość do spowiedzi indywidualnej.

2. Chociaż właściwym miejscem sprawowania spowiedzi jest konfesjonał (KPK kan. 964-§ 1-2), to z uzasadnionej przyczyny spowiedź może się odbyć poza konfesjonałem (KPK kan. 964 § 3). W obecnych warunkach można sprawować ten sakrament np. w kościele, w kaplicy, w zakrystii, w sali katechetycznej, w biurze parafialnym lub w innym godnym miejscu, pozwalającym na zachowanie prywatności i zasad bezpieczeństwa.

3. Przypomina się o unikaniu wszelkich nadużyć związanych z sakramentem pojednania, jak np.:

a) nie wolno w sposób nieuprawniony korzystać z rozgrzeszenia ogólnego. Zgodnie z normami zawartymi w „Obrzędach Pokuty dostosowanych do zwyczajów diecezji polskich”, wyd. 2, Katowice 2010, nr 39: „Do biskupa diecezjalnego należy: a) Kierowanie dyscypliną pokuty w swojej diecezji oraz stosowanie odpowiednich adaptacji samych obrzędów zgodnie z normami ustalonymi przez Konferencję Biskupów. b) Ustalenie, po porozumieniu się z innymi członkami Konferencji Biskupów, kiedy wolno udzielić ogólnego rozgrzeszenia sakramentalnego, z zachowaniem warunków ustalonych przez Stolicę Świętą”. Takie porozumienie zostało podjęte przez biskupów i potwierdzone przez Stolicę Apostolską dn. 10.03.1978 (Prot. CD 544/77) i zamieszczone w „Obrzędach pokuty dostosowanych do zwyczajów diecezji polskich”. W świetle powyższych ustaleń: „Kaptan może udzielić ogólnego rozgrzeszenia po ogólnej spowiedzi tylko wtedy, gdy indywidualna spowiedź jest niemożliwa, mianowicie: 1) w niebezpieczeństwie śmierci; 2) penitentom innej narodowości przebywającym w Polsce, z którymi nie może się porozumieć z powodu braku znajomości języka. Przypomina się, że spowiedź ogólna nie zwalnia od obowiązku indywidualnego wyznania grzechów ciężkich” (Obrzędy Pokuty dostosowa-

ne do zwyczajów diecezji polskich, Wprowadzenie, nr 38*). To znaczy, że grzechy ciężkie, odpuszczone w ramach spowiedzi z rozgrzeszeniem ogólnym, należy wyznać na najbliższej spowiedzi indywidualnej, pod sankcją zaciągnięcia nowego grzechu ciężkiego;

b) nie jest możliwa spowiedź przez środki komunikacji elektronicznej (np. telefon, komunikator internetowy itp.). Stolica Apostolska nigdy nie zezwoliła na spowiedź przez telefon, a wszystkie dotychczasowe wypowiedzi wyraźnie zakazują spowiedzi „na odległość” (por. Denzinger, nr 1994) i wskazują, że w przestrzeni wirtualnej „nie ma sakramentów” (Papieska Rada ds. Środków Społecznego Przekazu, „Kościół a Internet” z dn. 22.02.2002 w pkt. II);

c) zakazana jest publiczna spowiedź z indywidualnych grzechów (potępiona przez papieża Leona Wielkiego, Ep. 168,2 – Breviarium Fidei, nr 434).

4. Kodeks Prawa Kanonicznego (kan. 960) wyraźnie wskazuje, że w razie niemożliwości fizycznej obecności penitenta stosuje się inne drogi pojednania, a nie spowiedź. Kodeks Prawa Kanonicznego w kan. 916 wskazuje, że zawsze ilekroć istnieje poważna racja i nie ma sposobności wyspowiadania się, wtedy dla usposobienia duszy do stanu łaski wierny „jest obowiązany wzbudzić akt żalu doskonałego, który zawiera w sobie zamiar wyspowiadania się jak najszybciej”. Katechizm Kościoła Katolickiego w nr 1452 objaśnia, że „żal, który wypływa z miłości do Boga miłowanego nade wszystko, jest nazywany żalem doskonałym lub żalem z miłości (contritio). Taki żal odpuszcza grzechy powszednie. Przynosi on także przebaczenie grzechów śmiertelnych, jeśli zawiera mocne postanowienie przystąpienia do spowiedzi sakramentalnej, gdy tylko będzie to możliwe”. Zawsze należy pamiętać, że uzyskane w ten sposób odpuszczenie grzechów jest związane z obowiązkiem ich wyznania podczas najbliższej możliwej okazji do spowiedzi, pod karą wpadnięcia na nowo w grzech śmiertelny.

5. Ponieważ w czasie świątecznym zazwyczaj kapłani są mocno zaangażowani w wiele dzieł (przygotowanie liturgii, nabożeństwa wielkopostne, głoszone rekolekcje), to w obecnym okresie istnieje możliwość, aby poprzez odwołanie uroczystych celebracji mogli mieć więcej czasu na spowiadanie wiernych w utrudnionych warunkach.

Komunia święta

1. W wykładni trzeciego przykazania kościelnego („Przynajmniej raz w roku, w okresie wielkanocnym, przyjąć Komunię Świętą”) Konferencja Episkopatu Polski ustaliła, że okres, w którym obowiązuje to przykazanie, obejmuje czas od Środy Popielcowej (26.03.2020) do Niedzieli Trójcy Świętej (7.06.2020) (205. Zebranie Plenarne KEP z dnia 2.03.1985 roku).

2. Przypomina się, że „każdy wierny zawsze ma prawo według swego uznania przyjąć Komunię Świętą do ust” (Kongregacja ds. Kultu Bożego

i Dyscypliny Sakramentów, „Redemptionis Sacramentum”, Instrukcja o tym, co należy zachowywać, a czego unikać w związku z Najświętszą Eucharystią, 25.03.2004, nr 92). W związku z tym nikomu nie można nakazywać przyjęcia Komunii Świętej na rękę, można tylko do tego zachęcać (zgodnie z zarządzeniem Rady Stałej KEP z dn. 12.03.2020). Należy tak organizować udzielanie Komunii Świętej, aby nie naruszyć wrażliwości osób mających trudność w przyjęciu Komunii Świętej na rękę. Jeśli część wiernych przyjmuje Komunię Świętą na rękę, a część do ust, jest wskazane, aby obu grupom Komunii udzielali różni szafarze lub też by osoby przyjmujące Komunię do ust przyjmowały ją po osobach przyjmujących Komunię na rękę. Wiernych przyjmujących Komunię Świętą na rękę zachęca się, by uprzednio, w miarę możliwości, zdezynfekowali sobie dłonie.

3. Istnieje możliwość, aby wierni, którzy łączą się duchowo ze wspólnotą Kościoła poprzez transmisję Mszy świętej za pośrednictwem telewizji, radia lub Internetu, mogli w wyznaczonych godzinach przyjąć Komunię Świętą w kościele, podchodząc pojedynczo w taki sposób, aby zachować normy bezpieczeństwa.

Sugestie organizacyjne i przypomnienia dotyczące Triduum Sacrum

Uczestnictwo w celebracjach Triduum Paschalnego (Wielki Czwartek, Wielki Piątek i Wigilia Paschalna) nie jest nakazane, a zatem nieobecność na tych celebracjach nie wiąże się z zaciągnięciem grzechu. Obowiązkowy jest udział w Mszy Świętej w Niedzielę Zmartwychwstania (obowiązek ten spełnia się też przez uczestnictwo w liturgii Wigilii Paschalnej).

Wielki Czwartek

a) w celu uniknięcia rozprzestrzeniania się wirusa na terenie diecezji, zaleca się zawężenie uczestników Mszy Świętej Krzyżma do najbliższych współpracowników biskupa;

b) co do księży, którzy nie mogą wziąć udziału we Mszy Świętej Krzyżma, biskupi diecezjalni mogą rozważyć odnowienie przyrzeczeń kapłańskich w innym terminie, np. z okazji święceń prezbiteratu, po ustaniu restrykcji związanych z zagrożeniem;

c) z racji duszpasterskich „miejscowy Ordynariusz może zezwolić na odprawienie drugiej Mszy św. w kościołach i kaplicach, w godzinach wieczornych, a w razie przewidzianej konieczności – nawet w godzinach rannych” (Pasch. Soll., 47);

d) zaleca się opuszczenie obrzędu umywania nóg (Mandatum).

Wielki Piątek

a) Mszał Rzymski w rubryce 12 na Wielki Piątek daje ordynariuszowi miejsca możliwość zezwolenia lub nakazania na dołączenie specjalnej in-

tencji „w poważnej i publicznej potrzebie”. Tekst takiej intencji powinien zachować strukturę wezwań wielkopiątkowej modlitwy powszechnej;

b) nocna Adoracja Najświętszego Sakramentu w Wieki Piątek może być okazją dla wiernych do przeżywania w odpowiednio małej grupie tajemnicy paschalnej.

Wielka Sobota

a) zachęca się do korzystania z możliwości adoracji Najświętszego Sakramentu w Grobie Pańskim;

b) nie zaleca się organizowania tradycyjnego święcenia pokarmów. Zamiast tego proponuje się obrzęd błogosławieństwa posiłku w domu przed śniadaniem wielkanocnym, zgodnie z Księgą „Obrzędy błogosławieństw dostosowane do zwyczajów diecezji polskich”, t. 2, Katowice 2001, nry 1347-1350 (tekst tego obrzędu znajduje się w załączniku). Można go też umieścić na stronach diecezjanach i parafialnych.

Niedziela Zmartwychwstania

a) w Wigilię Paschalną i w Niedzielę Zmartwychwstania Pańskiego nie zaleca się używania pokropień;

b) chrzty katechumenów mogą być sprawowane z zachowaniem środków ostrożności co do kontaktu bezpośredniego. Natomiast, zgodnie z tradycją Kościoła mogą one mieć miejsce także w uroczystość Zestania Ducha Świętego;

c) w Niedzielę Zmartwychwstania biskupi mający uprawnienia od Stolicy Apostolskiej mogą udzielić zezwolenia duszpasterzom na kwadrynaję dla dobra wiernych.

Koncelebra

Wypada, aby w tym czasie przygotowywanie kielicha, spożywanie z niego i puryfikacja była pozostawiona głównemu celebransowi, niezależnie od obecności innych posługujących. Koncelebranci spożywają Ciało i Krew Pańską przez zanurzenie, po czym główny celebrans spożywa Krew Pańską.

Zakończenie

11 czerwca 1999 r. w Warszawie Jan Paweł II skierował do biskupów polskich znamienne słowa. Również aktualna sytuacja w Polsce „wymaga ogromnej mobilizacji i gotowości duchowej całej wspólnoty Kościoła, a zwłaszcza jego pasterzy. Zwracam się do was jeszcze raz z gorącym apelem: bądźcie na wzór samego Chrystusa «jako ci, co usługują», bądźcie «dobrymi pasterzami, znającymi swe owce i przez nie znanymi; prawdziwymi ojcami, wyróżniającymi się duchem miłości i troski względem wszystkich» (Christus Dominus, 16). Niech za sprawą waszej ofiarnej i pełnej poświęce-

nia posługi Kościoła w Polsce troszczy się o «braci najmniejszych» (por. Mt 10, 42), o ubogich, chorych, pokrzywdzonych, cierpiących i pozbawionych nadziei. Niech służy wszystkim ogromem zbawczych darów, jakie od Chrystusa otrzymał dla dobra każdego człowieka”.

Dziękujemy wszystkim Księżom Biskupom za podejmowanie niełatwych, ale koniecznych decyzji, w duchu jedności i tradycji Kościoła, których celem jest dobro duchowe wiernych oraz troska o ich zdrowie i życie.

Przez orędownictwo Maryi, Jasnogórskiej Królowej Polski, powierzamy Panu Bogu posługę Księży Biskupów w tym trudnym czasie, upraszając potrzebne łaski.

+ Stanisław Gądecki

Arcybiskup Metropolita Poznański
Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski
Wiceprzewodniczący Rady Konferencji Episkopatów Europy (CCEE)

+ Marek Jędraszewski

Arcybiskup Metropolita Krakowski
Zastępca Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski

+ Artur Miziński

Sekretarz Generalny Konferencji Episkopatu Polski

Warszawa, dnia 21 marca 2020 r.

Obrzęd błogosławieństwa stołu przed uroczystym posiłkiem w Niedzielę Zmartwychwstania Pańskiego

Przewodniczący zapala świecę umieszczoną na stole i mówi:

Chrystus zmartwychwstał. Alleluja.

Wszyscy odpowiadają:

Prawdziwie zmartwychwstał. Alleluja.

Przewodniczący: Przeżywamy niedzielę wielkanocną. Jezus, który umarł za nas na krzyżu, zmartwychwstał. On tak dokonał naszego odkupienia. Swoją „śmiercią zniweczył śmierć naszą, a zmartwychwstając przywrócił nam życie”. W tym roku radość paschalna jest przysłonięta epidemią koronawirusa. To dlatego, dziś w naszym domu przeżywamy obrzęd błogosławieństwa pokarmów na stół wielkanocny. Kościół zachęca, aby nie rezygnować z radosnego przeżywania świąt wielkanocnych. Obecne trudności traktujemy jako znak, jaki Bóg daje ludzkości. Bóg tak przypomina o kruchości naszego ziemskiego życia, które może skrócić złośliwy wirus. On też potrafi zniszczyć wszelkie nasze plany. Postuszni woli naszego Biskupa i władz państwowych, respektujemy nakaz pozostania w domu. Korzystamy też z dyspensy od uczestnictwa we Mszy Świętej. Pragniemy z żywą wiarą i nadprzyrodzoną nadzieją przeżywać czas świąteczny. Z pokorą prosimy Boga, aby przerwał panującą epidemię.

Sprawując obrzęd błogosławieństwa pokarmów na stół wielkanocny ożywiamy duchową solidarność z Kościołem powszechnym a zwłaszcza ofiarami koronawirusa i módlmy się za zmarłych. Z wiarą przyjmijmy dobro, które przez ten święty obrzęd błogosławieństwa pokarmów na stół wielkanocny przygotował nam zmartwychwstały Chrystus.

Ktoś z uczestników odczytuje tekst Pisma Świętego.

Bracia i siostry, posłuchajcie słów świętego Pawła Apostoła do Tesaloniczan:

Zawsze się radujcie, nieustannie się módlcie. W każdym położeniu dziękujcie, taka jest bowiem wola Boża w Jezusie Chrystusie względem was.

Teraz przewodniczący mówi:

Módlmy się:

Z radością wystawiamy Ciebie, Panie Jezu Chryste, który po swoim zmartwychwstaniu ukazałeś się uczniom przy łamaniu chleba. Bądź z nami, kiedy wdzięcznością spożywać będziemy te dary, i jak dzisiaj w braciach przyjmujemy Ciebie w gościnę, przyjmij nas jako biesiadników w Twoim królestwie. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

Wszyscy: Amen

Przewodniczący

Teraz mówmy wspólnie: Ojcze nasz... Zdrowaś Maryjo... Wierzę w Boga Ojca wszechmogącego.

Módlmy się:

Boże, źródło życia, napełnij nasze serca paschalną radością i podobnie, jak dałeś nam pokarm pochodzący z ziemi, spraw, aby zawsze trwało w nas nowe życie, które wysłużył nam Chrystus przez swoją śmierć i zmartwychwstanie i w swoim miłosierdziu nam go udzielił. Który żyje i króluje na wieki wieków.

Wszyscy: Amen.

Akt poświęcenia Najświętszemu Sercu Jezusa i Niepokalanemu Sercu Maryi, dokonane 25 marca 2020 roku

Najświętsze Serce Jezusa, Lekarzu ludzkich dusz,
Synu umiłowany, miłosierne Oblicze Ojca!

Kościół pielgrzymujący na ziemi,
Twój lud żyjący w Polsce, w Europie i na całym świecie,
spogląda na ranę w Twym otwartym boku,
źródło naszego zbawienia, i błaga:

– w tej wyjątkowej godzinie pełnej cierpienia
wspomagaj Twój Kościół,

bądź natchnieniem dla rządzących narodami,
wsluchuj się w głosy ubogich i cierpiących,
wspieraj pokornych i uciśnionych,
uzdławiaj chorych i grzeszników,
podnoś na duchu przygnębionych i zniechęconych,
przywracaj wolność jeńcom i więźniom
i wybaw nas od pandemii, która nas dotyka.

Najświętsze Serce Jezusa, Lekarzu ludzkich dusz,
wyniesiony na wyżyny Krzyża, dotknięty przez ucznia w Wieczerniku!

Kościół pielgrzymujący na ziemi,
Twój lud żyjący w Polsce

widzi w Tobie obraz czułego uścisku Ojca wobec ludzkości.

Ten uścisk pragniemy – w Duchu Miłości – przekazać sobie nawzajem,
jak to polecałeś uczniom przy umywaniu nóg, i błagamy:

– w tej wyjątkowej godzinie pełnej cierpienia,
wspieraj dzieci, osoby starsze i najstarszych,

pocieszaj lekarzy, pielęgniarki, pracowników służby zdrowia
i opiekunów-wolontariuszy,

umacniaj rodziny i wzmacniaj w nas poczucie
obywatelskiej powinności i solidarności,

bądź światłem dla umierających,
powitaj umarłych w swoim Królestwie,
chroń nas od wszelkiego zła

i wybaw nas od pandemii, która nas dotyka.
Najświętsze Serce Jezusa, Lekarzu ludzkich dusz,
Synu Przenajświętszej Dziewicy Maryi!
Przez Serce Twej Matki,
której oddajemy Kościół pielgrzymujący na ziemi,
narody Polski i tak wielu innych krajów,
które od wieków są Twoje,
prosimy dziś,
abyś przyjął zawierzenie twojego Kościoła.
Poświęcając się Twojemu Najświętszemu Sercu,
Kościół oddaje się pod opiekę Niepokalanego Serca Maryi
ukształtowanego w świetle Twojej paschy,
a w Fatimie objawionego trojgu dzieciom jako ucieczka
i droga prowadząca do Twego Serca.

Przenajświętsza Dziewico Maryjo, Pani Różańcowa z Fatimy,
Bądź Uzdrawieniem Chorych i Ucieczką dla uczniów Chrystusa,
zrodzonych pod Krzyżem Jego miłości.

Niepokalane Serce Maryi, któremu się zawierzamy:

– w tej wyjątkowej godzinie pełnej cierpienia,

przyjmij tych, którzy odchodzą,

dodawaj otuchy tym, którzy się Tobie poświęcają,

odnów wszechświat i ludzkość. Amen.

Czas odpowiedzialności, solidarności, sprawiedliwości – Oświadczenie Rady ds. Społecznych KEP

Niepokój o życie i zdrowie, jakiego wspólnie doświadczamy, jest dla Kościoła przede wszystkim wezwaniem do głoszenia Dobrej Nowiny i do pomocy charytatywnej. Tak jak w podobnych sytuacjach przez wieki, tak i dziś, czekając na święty czas Paschy, ufni w Boże Miłosierdzie, powtarzamy słowa psalmu: „Chociażbym chodził ciemną doliną, zła się nie ulękę, bo Ty jesteś ze mną”.

Zarazem jednak, to wszystko co dziś przeżywamy, jest także swoistym społecznym znakiem czasu. Ten czas jest dla nas wszystkich, wierzących i niewierzących, szczególnym wezwaniem do wzajemnej odpowiedzialności, solidarności i sprawiedliwości.

1. Odczytując ten szczególny znak czasu, wyrażamy szacunek i uznanie dla wszystkich, którzy w tych dniach, pełniąc swą publiczną służbę, stają na pierwszej linii zmagania o nasze zdrowie i życie.

Poświęcenie lekarzy, białego personelu, ratowników, laborantów i wszystkich pracowników służby zdrowia, zaangażowanie służb odpowiedzialnych za nasze bezpieczeństwo, wreszcie codzienny trud pracowników handlu, przedsiębiorców, służb komunalnych, transportu i wszystkich tych zawodów, bez których nasze życie nie byłoby dziś możliwe – to bezcenny dar, za który winniśmy głęboką wdzięczność. To także wielka lekcja poświęcenia, miłości bliźniego i patriotyzmu.

Pochylając się z uznaniem przed tym poświęceniem, powinniśmy zarazem przyznać, że budując nowoczesne społeczeństwo i gospodarkę opartą o wiedzę, często nie potrafiłszy, jako państwo i społeczeństwo, właściwie docenić trudu tych wszystkich, dzięki którym, ciesząc się zdrowiem i bezpieczeństwem, łamać możemy nasz codzienny chleb.

Ich dzisiejsza postawa nie może być zapomniana i domaga się sprawiedliwego uznania i wynagrodzenia. Dzisiaj i w przyszłości.

2. Trudny czas, który wspólnie przeżywamy, ujawnia też ogromne pokłady naszej empatii i solidarności. W trosce o życie najbardziej zagrożonych, jako państwo i społeczeństwo, zgodziliśmy się na znaczne ograniczenie naszego życia publicznego i gospodarczego, pozostając w naszych domach i rezygnując z naszej codziennej aktywności. Nie brak też przejawów solidarności wobec tych wszystkich, którzy zamknięci w swych domach, szczególnie potrzebują pomocy.

Dostrzegając i doceniając tę naszą dotychczasową empatię i solidarność, trzeba jednak podkreślić, że najtrudniejszy z niej egzamin jest dopiero przed nami.

3. Pozostawanie przez dłuższy czas w ścianach rodzinnego mieszkania czy domu wielu z nas doświadczać może jako uciążliwą separację i pozbawienie społecznych relacji, zawodowej aktywności, rekreacji czy życia kulturalnego. Ten trud to dziś jednak bardzo konkretny przejaw i wymóg naszej miłości bliźniego, odpowiedzialności i patriotyzmu. Dlatego zwracamy się do wszystkich, wierzących i niewierzących, młodszych i starszych, o dalsze cierpliwe podejmowanie tego szlachetnego wysiłku, w formie określonej przez władze publiczne.

Pragniemy też zauważyć, że wielu z nas nie może dziś schronić się w zaciszu swojego domu, bo pełni publiczną służbę w szpitalach, gabinetach lekarskich, karetkach pogotowia, na posterunkach, czy w sklepach. Pozostając w domach, wspieramy ich oraz ich poświęcenie.

4. Trzeba też dostrzec, że nierównomiernie rozłożony jest społeczny i ekonomiczny ciężar ograniczeń, na które słusznie się zdecydowaliśmy. Jedni bowiem z nas otrzymują i otrzymywać będą pensje czy świadczenia społeczne, a inni, w tym kupcy, rzemieślnicy, przedsiębiorcy, czy pracownicy wolnych zawodów, którzy swą pracą nasz wspólny dochód dotąd współtworzyli, wraz ze swymi rodzinami, pozbawieni być mogą środków do życia. Niezbędne wyłączenie całych gałęzi gospodarki, usług, kultury, sportu czy rekreacji, w bliskiej przyszłości przynieść może likwidację wielu miejsc pracy i pauperyzację znacznych grup społecznych.

Ta wyjątkowa sytuacja wymaga zatem wyjątkowych działań. Dlatego z uznaniem przyjąć należy zaakceptowane przez całą klasę polityczną zapowiedzi władz dotyczące pomocy dla przedsiębiorców i osób samozatrudnionych. Niewykluczone też, że szukanie sprawiedliwego sposobu rozłożenia ciężarów kryzysu, w jakim się znaleźliśmy, wymagać będzie dalszych odważnych, a czasem i trudnych, decyzji politycznych, także tych związanych z polityką podatkową i społeczną.

Niezależnie jednak od niezbędnych działań państwa, potrzebna też będzie nasza międzyludzka solidarność. Zwracamy się więc do organizacji społecznych i charytatywnych, samorządów, instytucji pozarządowych i parafii, o przygotowywanie nas już dziś na ten trudny egzamin, który dopiero jest przed nami.

5. Wszystko to sprawia, że pilną potrzebą chwili wydaje się także ograniczenie i czasowe zawieszenia wszelkiej rywalizacji politycznej tak, aby politycy wszystkich obozów politycznych mogli dziś wspólnie szukać najlepszych rozwiązań oraz budować dla nich szeroką społeczną akceptację.

Podobnie pilną potrzebą jest dziś odpowiedzialność w sferze komunikacji i debaty publicznej. W tym szczególnym momencie mamy prawo oczekiwać od władzy koniecznych działań oraz informacji dotyczącej stanu zagrożenia. Swoją ważną rolę mają też do odegrania dziennikarze,

w sposób obiektywny i niezależny informujący społeczeństwo. Jednocześnie, pożądane w debacie publicznej jest dziś także pewne samoograniczenie się, tak, aby toczone w niej codzienne spory, polemiki, a czasem osobiste ataki, czy tym bardziej fałszywe oskarżenia, nie zamykały drogi do tego, czego jako wspólnota potrzebujemy dziś najbardziej: odpowiedzialności, solidarności i sprawiedliwości.

+ Józef Kupny

Arcybiskup Metropolita Wrocławski

Przewodniczący Rady ds. Społecznych Konferencji Episkopatu Polski

Wrocław, dnia 26 marca 2020 r.

Nota Komisji Nauki Wiary Konferencji Episkopatu Polski w związku z pandemią koronawirusa

Jezus żyje i chce, abyś żył!

Wyznanie wiary w Boga i Jego Opatrzność nad światem ma wielkie znaczenie dla ludzkiego życia. Przypomina, że dla Boga nie ma nic niemożliwego, że jest On Władcą wszechświata i Panem ludzkiego losu. Bóg nie pozostawia dzieła stworzenia samemu sobie, ale troszczy się o dobro duchowe każdego człowieka. Wiara w Opatrzność Bożą może być jednak wystawiona na próbę w obliczu zła i cierpienia, zwłaszcza o wymiarze tak globalnym, jak pandemia spowodowana przez koronawirusa SARS-CoV-2.

1. Oblicza lęku

„Na naszych placach, ulicach i miastach zebrały się gęste ciemności – mówił papież Franciszek w swojej przejmującej homilii na pustym Placu Świętego Piotra – ogarnęły nasze życie, wypełniając wszystko ogłuszającą ciszą i posępną pustką, która paraliżuje wszystko na swej drodze. Czuje się je w powietrzu, dostrzega w gestach, mówią o tym spojrzenia. Przestraszyliśmy się i zagubiliśmy” (27.03.2020 r.).

W czasie pandemii ludzie doświadczają lęku, który przybiera różne kształty. Najczęściej jest to lęk przed śmiercią, będący przyczyną wielu innych ludzkich obaw. Z tego podstawowego lęku wyrastają inne: lęk przed zarażeniem, chorobą, odejściem bliskich osób, bezrobociem, bankructwem, blokadą szans rozwoju, długotrwałą izolacją. Nie można też zapomnieć o dotkliwym lęku przed samotnością, utratą sensu życia, przed zwątpieniem w Bożą Opatrzność i związaną z tym wszystkim obawą o przyszłość świata.

Oprócz rozmaitych przejawów strachu, będącego spontaniczną reakcją ludzi na dostrzegane niebezpieczeństwa, pojawia się także negatywne zjawisko sztucznego wywoływania lęku generowane przez współczesnych proroków pesymizmu, apokaliptycznego końca świata i rzekomej „godziny działania karzącego Boga”. Głównym błędem owych samozwańczych proroków jest nieprawomocne i zarazem sugestywne wypowiadanie się w imieniu Boga, promowanie prostych i naiwnych „recept” na zmianę sytuacji, błędne pojmowanie Opatrzności Bożej jako mechanicznej i natychmiastowej interwencji Bożej na zawołanie człowieka. Rodzi się tu niebezpieczeństwo manipulowania Bogiem, wystawiania Go na próbę, a w konsekwencji niedopuszczalnego rozliczania Boga. Człowiek nie może stać się zuchwałym sędzią oskarżającym Boga. Na tej złudnej drodze nigdy nie znajdzie satysfakcjonującej odpowiedzi na pytanie o sens cierpienia.

2. Kościół jako „sakrament nadziei”

W sytuacji narastającego lęku, którego liczne formy dotyczą realnych i konkretnych zagrożeń, pojawia się również niebezpieczeństwo rozpacz. Jest ona szczególnie destrukcyjna. Rozpacz – w odróżnieniu od innych form lęku – nie jest spontaniczną reakcją człowieka na jakieś konkretne rozpoznane zagrożenie, lecz subiektywnym stanem poczucia beznadziejności, całkowicie paraliżującym osobę ludzką. Rozpacz jest wyrazem skrajnego braku wiary w możliwość pokonania niebezpieczeństwa, całkowitego zwątpienia w możliwość pozytywnej zmiany.

W obecnym czasie pandemii, naznaczonym ludzką skłonnością do rozpacz, Kościół na nowo odkrywa swoją misję, którą jest głoszenie Chrystusa jako źródła nadziei, pociechy i umocnienia. Będąc sakramentem nadziei w świecie dotkniętym cierpieniem i zwątpieniem, Kościół rozpoznaje swoją odpowiedzialność za stan nadziei w ludzkich sercach i za wiarę w przezwycięzenie groźby destrukcyjnej rozpacz. Wspólnota Kościoła jest wezwana, aby szczególnie w sytuacji zagrożenia okazywać swoje macierzyńskie i miłosierne oblicze, zatroskane o umocnienie nadziei w sercach ludzi zmagających się ze światową pandemią.

Najpełniejszą odpowiedzią na pytanie o sens zła i cierpienia jest Ewangelia, Dobra Nowina o Bogu, który objawił się w Jezusie Chrystusie jako Pan życia i śmierci, Zwycięzca piekła i szatana, Odkupiciel człowieka i wszelkiego stworzenia. On zwyciężył zło i daje nam udział w tym zwycięstwie. „On jest naszą nadzieją, jest najpiękniejszą młodością tego świata. Wszystko, czego dotknie, staje się młode, staje się nowe, napętnia się życiem. [...] On żyje i chce, abys żył” (Franciszek, *Christus vivit*, nr 1).

Katechizm Kościoła Katolickiego uczy, że dopuszczenie przez dobrego i wszechmocnego Boga zła fizycznego i moralnego jest tajemnicą, na którą światło rzuca Chrystus. Podkreśla też, iż – choć zło nie staje się dobrem – Bóg ze zła może wyprowadzić dobro: „Z największego zła moralnego, jakie kiedykolwiek mogło być popełnione, z odrzucenia i zabicia Syna Bożego, spowodowanego przez grzechy wszystkich ludzi, Bóg, w nadmiarze swej łaski, wyprowadził największe dobro: uwielbienie Chrystusa i nasze Odkupienie” (KKK 312).

3. Bezdroża pseudoreligijnych propozycji

W obliczu realnego niebezpieczeństwa płynącego z faktu pandemii rodzą się ze strony pseudoreligijnych interpretatorów szkodliwe postulaty. Niezgodne z biblijnym obrazem Boga jest ukazywanie Go jako niemiłosiernego sędziego, bezdusznego kontrolera ludzkich działań, mściwego tyrana lub przeciwnie – obojętnego władcy świata, zdystansowanego obserwatora ludzkiego teatru dziejów. Niebezpieczne jest obsesyjne szukanie kozła ofiarnego jednoznacznie odpowiedzialnego za pandemię, a także

praktyka potępiania, stygmatyzowania, obwiniania całych grup ludzkich za zło pandemii.

Szkodliwe jest propagowanie fałszywej historiozofii, powoływanie się na prywatne pseudoobjawienia i sny, nonszalancka, wyrwana z kontekstu egzegeza biblijna, ignorowanie, marginalizowanie lub nawet otwarte kwestionowanie współczesnego nauczania Kościoła. Ze słuszną krytyką spotyka się nierozróżnianie porządku natury i łaski, wymiaru duchowego i materialnego, prowadzące do lekceważenia zasad bezpieczeństwa podczas liturgii.

Niedopuszczalne jest magiczne traktowanie sakramentów i sakramentaliów, promowanie wizji Kościoła jako bezpiecznej arki, przeznaczonej wyłącznie dla świętych i sprawiedliwych. Pojawia się niekiedy ukryta pochwała indywidualizmu i egoizmu, wyrażająca się w poszukiwaniu ratunku wyłącznie dla siebie i swoich bliskich, czy współwyznawców, którzy dzięki realizacji proponowanych akcji zostaną zachowani od nieszczęścia.

Dojrzała religijność wyraża się zarówno w odrzuceniu kwiatyzmu, postawy polegającej na braku jakichkolwiek działań w oczekiwaniu na pomoc Bożej łaski, jak i pelagianizmu, polegającego na przekonaniu, że człowiek sam z siebie jest w stanie osiągnąć zbawienie i rozwiązać wszystkie problemy. Należy natomiast dowartościować postawę synergii, czyli współpracy człowieka z Bogiem, połączenia ludzkich działań z otwarciem na dar Bożej łaski, rzetelnej wiedzy z głęboką wiarą, codziennej aktywności z gorącą modlitwą.

4. Czas próby i wyboru

Odrzucając pesymistyczne i fatalistyczne rozumienie historii, Kościół ukazuje Chrystusa jako sens dziejów świata, a Boga jako naszą absolutną przyszłość. Na początku nowego tysiąclecia św. Jan Paweł II wyraził życzenie, aby Kościół stawał się domem i szkołą komunii. „Duchowość komunii – pisał w *Novo millennio ineunte* to przede wszystkim spojrzenie utkwione w tajemnicę Trójcy Świętej, która zamieszkuje w nas i której blask należy dostrzegać także w obliczach sióstr i braci żyjących wokół nas. Duchowość komunii to także zdolność odczuwania więzi z bratem w wierze dzięki głębokiej jedności mistycznego Ciała, a zatem postrzegania go jako «kogoś bliskiego», co pozwala dzielić jego radości i cierpienia, odgadywać jego pragnienia i zaspokajać jego potrzeby, ofiarować mu prawdziwą i głęboką przyjaźń” (nr 43).

Pandemia ogarniająca wszystkie kraje świata odśłania naszą kruchość egzystencjalną i złudne poczucie samowystarczalności. Jednocześnie mobilizuje do odkrycia braterstwa i przynależności do jednej rodziny ludzkiej. Możemy ją odczytać jako globalny „znak czasu” będący wezwaniem do jedności, współpracy, solidarności i odpowiedzialności ludzi wierzących i nie-

wierzących, chrześcijan i wyznawców innych religii. Szczególna wdzięczność należy się pracownikom służby zdrowia: lekarzom, pielęgniarkom, diagnostom, wolontariuszom za ich ofiarną, wręcz bohaterską służbę dla ratowania życia i zdrowia ludzkiego.

Konieczne dla walki z epidemią ograniczenia swobody przemieszczania się i gromadzenia są szczególnie bolesne dla wiernych, pozbawionych bezpośredniego dostępu do Eucharystii i sakramentów Kościoła. Możemy jednak łączyć się duchowo z Chrystusem Eucharystycznym za pośrednictwem transmisji telewizyjnych, radiowych oraz internetowych. Możemy ten trudny czas wykorzystać do odnowienia praktyki modlitwy domowej i rodzinnej, do konkretnych uczynków miłosierdzia, zwłaszcza wobec osób starszych i samotnych, szczególnie zagrożonych epidemią. Codzienna modlitwa różańcowa może stać się dla nas szkołą głębokiej wiary połączonej z ofiarną służbą bliźniemu na wzór Maryi, Wspomożycielki Wiernych.

Warto postrzegać okres trwania pandemii jako czas próby i wyboru, zgodnie ze słowami papieża Franciszka: „Nie jest to czas Bożego sądu, ale naszego osądzenia: czas wyboru tego, co się liczy, a co przemija, oddzielenia tego, co konieczne od tego, co nim nie jest. Jest to czas przestawienia kursu życia ku Tobie, Panie, i ku innym” (27.03.2020 r.).

+ Stanisław Budzik

Arcybiskup Metropolita Lubelski

Przewodniczący Komisji Nauki Wiary Konferencji Episkopatu Polski

Lublin, dnia 31 marca 2020 r.

List Prezydium KEP do kapłanów na Wielki Czwartek 2020 r.

Drodzy Bracia Kapłani!

Jak co roku na Wielki Czwartek kierujemy do Was serdeczne słowa pozdrowienia i braterskiej więzi. Pierwotnie planowaliśmy przekazać Wam ten wielkoczwartkowy list z innym przesłaniem i rozważaniem, które wpisywało się w tradycję minionych lat i w ogólnopolski program duszpasterski. Jednakże wydarzenia minionych tygodni zaskoczyły nas wszystkich, czyniąc czas tegorocznego Wielkiego Postu nieporównywalnym z niczym, co osobiście znamy i co dotychczas przeżywalismy.

Na skutek pandemii i wprowadzonych rygorów sanitarnych opustoszały zarówno ulice naszych miejscowości, jak i kościoły czy kaplice. Po raz pierwszy od czasu wojny nie będziemy razem celebrować Mszy Krzyżma i odnawiać w katedrze przyrzeczeń kapłańskich. Ograniczyliśmy sprawowanie liturgii do kilkuosobowych grup, a bezpośredni kontakt z wiernymi możliwy stał się tylko w wyjątkowych przypadkach. Łączymy się na modlitwie dzięki środkom społecznego przekazu. Z bólem serca przyjmujemy wiadomości o zarażeniu, chorobie i śmierci tysięcy osób na całym świecie oraz o przebywających w szpitalach zakaźnych w oddaleniu od bliskich. Wśród ofiar pandemii jest wielu kapłanów. Dla naszych wiernych i dla nas samych trudnym doświadczeniem staje się nie tylko zarażenie i choroba, ale także skutki społeczne: kwarantanna, zawieszona zajęcia w szkołach i uczelniach, przymusowe przestoje i urlopy w wielu miejscach pracy, zatrzymanie życia kulturalnego. Zapewne przyjdzie nam przyjąć jeszcze wiele cierpień i zmagañ związanych ze skutkami pandemii.

Wszystko to powoduje wiele niepokoju i lęku wśród wiernych, ale także między nami. „Przestraszyliśmy się i zagubiliśmy – mówił kilka dni temu papież Franciszek. Podobnie jak uczniów z Ewangelii ogarnęła nas niespodziewana i gwałtowna burza. Uświadomiliśmy sobie, że jesteśmy w tej samej łodzi, wszyscy słabi i zdezorientowani, ale jednocześnie ważni, wszyscy wezwani do wiosłowania razem, wszyscy potrzebujący, by pocieszać się nawzajem”.

W tym miejscu wyrażamy naszą serdeczną wdzięczność Wam, drodzy Kapłani, za Waszą postawę miłości i ofiarną posługę w tych trudnych okolicznościach, za serce, które okazujecie potrzebującym. Dziękujemy zwłaszcza za troskę o chorych, cierpiących i samotnych, a także za modlitwę za tych, którzy się nimi opiekują, narażając własne zdrowie, a często także życie. Dziękujemy, że wielu naszych braci kapłanów stworzyło możliwość wspólnej modlitwy poprzez Internet. Prosimy Was o trwanie na osobistej modlitwie i o ofiarowywanie przeżywanych cierpień w intencji

zatrzymania epidemii i ograniczenia jej negatywnych skutków. Dziękujemy za konkretne zaangażowanie w pomoc osobom starszym, potrzebującym, będącym w kwarantannie, za jałmużnę wielkopostną wspierającą finansowo wiele dzieł, za zorganizowanie internetowych rekolekcji oraz telefonów duszpasterskiego wsparcia. Dziękujemy za dowody, jakie okazujecie sobie wzajemnie w kapłańskim życiu i posłudze, pomimo fizycznego oddalenia od siebie. Dziękujemy jednocześnie za zrozumienie i stosowanie się do rozporządzeń kościelnych i państwowych. Służą one zachowaniu zdrowia i życia nas wszystkich.

Czas, który teraz przeżywamy, jest dla nas wielką tajemnicą, którą trudno obecnie odczytać. Ufamy, że w przyszłości lepiej i głębiej ją zrozumiemy. Jednak już dziś pragniemy ją przeżywać w duchu pokory i wiary.

W tym duchu odkrywamy bliskość Chrystusa Pana. Doświadczenia, w których uczestniczymy, są czasem, w którym On jest obecny, działa i przechodzi drogą Paschy wśród nas i dla nas. Przechodzi może niezauważalnie i jakby bezowocnie, bo pośród mrocznych okoliczności, przyjmując słabość, cierpienie, odrzucenie, osamotnienie i niezrozumienie. Przechodzi z nami przez wielorakie doświadczenia cierpienia, choroby i śmierci, które budzą w nas lęk i paraliżują. Jezus wytycza jednak drogę z perspektywą zmartwychwstania i życia – drogę paschalną, wpisaną w nasz chrzest. Podobnie jak poznali ją apostołowie, tak obecnie doświadczamy jej my i przeżywamy lęki i opory wobec misterium paschalnego (por. Mt 16, 22). Jednocześnie ta właśnie Pascha – Jezusa i Kościoła – jest dla nas podstawowym światłem i zaczynem, by odnowić i przyjąć sens naszego życia i towarzyszących nam wydarzeń. Uczymy się tego z pokorą. Możliwe, że te szczególne Eucharystie, które przeżywamy w ogromnym osamotnieniu i wyciszeniu, oraz czas przeżyty na adoracji eucharystycznej, staną się zaczynem odnowy naszej obecności i posługi w życiu diecezji, parafii, wspólnot życia konsekrowanego i w domach formacyjnych.

W tym doświadczeniu wiary nie idziemy i nie możemy iść w pojedynkę – każdy zdany tylko na samego siebie lub na małą grupę osób. Chrystus gromadzi nas wokół Siebie i obdarowuje nas sobą – Kościołem. Przypomina nam o tym papież Franciszek: „W obecnej sytuacji pandemii, w jakiej się znajdujemy, żyjąc mniej lub bardziej odizolowani, jesteście zachęcani do odkrycia na nowo i do pogłębienia wartości komunii jednoczącej wszystkich członków Kościoła. Zjednoczeni z Chrystusem nigdy nie jesteście sami, ale tworzymy jedno Ciało, którego On jest Głową”. Bardzo pragniemy tej wspólnoty i wspólnotowego towarzyszenia. Chcemy przekładać to pragnienie na potrzebne gesty jedności, solidarności i pomocy, na miarę naszych możliwości. Mamy w tym przykład ze strony samego Chrystusa, który u progu Paschy objawił się uczniom jako prawdziwy sługa braci i siostr (por. J 13, 1-20).

Drodzy Kaptani!

Jako pasterze Kościoła w Polsce chcemy podjąć wyzwania tego czasu wspólnie z Wami. Modląc się razem, chcemy prosić o łaski Ducha Świętego, by móc lepiej rozeznąć stojące przed nami zadania i wspólnie zaangażować się w ich realizację. Z naszej strony pragniemy uczynić wszystko, co potrzebne, aby wspomóc Was, parafie i wspólnoty w tym trudnym okresie. Już podjęte w tym celu działania uzupełnimy kolejnymi, w miarę zmieniającej się sytuacji i kondycji naszych wspólnot. Wspólnie prosimy Boga, abyśmy mogli ukierunkować wszystkie nasze pragnienia, zamiary, czyny i posiadane dobra jedynie do dyspozycji miłosiernego Pana.

Z całego serca powierzamy Was wstawiennictwu i opiece Matki Najświętszej i patronów Polski. Prosimy razem Boga za cały Kościół w Polsce, abyśmy mogli sprostać wyzwaniom, przed którymi stoimy.

Z pasterskim błogostawieństwem,

+ Stanisław Gądecki

Arcybiskup Metropolita Poznański
Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski

+Marek Jędraszewski

Arcybiskup Metropolita Krakowski
Konferencji Episkopatu Polski

+Artur G. Miziński

Sekretarz Generalny
Konferencji Episkopatu Polski

Warszawa, dnia 31 marca 2020 r.

Apel Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski dotyczący sytuacji przed wyborami prezydenckimi w 2020 r.

W nauczaniu społecznym Kościoła katolickiego naczelnym kryterium oceny życia społecznego jest zasada dobra wspólnego. Już papież Leon XIII w encyklice „*Rerum novarum*” uznał zasadę dobra wspólnego za „pierwsze i ostatnie po Bogu prawo w społeczności”.

W imię tej zasady Kościół w pełni popiera zasady bezpieczeństwa wprowadzone w okresie pandemii przez Rząd w ostatnich tygodniach oraz zachętę do ograniczenia wszelkich kontaktów i pozostania w domach.

Czas walki z koronawirusem wymaga ponadto zawieszenia walk politycznych. W trudnej sytuacji związanej z niebezpieczeństwem dla życia i zdrowia ludzkiego zasadniczym przedmiotem troski powinno być dobro człowieka, o którym Kościół zawsze przypominał. Dlatego – zgodnie ze stanowiskiem Rady ds. Społecznych Konferencji Episkopatu Polski – apeluję do wszystkich ugrupowań i komitetów wyborczych o „ograniczenie i czasowe zawieszenie wszelkiej rywalizacji politycznej” dotyczącej wyborów prezydenckich. Zachęcam do porozumienia ponad podziałami w tej sprawie, do czego Polacy byli zawsze zdolni w trudnych dla Ojczyzny chwilach.

Niech w tych dniach Wielkiego Tygodnia, w którym przeżywamy Paschę Pana nasza Ojczyzna wykaże się po raz kolejny umiejętnością stawania ponad politycznymi podziałami w imię wspólnego dobra.

+ Stanisław Gądecki
Arcybiskup Metropolita Poznański
Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski
Wiceprzewodniczący Rady Konferencji Episkopatu Europy (CCEE)

Warszawa, dnia 3 kwietnia 2020 r.

Stanowisko Zespołu Ekspertów Konferencji Episkopatu Polski ds. Bioetycznych w kwestii dystrybucji środków ratunkowych w sytuacji pandemii wywołanej przez koronawirusa SARS-CoV-2

1. Państwa demokratyczne troszczą się o dobro swoich obywateli zgodnie z zasadami sprawiedliwości starają się zabezpieczyć środki na ich opiekę zdrowotną proporcjonalnie do rozwoju medyczno-farmakologicznego oraz możliwości swojego budżetu. Zasady sprawiedliwości i równość co do godności osobowej wszystkich obywateli sugerują, że potrzeby te będą zagwarantowane w równym stopniu wszystkim pacjentom przynajmniej w podstawowym wymiarze. W miarę wzrostu gospodarczego zakres tej opieki w wymiarze jakościowym i ilościowym winien być coraz szerszy i stopniowo obejmować także najpoważniejsze wyzwania zdrowotne, zwłaszcza w tych przypadkach, gdy opieka ta może być w miarę skuteczna.

2. Zawsze aktualne pozostają zasady:

a. opieka zdrowotna ma na uwadze potrzeby całego społeczeństwa lub szerokich grup pacjentów. Gwarantowane na ten cel środki, jeżeli są one ograniczone i nie wystarcza ich na zaspokojenie potrzeb wszystkich, to nie powinny być one przesuwane na korzyść partykularnych, bardzo drogich terapii.

b. społeczna solidarność zobowiązuje obywateli, czy też szerokie grupy pacjentów, do rezygnacji ze środków służących wyłącznie polepszeniu jakości życia, na rzecz środków potrzebnych pacjentom, których życie jest zagrożone.

3. To ogólne stanowisko jest niewystarczające w nadzwyczajnych sytuacjach masowego wzrostu zagrożenia dla zdrowia i życia, gdy możliwości budżetu, personelu służby zdrowia, a także produkcja środków leczniczych i aparatury ratunkowej nie nadążają za gwałtownie rosnącym zapotrzebowaniem.

4. Z takimi wyzwaniami spotyka się ludzkość dzisiaj, w dobie wzrastającego zagrożenia pandemią wywołaną przez koronawirusa. Coraz głośniejsze są pytania natury etycznej, a mianowicie, jak należy postępować w takich sytuacjach. Z takimi pytaniami zwrócono się też do Zespołu Ekspertów Konferencji Episkopatu Polski ds. Bioetycznych. Zespół ten stara się więc przyjść z pomocą osobom, które muszą podejmować trudne decyzje w materii dystrybucji środków ratujących życie, jeśli notuje się ich niedostatek. Dotyczy to zwłaszcza respiratorów, których produkcja jest możliwa w specjalistycznych firmach, przeważnie wymaga dużo czasu lub

niemożliwe jest ich szybkie sprowadzenie w dostatecznej ilości.

5. Kierując się ogólnymi zasadami personalistycznej etyki medycznej, środki ratunkowe powinny być przydzielane chorym, dla których w ocenie pracowników służby zdrowia, są one naprawdę konieczne dla ratowania ich życia i stosowane według kolejności, w jakiej ci pacjenci zostaną przyjęci w szpitalu.

Próby kwalifikowania pacjentów do korzystania ze środków ratunkowych wyłącznie według samych kryteriów klinicznych (medycznych) rodzą poważne zastrzeżenia etyczne, gdyż nie spełniają one podstawowych kryteriów personalistycznego traktowania pacjentów. Przede wszystkim nie można odmówić środków ratunkowych pacjentowi będącemu w stanie klinicznej konieczności, czekając na pacjenta w cięższym stanie. Ponadto nie można z moralną pewnością porównywać stopnia zagrożenia pacjentów będących w poważnym stanie klinicznym i wyrokować dalszego przebiegu ich choroby. Nie można też akceptować jakiegokolwiek zwłoki w przydzieleniu tych środków w takich sytuacjach i w stanach pacjentów.

6. Dotyczy to także sytuacji, gdy do danego ośrodka z pacjentami będącymi w prawdziwej potrzebie klinicznej zostanie w pewnym momencie dostarczony transport takich środków w niewystarczającej ilości. O tym, którym pacjentom zostają one przydzielone, winna decydować kolejność ich przyjęcia do tego ośrodka, chyba że różnica w ich stanach ocenianych według kryteriów klinicznych jest ewidentna.

7. Nieetyczne jest gromadzenie środków ratunkowych w jednym ośrodku w przekonaniu, że prawdopodobnie pojawią się tam pacjenci ich potrzebujący, kiedy w innym, nieodległym ośrodku pacjenci będący w prawdziwej, klinicznej potrzebie zostają ich pozbawieni.

8. Zgodnie z wcześniejszym stanowiskiem Zespołu Ekspertów Konferencji Episkopatu Polski ds. Bioetycznych na temat terapii daremnej („O terapii daremnej (uporczywej) chorych poddawanych intensywnej terapii”; Warszawa 27.06.2018) środki ratunkowe nie muszą być przydzielane osobom, które według obiektywnej oceny kompetentnych lekarzy są w stanie kończącego się życia i nie można ich już uratować. Wszelkie postępowanie, w tym stosowanie środków ratunkowych, byłoby wówczas działaniem daremnym (uporczywym), a więc jedynie przedłużałoby proces umierania, a z drugiej strony pozbawiałoby innych pacjentów dostępu do tych środków. W przypadku zakwalifikowanych pacjentów, którzy znajdują się w ostrej niewydolności oddechowej, właściwym jest podanie im odpowiednich środków analgetycznych, uspokajających czy też wprowadzenie ich w stan śpiączki farmakologicznej. W powyższych sytuacjach powinno się także uwzględnić autonomię pacjenta oraz brak jego akceptacji dla intubowania. Pacjentom umierającym powinno się ponadto za-

pewnić humanitarną opiekę terminalną, godne warunki śmierci, wsparcie psychologiczne i duchowe.

9. W sytuacji skrajnej, gdy brakuje sprzętu ratującego życie dla wszystkich, pacjent świadomy swej dramatycznej sytuacji może odstąpić go drugiej osobie. Decyzja ta winna być jednak podjęta przez osobę pełnoletnią, w sposób wolny, bez jakiegokolwiek przymusu i uszanowana przez pracowników służby zdrowia po uprzednim poinformowaniu pacjenta, że rezygnacja ze sprzętu prawdopodobnie spowoduje jego śmierć. Osoba, która poświęciła swoje życie dla ratowania drugiego człowieka, zasługuje na największy szacunek. Do niej odnoszą się słowa Pana Jezusa: „Nikt nie ma większej miłości od tej, gdy ktoś życie swoje oddaje za przyjaciół swoich” (J 15,13).

10. Zasadniczo – poza prawdziwymi wyjątkami – nie może być usprawiedliwiony przydział takich środków pacjentom kwalifikowanym według innych kryteriów niż wyżej przedstawione, jak np. pozycja społeczna, zażyłość, wiek, wykształcenie, wysokość składki ubezpieczeniowej.

11. Do takich prawdziwych wyjątków można zaliczyć dostęp do środków profilaktycznych lekarzy i pielęgniarek, gdyż z racji wykonywanej posługi wobec osób chorych znajdują się oni w ciągłym niebezpieczeństwie zakażenia.

12. Możliwa jest także priorytetowa opieka nad rodzicem (także rodzicami) posiadającym liczne, małoletnie potomstwo.

13. W trudnej sytuacji lekarz prowadzący powinien mieć możliwość skonsultowania się ze „szpitalną komisją etyczną” co do zasad postępowania w danym przypadku.

14. Zespół pragnie w końcu podkreślić, że przestrzeganie zasad służących ochronie przed zakażeniami lub ograniczeniu tych zakażeń, nie jest tylko kwestią uległości wobec kompetencji i autorytetu osób troszczących się o zdrowie całego społeczeństwa, ale jest wyrazem społecznej dojrzałości i ma także charakter wybitnie moralny, gdyż jest partykularnym wyrazem przestrzegania przykazania miłości bliźniego oraz zasad sprawiedliwości społecznej – obowiązku troski o dobro wspólne urzeczywistniane przez poszczególnych obywateli.

W imieniu Zespołu Ekspertów KEP ds. Bioetycznych

Bp Józef Wróbel SCJ
Przewodniczący Zespołu

Warszawa, dnia 2 kwietnia 2020 r.

Komunikat Komisji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów KEP

Praktyka pierwszych piątków i pierwszych sobót miesiąca w okresie epidemii

W okresie epidemii dostęp do sakramentalnej spowiedzi i sakramentalnej Komunii jest dla wielu wiernych utrudniony, czasem wręcz niemożliwy. Z tego względu rodzą się wątpliwości co do zachowania ciągłości pobożnych praktyk dziewięciu pierwszych piątków miesiąca oraz pięciu pierwszych sobót miesiąca, które wielu wiernych podejmuje. Obie praktyki dla zachowania duchowych owoców zakładają przyjęcie Komunii sakramentalnej w określonym czasie.

Posługując się ogólnymi zasadami prawa kościelnego oraz dokumentami dotyczącymi sytuacji analogicznych należy stwierdzić, że:

- prawo kościelne czysto pozytywne nie obowiązuje przy poważnej przeszkodzie ;
- w analogicznej sytuacji opisanej przez prawo kościelne nie przerywa się ciągłości owoców duchowych pobożnej praktyki pod warunkiem dokończenia jej zaraz, gdy będzie to możliwe ;
- dlatego jeśli w trakcie odprawiania praktyki pięciu sobót oraz dziewięciu piątków miesiąca nie jest możliwe spełnienie warunku przyjęcia sakramentalnej Komunii w okresie epidemii, nie ulega przerwaniu ciągłość owoców, a więc nie trzeba tej praktyki zaczynać od nowa, a jedynie przedłużyć tę praktykę o kolejny miesiąc;
- zaleca się jednakże celem podtrzymania ciągłości praktyki, aby we właściwym dniu (pierwszy piątek / sobota) w okresie braku dostępu do sakramentu, jeśli to możliwe, wzbudzić właściwą danej praktyce intencję oraz skorzystać z możliwości przyjęcia tzw. Komunii duchowej (pragnienia) , a także jeśli trzeba, z możliwości uprzedniego oczyszczenia sumienia z grzechów ciężkich poprzez akt żalu doskonałego, gdy nie można się wyspowiadać .

Bp Adam Bałabuch

Przewodniczący Komisji ds. Kultu Bożego
i Dyscypliny Sakramentów KEP

Świdnica, dnia 2 kwietnia 2020 r.

List Przewodniczącego Episkopatu do Premiera RP w sprawie zmiany w ustalaniu liczby wiernych w kościele

Szanowny Panie Premierze,

Kościół katolicki w Polsce z szacunkiem przyjmuje działania Państwa polskiego, których celem jest ochrona zdrowia i życia Polaków w sytuacji pandemii. Na szczególne uznanie zasługuje wysiłek podejmowany tak przez lekarzy, pielęgniarki, ratowników medycznych, innych pracowników służby zdrowia i służb sanitarnych, jak i przez służby mundurowe.

Kościół ze swej strony wspiera walkę z koronawirusem przez wytrwałą, codzienną modlitwę duchownych, osoby życia konsekrowanego i wiernych świeckich jak i przez konkretną pomoc personalną i materialną, świadczoną przez Caritas, duchowieństwo, zgromadzenia zakonne, wiernych świeckich czy zaangażowanie wolontariuszy.

W związku z restrykcjami dotyczącymi przemieszczania się i gromadzenia, ostatnie dni również w kościołach były bardzo trudne, zwłaszcza w okresie świątecznym, niemniej zrozumiałe w kontekście walki o życie ludzkie. Owocem tych działań jest – jak ufam – mniejsza liczba zachorowań i ofiar śmiertelnych w porównaniu z krajami, gdzie restrykcje wprowadzono zbyt późno.

Po tygodniach ograniczeń, cieszą nas zapowiedzi złagodzenia nałożonych restrykcji, w tym dotyczących zgromadzeń religijnych. Siła do walki z epidemią pochodzi przecież nie tylko z siły intelektu, czy psychiki, ale przede wszystkim z siły ducha, która od wieków w Polsce jest umacniana dzięki sakramentom i wspólnej modlitwie.

W kontekście przygotowywanych przez Rząd zmian chciałbym zwrócić uwagę – podobnie jak w moim poprzednim liście, skierowanym do Pana Premiera – na potrzebę bardziej spójnego, proporcjonalnego i sprawiedliwego kryterium ograniczania dopuszczalnej liczby wiernych w kościołach, podobnie jak to ma miejsce w przypadku innych podmiotów. Ponadto restrykcje nie powinny obejmować osób znajdujących się poza budynkiem sakralnym, do których stosują się ogólne przepisy o zachowaniu bezpiecznej odległości.

Proponuję więc, aby § 9 ust. 2 aktualnego Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii, przyjął następujące brzmienie: „W okresie od dnia 20 kwietnia 2020 r. do odwołania ograniczeń w kwestii sprawowania kultu religijnego w miejscach publicznych, w tym w budynkach i innych obiektach kultu religijnego, ograniczenia te polegają na obowiązku zapewnienia, aby – w trakcie

sprawowania kultu religijnego, czynności lub obrzędów religijnych – w danym obiekcie znajdowała się jedna osoba na 9 m², nie wliczając w to osób sprawujących kult i postępujących lub osób zatrudnionych przez zakład lub dom pogrzebowy w przypadku pogrzebu. Powyższe przepisy odnoszą się do osób znajdujących się wewnątrz obiektów sakralnych. W innych przypadkach mają zastosowanie ogólne przepisy o zachowaniu bezpiecznej odległości”.

Ufam, że dzięki wysiłkom wszystkich Polaków, uda się ochronić zdrowie i życie wielu z naszych rodaków, a sytuacja, którą przechodzimy umocni naszą jedność i uczyni nasze społeczeństwo jeszcze bardziej solidarnym i silnym.

Z wyrazami szacunku,

+ Stanisław Gądecki

Arcybiskup Metropolita Poznański

Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski

Wiceprzewodniczący Rady Konferencji Episkopatów Europy (CCEE)

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2020 r.

**Słowo Rady Stałej
Konferencji Episkopatu Polski
„Pokój tobie, Polsko!”
(św. Jan Paweł II, 1983)**

W pełnym niepokoju czasie epidemii, a także w sytuacji napięcia związanego z nadchodzącymi wyborami prezydenckimi, pragniemy zaapelować o odpowiedzialność za dobro wspólne, jakim jest Polska.

1. Cały świat, w tym także nasza Ojczyzna, przeżywa obecnie dramatyczny, pełen udręki czas, wywołany przez pandemię. W tej nadzwyczajnej sytuacji najważniejsza jest troska o każdego człowieka, o jego zdrowie i życie, poczynając od osób najbardziej poszkodowanych, zarażonych, przeżywających kwarantannę, ogarniętych lękiem o przyszłość swoją i swoich najbliższych.

Z wdzięcznością myślimy o naszych braciach i siostrach, którzy niosą pomoc osobom chorym: lekarzom, pielęgniarkom, służbie zdrowia, służbom dostarczającym leki, środki dezynfekcyjne i żywność, wolontariuszom oraz tych wszystkich, którzy ofiarnie służą, abyśmy w atmosferze solidarności pokonali to bolesne doświadczenie. W tym gronie zasługującym na najwyższe wyrazy podziękowania znajdują się także osoby duchowne i zakonne oraz pracownicy Caritas.

Doceniamy dotychczasowe zaangażowanie władz państwowych i samorządowych. Życzymy odpowiedzialnym za rządy naszym państwem, aby potrafili opracować i wdrożyć najodpowiedniejsze mechanizmy w celu rychłego pokonania epidemii. Przypominamy, że racją istnienia każdej władzy jest troska o dobro wspólne, które obejmuje „całokształt takich warunków życia społecznego, w jakich ludzie mogą pełniej i szybciej osiągnąć swą własną doskonałość” (Jan XXIII, Mater et Magistra, 65).

2. Na sytuację pandemicznego zagrożenia zdrowia i życia ludzi nakłada się u nas przewidywany termin wyborów prezydenckich. Ze względu na „słuszną autonomię porządku demokratycznego” (Centesimus Annus, 47) Kościół nie ma mandatu, by uczestniczyć w czysto politycznych sporach na temat formy, czy terminu wyborów, a tym bardziej, by opowiadał się za tym lub innym rozwiązaniem. Misją Kościoła w takiej sytuacji jest jednak zawsze, pełne życziwości, przypomnienie o szczególnej, moralnej i politycznej odpowiedzialności, jaka spoczywa na uczestnikach życia politycznego.

Apelujemy zatem do sumień ludzi odpowiedzialnych za dobro wspólne naszej Ojczyzny, zarówno do ludzi sprawujących władzę, jak i do opozycji, aby w tej nadzwyczajnej sytuacji wypracowali wspólne stanowisko, dotyczące wyborów prezydenckich. Zachęcamy, aby w dialogu między stronami

poszukiwać takich rozwiązań, które nie budziłyby wątpliwości prawnych i podejrzania nie tylko o naruszenie obowiązującego ładu konstytucyjnego, ale i przyjętych w demokratycznym społeczeństwie zasad wolnych i uczciwych wyborów. Prosimy, aby kierując się najlepszą wolą, w swoich działaniach szukali dobra wspólnego, którego wyrazem jest dziś zarówno życie, zdrowie oraz społeczny byt Polaków, jak i szerokie społeczne zaufanie do wspólnie wypracowanych przez lata procedur wyborczych demokratycznego państwa. W tej trudnej sytuacji, jaką przeżywamy, powinniśmy dbać o kultywowanie dojrzałej demokracji, ochronę państwa prawa, budowanie – mimo różnic – kultury solidarności, także w sferze polityki.

W procesie dokonywania odpowiedzialnego wyboru kandydata na urząd prezydenta należy wziąć pod uwagę w szczególności sposób prawości moralną, miłość Ojczyzny i traktowanie władzy jako służby, kompetencje w dziedzinie życia politycznego i obywatelskiego, wyrazistą tożsamość, postawę dialogu i umiejętność współpracy, zdolność do roztropnego rozwiązywania konfliktów, merytoryczne przygotowanie i wiedzę, a także szacunek dla zasad demokracji, kierowanie się fundamentalnymi zasadami etycznymi, poszanowanie dla życia od poczęcia do naturalnej śmierci, gwarancję dla prawnej definicji małżeństwa jako trwałego związku mężczyzny i kobiety, promocję polityki rodzinnej oraz gwarancje dla rodziców w zakresie prawa do wychowywania dzieci zgodnie z wyznawaną wiarą i wartościami.

3. Będąc ludźmi wiary, jesteśmy przekonani, że nie wszystko w życiu zależy od geniuszu człowieka. Wierzymy przecież w Boga i w Jego opatrnościowe czuwanie nad każdym człowiekiem, nad ludzkością i światem, dlatego przypominamy o wielkiej roli jedności człowieka z Bogiem oraz o mocy modlitwy.

Wyrażamy wdzięczność Ojcu Świętemu Franciszkowi za Jego List do wszystkich wiernych na maj 2020 roku. Wraz z Papieżem zachęcamy do odmawiania Różańca Świętego, szczególnie w środowisku rodzinnym. Zgodnie z polskim zwyczajem zachęcamy do pielęgnowania nabożeństw majowych. Módlmy się za wstawiennictwem Maryi, Królowej Polski o opiekę nad nami i pomoc w pokonaniu pandemii. Czyńmy to z głęboką wiarą i nadzieją, że nasza Matka i Królowa, która wyprowadziła nas z wielu narodowych nieszczęść i tym razem okaże się nam Nieustającą Pomocą i Wspomożycielką.

Byłoby też rzeczą pożyteczną, aby w pierwszym dniu maja – który przypada w piątek – odstąpić od praktyki coraz częściej udzielanej dyspensy od wstrzemięźliwości od pokarmów mięsnych. Bardziej właściwym byłoby uczynić ten dzień dniem pokuty i postu w intencji zachowania miejsc pracy dla naszych rodaków.

W trudnym czasie epidemii, 3 maja br. na Jasnej Górze będzie miało

miejsce zawierzenie naszej Ojczyzny Matce Bożej Królowej Polski, którego dokona Przewodniczący Konferencji Episkopatu Arcybiskup Stanisław Gądecki.

„O Maryjo, Pocieszycielko strapionych, weź w ramiona wszystkie swoje niespokojne dzieci i wyproś, aby Bóg zadziałał Swoją wszechmocną ręką i uwolnił nas od tej straszliwej epidemii, żeby życie mogło powrócić do normalnego biegu w spokoju. Zawierzamy się Tobie, która jaśniejesz na naszej drodze jako znak zbawienia i nadziei, o łaskawa, o litościwa, o słodka Pan-no Maryjo!” (Papież Franciszek).

Zachęcamy wszystkich, którym leży na sercu dobro Ojczyzny, do gorliwej modlitwy w rodzinach i parafiach. Prosimy Boga, aby spełniło się życzenie świętego Jana Pawła II – Pokój Tobie, Polsko!

Rada Stała Konferencji Episkopatu Polski

Warszawa, 27 kwietnia 2020 roku

Słowo przewodniczącego Komisji Charytatywnej KEP na Niedzielę Miłosierdzia

„Miłosierdziem budujemy Kościół Boży”

Kardynał Stefan Wyszyński

Drodzy Bracia i Siostry!

Święto Miłosierdzia Bożego to także patronalne święto Caritas, która przez swoją postugę wypełnia misję uczniów Chrystusa. W tej misji uczestniczą wszyscy, którzy na różne sposoby wspierają ubogich, a także ci, którzy naśladują postawę dobrego Samarytanina, by ratować swoich bliźnich, których zdrowie i życie są zagrożone. To święto, ustanowione przez św. Jana Pawła II, zwyczajowo rozpoczyna Tydzień Miłosierdzia – czas, który jest wezwaniem do refleksji i bardziej uważnego rozejrzenia się wokół, by lepiej dostrzec tych, którzy szczególnie potrzebują naszej pomocy.

Tegoroczny Tydzień Miłosierdzia jest wyjątkowy ze względu na bardzo trudną sytuację w Polsce i na świecie, ze względu na panującą epidemię! Sługa Boży Kardynał Stefan Wyszyński, na którego beatyfikację w tym roku oczekujemy, w jednym ze swoich listów pasterskich na Tydzień Miłosierdzia powiedział: „Miłosierdziem budujemy Kościół Boży”. (XXXIII Tydzień Miłosierdzia 2-8.X.1972). To także ważne stwierdzenie niezłomnego Pasterza Kościoła w Polsce zostało wybrane na hasło tegorocznego Tygodnia Miłosierdzia w tym trudnym czasie. Niech nauczanie Prymasa Tysiąclecia na nowo stanie się dla nas duchową siłą, żywym wzorem, zachętą i drogowskazem, szczególnie w pełnieniu dzieł miłosierdzia.

W sformułowanym przez siebie programie Społecznej Krucjaty Miłości, w punkcie 9, apelował do wszystkich Polaków: „Włącz się w społeczną pomoc bliźnim. Otwórz się ku ubogim i chorym. Używaj ze swego. Staraj się dostrzec potrzebujących wokół siebie”.

W pierwszym czytaniu z Dziejów Apostolskich mamy bardzo ważne wskazania także na nasze trudne dziś: „Uczniowie trwali w nauce apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwach.

Bojaźń ogarniała każdego, gdyż apostołowie czynili wiele znaków i cudów. Ci wszyscy, którzy uwierzyli, przebywali razem i wszystko mieli wspólne. Sprzedawali majątki i dobra i rozdzielali je każdemu według potrzeby” (Dz 2,42-45). W tej „pieśni” na cześć idealnego Ludu Bożego w Jerozolimie, uwypuklona została myśl, że Kościół powinien odznaczać się nie tylko wspólnotą ducha, lecz także wspólnotą dóbr materialnych. Oznacza to troskę o sprawiedliwy do nich dostęp, a w korzystaniu z nich trzeba pamiętać o miłosierdziu, czyli o dzieleniu się tymi dobrami z tymi,

którzy odczuwają ich niedostatek. Ważne jest też to „bycie razem”, by – jak mówi św. Paweł – „jeden drugiego brzemiona nosić” (Ga 6,2).

Te wezwania, które na co dzień podejmuje Caritas, teraz, w tym ciężkim czasie epidemii, wybrzmiewają w sposób szczególny. Aby zaradzić nowym potrzebom, Caritas koncentruje swoją działalność wokół konkretnych priorytetów. Są nimi: wsparcie seniorów poprzez akcję „Pomoc dla Seniora” oraz podjęcie akcji „Wdzięczni Medykom”, której celem jest wspieranie służby zdrowia – lekarzy, pielęgniarek, ratowników medycznych. Ale to także codzienna pomoc ubogim, bezdomnym, chorym, starszym i niepełnosprawnym, migrantom i uchodźcom oraz wszystkim poszkodowanym. Caritas pomaga dziś bardzo skutecznie w zakupie tak potrzebnych respiratorów, środków ochronnych, maseczek oraz innych rzeczy koniecznych w tym czasie. Uaktywnia się też wielu wspańiałych ludzi, którzy z ogromnym zaangażowaniem i poświęceniem włączają się w dzieła i akcje prowadzone przez Caritas.

Sprawdzają się tu słowa Prymasa Wyszyńskiego: „Wszystko, co nas spotyka – zdrowie czy cierpienie, dobro czy zło, chleb czy głód, przyjaźń ludzka czy niechęć, dobrobyt czy niedostatek – wszystko to w rękę Boga może działać ku dobremu”. Ta ogromnie trudna sytuacja epidemii wyzwała wiele dobra pośród ludzi. To solidarna troska o tych najbardziej zagrożonych – naszych czcigodnych seniorów. Odwiedzają ich liczni wolontariusze, dotychczas nieznani im sąsiedzi, ludzie dobrej woli, którzy wspierają ich przynosząc potrzebną żywność i lekarstwa.

Akcja Caritas Polska – „Pomoc dla Seniora” – bardzo szybko rozwinęła się i poprzez Caritas diecezjalne niesie wsparcie w całym kraju. Pomoc seniorom to też karty zakupowe, które kilkanaście tysięcy osób starszych, będących w najtrudniejszej sytuacji życiowej, otrzymuje na codzienne zakupy. Poprzez Caritas Polska już ponad 15 milionów złotych rocznie trafia do tych najbardziej potrzebujących.

Wielkie owoce przynosi też akcja „Wdzięczni Medykom”. Dzięki niej kupowane są tak bardzo potrzebne respiratory, odzież ochronna oraz inne potrzebne urządzenia i środki dla naszych szpitali. To wielkie wsparcie dla tych, którzy na co dzień są na pierwszej linii leczenia i ratowania życia i zdrowia naszych rodaków. „Skala pomocy, której udzielają Caritas Polska i Caritas diecezjalne w całej Polsce, jest nieporównywalna z żadną inną trudną sytuacją w historii naszego kraju” – jak stwierdza ks. Marcin Iżycki, dyrektor Caritas Polska (wg KAI).

Wszystkim dziełom pomocy podejmowanym przez Caritas towarzyszy wzmocniona modlitwa płynąca z naszych domów, świątyń i klasztorów. Ta modlitwa, która też należy do uczynków miłosierdzia, jest niezwykle ważna w tym czasie próby. Wielką otuchą napełnia fakt, że także inne pro-

wadzone dotąd dzieła Caritas nadal dynamicznie się rozwijają, znajdując hojnych ofiarodawców, jak np. program „Rodzina Rodzinie”, w ramach którego polskie rodziny niosą pomoc dotkniętym dramatycznymi skutkami wojny rodzinom w Syrii.

Mając na uwadze tę ogromną życzliwość tak wielu ludzkich serc, warto przywołać słowa św. Piotra, które usłyszeliśmy w dzisiejszym drugim czytaniu: „Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego, Jezusa Chrystusa. On w swoim wielkim miłosierdziu przez powstanie z martwych Jezusa Chrystusa na nowo zrodził nas do żywej nadziei: do dziedzictwa niezniszczalnego i niepokalanego, i niewiednącego, które jest zachowane dla was w niebie... Dlatego radujcie się, choć teraz musicie doznać trochę smutku z powodu różnorodnych doświadczeń. Przez to wartość waszej wiary okaże się o wiele cenniejsza od zniszczalnego złota...” (1 P 1,3-9).

Prymas Tysiąclecia, Stefan Kardynał Wyszyński, który zapoczątkował peregrynację ikony jasnogórskiej w trudnych czasach komunizmu, ufając bezgranicznie w zwycięstwo Boga przez Maryję, tak mówił: „Zawsze, gdy jest szczególnie ciężko, gdy ciemności ogarniają ziemię, a słońce już gaśnie i gwiazdy nie dają światłości, trzeba wszystko oddawać Maryi”. Dlatego my Polacy, jako naród Maryi, która jest naszą Matką i Królową, zjednoczmy nasze serca w tym dziele niesienia miłosierdzia naszym bliźnim.

Słuchajmy Jezusa Zmartwychwstałego, który w dzisiejszej Ewangelii mówi także do nas: „Pokój wam!” (J 20,19.21). Zaufajmy Jezusowi, który przychodzi do nas mimo drzwi zamkniętych – przychodzi do naszych domów i mieszkań, przychodzi do naszych szpitali i domów opieki – by ukoić niepokój i dać nam nową nadzieję.

Niech to błogosławieństwo pokoju umacnia nas w tym trudnym czasie. Niech będzie źródłem siły dla wszystkich, którzy z narażeniem swego zdrowia i życia ratują zdrowie i życie innych. Niech będzie znakiem wdzięczności za każdy gest miłosierdzia i niech rozpala w nas jego płomień. A Maryja, Matka Miłosierdzia i Pocieszycielka strapiionych, niech wyprasza nam zwycięstwo.

bp Wiesław Szlachetka,

Przewodniczący Komisji Charytatywnej Konferencji Episkopatu Polski

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2020 r.

Życzenia Przewodniczącego Episkopatu dla biskupa nominata Grzegorza Suchodolskiego

Jego Ekscelencja

Ksiądz Biskup Grzegorz SUCHODOLSKI

Biskup Pomocniczy Nominat Diecezji Siedleckiej

Ekscelencjo,

Najdostojniejszy Księżu Biskupie Nominacie,

Z radością przyjąłem dzisiejszy komunikat Nuncjatury Apostolskiej w Polsce z informacją, iż Ojciec Święty Franciszek mianował Czcigodnego Księdza biskupem pomocniczym diecezji siedleckiej.

W imieniu Konferencji Episkopatu Polski witam w gronie polskich biskupów i zapraszam do współpracy w ramach licznych gremiów naszego episkopatu.

Wyrażając moją wdzięczność za zaangażowanie Księdza Biskupa jako sekretarza generalnego Komitetu Organizacyjnego Światowych Dni Młodzieży w Krakowie, ufam, że to właśnie młodzi będą szczególnie bliscy pasterskiej posłudze Waszej Ekscelencji. Już dzisiaj zapraszam na kolejne zebrania plenarne naszej konferencji episkopatu.

Życie i posługę Księdza Biskupa zawierzam Jasnogórskiej Królowej Polski i wstawiennictwu św. Jana Pawła II. Z wyrazami szacunku, przesyłam braterskie pozdrowienia w Chrystusie,

+ Stanisław Gądecki

Arcybiskup Metropolita Poznański

Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski

Wiceprzewodniczący Rady Konferencji Episkopatów Europy

Warszawa, dnia 16 kwietnia 2020 r.

XIV Ogólnopolska Niedziela Modlitw za Kierowców „Z Miłością na wszystkich drogach”

W Niedzielę 26.04.2020 r. o godz. 9.30 w kościele pw. św. Karola Boemeusza w Warszawie na Starych Powązkach - Krajowy Duszpasterz Kierowców, ks. dr Marian Midura odprawi Mszę świętą za polskich kierowców i wszystkich uczestników ruchu drogowego. Ks. Jerzy Krańnicki, dyrektor MIVA Polska wygłosi homilię. Ta modlitwa, to też nasza wdzięczność i wsparcie dla wszystkich kierowców, którzy podejmują służbę dla nas wszystkich w czasie panującej epidemii.

Transmisja Mszy świętej z modlitwą za Kierowców na: www.facebook.com/MIVAPolska

W ostatnią niedzielę kwietnia zgodnie z kalendarzem duszpasterskim Kościoła w Polsce jest obchodzona Niedziela Modlitw za Kierowców. Jest to szczególny dzień, kiedy otaczamy duchową troską wszystkich kierujących pojazdami oraz innych użytkowników dróg. Krajowe Duszpasterstwo Kierowców wspólnie z MIVA Polska pragną zaprosić do serdecznej i ufnej modlitwy o poprawę bezpieczeństwa na naszych drogach - wypraszając dla wszystkich łaskę bezpiecznego docierania do celu. Ta modlitwa powinna wynikać z naszego zatroskania o życie i dobro każdego człowieka, umiłowanego przez Boga w Chrystusie i odkupionego przez Jego Ofiarę na Krzyżu.

Wdzięczność

Wobec kierowców służących w czasie epidemii

Tegoroczna Niedziela Modlitwa za Kierowców niech będzie też szczególnym dniem wdzięczności wobec wszystkich kierowców wykonujących pracę i podejmujących służbę w czasie epidemii. Są to kierowcy w transporcie publicznym i wszystkich służbach, szczególnie w transporcie medycznym, policji i w innych służbach mundurowych. Wypełniają oni z poświęceniem swoje obowiązki, aby zapewnić codzienne funkcjonowanie całego kraju i bezpieczeństwo wszystkich. Wdzięczność należy się tym, którzy jako kierowcy pracują w zaopatrzeniu i wszystkim tym, którzy z własnej inicjatywy inspirowani duchem miłosierdzia dostarczają pomoc naszym czcigodnym Seniorom, najstarszym i potrzebującym, chorym i samotnym, pozostającym w izolacji i w kwarantannie. Bogu niech będą dzięki za ofiarną służbę i pomoc niesioną przez tych wszystkich kierowców. W ten sposób wypełnienie przykazania miłości staje się pięknym i szlachetnym aktem miłosierdzia, pochodzącego z bezinteresownego i wrażliwego na ludzką niedolę serca.

Miłość w praktyce

Tegorocznej Niedzieli Modlitw za Kierowców towarzyszą słowa: „Z miłością na wszystkich drogach”. Św. Jan Apostoł w swoim Pierwszym Liście zwraca uwagę wierzącym w Chrystusa, że: „miłość względem Boga polega na spełnianiu Jego przykazań” (1 J 5, 3). Oznacza to, że miłość nie jest jedynie jakimś stanem emocjonalnym, ale dotyczy Bożych nakazów - przykazań. Przykazania zaś rodzą powinności i obowiązki, które winniśmy wypełniać w różnych dziedzinach naszego życia. Odnosi się to również do kierowców i wszystkich korzystających z dróg, którzy powinni jak najbardziej unikać wszelkich przejawów egoizmu i nieodpowiedzialności, poprzez które można narazić na niebezpieczeństwo życie i zdrowie swoje i bliźnich. Troska o bezpieczeństwo na drogach staje się w ten sposób wyrazem miłości względem Boga i bliźniego.

Zawsze bądź czujny na drodze

W tym roku jej obchody tej Niedzieli wypadają w trudnym i bolesnym czasie epidemii koronawirusa, który spowodował, że sprawa bezpieczeństwa na drogach w zrozumiały sposób zeszła na dalszy plan. Dla wielu sytuacja mniejszego natężenia ruchu z racji ograniczeń w czasie epidemii - może powodować pewne uśpienie czujności i stanowić pokusę do łamania przepisów ruchu drogowego. Skutkiem tego jest fakt, że codziennie w Polsce w czasie epidemii zdarza się kilkadziesiąt wypadków, w których ludzie tracą życie i wielu odnosi rany. Wypadki na drogach w czasie epidemii, są dodatkowym obciążeniem dla i tak przeciążonych służb dbających o nasze zdrowie i bezpieczeństwo.

Pytaj siebie

W Niedzielę Modlitw za Kierowców powinniśmy z odwagą zapytać samych siebie w rachunku sumienia kierowcy i użytkownika drogi:

- Czy nie jestem egoistą na drodze? - Czy okazuję szacunek i życzliwość wobec innych na drodze? - Czy jako kierujący pojazdem szanuję pieszych? - Czy poprzez nadmierną prędkość i łamanie przepisów drogowych nie narażam siebie i innych na niebezpieczeństwo? - Czy staram się pomagać będącym w potrzebie i służyć swoim pojazdem?

Wobec kierowców wspierających misjonarzy w akcji św. Krzysztof - 1 grosz za 1 kilometr

W Niedzielę Modlitw za Kierowców MIVA Polska (Stowarzyszenie na rzecz misyjnych środków transportu) wraz z misjonarzami nie tylko poleca Panu Bogu przez wstawiennictwo Niebiańskiego Wspomożyciela Kierowców - św. Krzysztofa - sprawę bezpieczeństwa na drodze, ale też dziękuje wszystkim kierowcom za ich pomoc ofiarowaną na środki transportu dla misjonarzy. Z pomocą tych pojazdów misjonarze i misjonarki mogą pełnić

swoją misję głoszenia Ewangelii i niesienia miłosierdzia w najdalszych zakątkach świata.

Nasi Misjonarze i Misjonarki w obecnym czasie globalnej pandemii pozostali ze swoimi wiernymi, nikt nie wrócił do kraju i pomimo wielu ograniczeń niosą pomoc i nadzieję potrzebującym. Od początku działalności MIVA Polska jest praktyką, że misjonarze w duchu wdzięczności za otrzymaną pomoc, modlą się za wszystkich Kierowców i Dobroczyńców w każdą 1-szą sobotę miesiąca, wyprasząc bezpieczne podróże dla wszystkich i inne potrzebne łaski dla Dobroczyńców.

MIVA Polska informuje że:

w ub. roku 2019 zrealizowała 91 projektów w 34 krajach. Zostało zakupionych: 58 samochodów osobowych i terenowych, 3 busy, 1 ambulans, ponad 30 motocykli i motorowerów, 155 rowerów dla katechistów; 1 quad i 2 tuc-tuc (motocykle trójkołowe), 1 łódź motorowa, 2 silniki do łodzi; 42 wózki inwalidzkie. MIVA Polska przekazała na te wszystkie pojazdy sumę 758 350 Euro. (więcej zob. na www.miva.pl)

Z Dokumentu Papieskiej Rady ds. Imigrantów i Podróżnych(2007)

„Ci, którzy znają Chrystusa, zachowują ostrożność na drodze. Nie myślą oni jedynie o sobie i nie martwią się zawsze tylko jak dotrzeć w wielkim pośpiechu do celu podróży. Zauważają ludzi, którzy towarzyszą im na drodze, że każdy z nich ma swoje własne życie i pragnie dotrzeć do celu podróży, każdy ma też swoje własne problemy. Widzą w każdym z nich braci i siostry, Bożych synów i córki. Taka postawa charakteryzuje chrześcijańskiego kierowcę(19).

Chrześcijańska solidarność stanowi zachętę do wszystkich użytkowników drogi, aby okazywali więcej wrażliwości, by nieść pomoc poszkodowanym i w podeszłym wieku, ze szczególną troską wobec dzieci i niepełnosprawnych. Uwadze skierowanej na sprawy cielesne powinno także towarzyszyć wsparcie duchowe, które jest niemniej konieczne w wielu przypadkach(50).

Praktykowanie miłości przez Kierowców ma podwójny wymiar. Pierwszy odnosi się do troski o swój pojazd, co oznacza zapewnienie, że jest on bezpieczny z technicznego punktu widzenia, żeby w sposób świadomy nie wystawiać własnego życia i życia innych na ryzyko. Troszcząc się o swój własny pojazd, oznacza także, by nie mieć od niego oczekiwań większych niż te, które są jemu właściwe. Drugi wymiar odnosi się do okazywania miłości wobec podróżujących, których życia nie można wystawiać na niebezpieczeństwo przez niepoprawne i beztroskie manewry, mogące spowodować szkodę zarówno wobec pasażerów jak i pieszych. Słowo „miłość” (love) jest użyte tutaj na oznaczenie wielu form, które przyjmuje

prawdziwa miłość (charity), a mianowicie szacunek, uprzejmość, rozważę, etc. Dobrzy kierowcy uprzejmie potrafią ustąpić pierwszeństwa pieszym i nie czują się urażeni, gdy są wyprzedzani, ustępują drogi komuś, kto sobie tego życzy jechać szybciej i nie są mściwi (50)”.

Dekalog Kierowcy - MIVA Polska:

Jesteś kierowcą na drodze i nie jesteś na niej sam. Ponad wszystkim jest Pan Bóg Twój, więc zawsze o tym pamiętaj:

1. Nie będziesz egoistą na drodze.
2. Nie będziesz ostry w słowach, czynach i gestach wobec innych ludzi.
3. Pamiętaj o modlitwie i uczczeniu św. Krzysztofa, kiedy wyruszasz w drogę - umiej też podziękować.
4. Szanuj pieszych.
5. Nie zabijaj - bądź trzeźwy.
6. Zapnij pasy - będziesz bezpieczny.
7. Nie bądź brawurowy w prędkości.
8. Nie narażaj siebie i innych na niebezpieczeństwo.
9. Pomagaj potrzebującym na drodze.
10. Przestrzegaj przepisy drogowe, szanuj pracę naszej Policji.

Ks. Marian Midura
Krajowy Duszpasterz Kierowców -
tel. 608 005 777
www.duszpasterstwokierowcow.pl

Ks. Jerzy Kraśnicki
zastępca, dyrektor MIVA Polska
- tel. 602 481 167
www.miva.pl

Słowo Rady Stałej Konferencji Episkopatu Polski

W pełnym niepokoju czasie epidemii, a także w sytuacji napięcia związanego z nadchodzącymi wyborami prezydenckimi, pragniemy zaapelować o odpowiedzialność za dobro wspólne, jakim jest Polska.

1. Cały świat, w tym także nasza Ojczyzna, przeżywa obecnie dramatyczny, pełen udręki czas, wywołany przez pandemię. W tej nadzwyczajnej sytuacji najważniejsza jest troska o każdego człowieka, o jego zdrowie i życie, poczynając od osób najbardziej poszkodowanych, zarażonych, przeżywających kwarantannę, ogarniętych lękiem o przyszłość swoją i swoich najbliższych.

Z wdzięcznością myślimy o naszych braciach i siostrach, którzy niosą pomoc osobom chorym: lekarzom, pielęgniarkom, służbie zdrowia, służbom dostarczającym leki, środki dezynfekcyjne i żywność, wolontariuszom oraz tych wszystkich, którzy ofiarnie służą, abyśmy w atmosferze solidarności pokonali to bolesne doświadczenie. W tym gronie zasługującym na najwyższe wyrazy podziękowania znajdują się także osoby duchowne i zakonne oraz pracownicy Caritas.

Doceniamy dotychczasowe zaangażowanie władz państwowych i samorządowych. Życzymy odpowiedzialnym za rządy naszym państwem, aby potrafili opracować i wdrożyć najodpowiedniejsze mechanizmy w celu rychłego pokonania epidemii. Przypominamy, że racją istnienia każdej władzy jest troska o dobro wspólne, które obejmuje „całokształt takich warunków życia społecznego, w jakich ludzie mogą pełniej i szybciej osiągnąć swą własną doskonałość” (Jan XXIII, Mater et Magistra, 65).

2. Na sytuację pandemicznego zagrożenia zdrowia i życia ludzi nakłada się u nas przewidywany termin wyborów prezydenckich. Ze względu na „słuszną autonomię porządku demokratycznego” (Centesimus Annus, 47) Kościół nie ma mandatu, by uczestniczyć w czysto politycznych sporach na temat formy, czy terminu wyborów, a tym bardziej, by opowiadać się za tym lub innym rozwiązaniem. Misją Kościoła w takiej sytuacji jest jednak zawsze, pełne życzliwości, przypominanie o szczególnej, moralnej i politycznej odpowiedzialności, jaka spoczywa na uczestnikach życia politycznego.

Apelujemy zatem do sumień ludzi odpowiedzialnych za dobro wspólne naszej Ojczyzny, zarówno do ludzi sprawujących władzę, jak i do opozycji, aby w tej nadzwyczajnej sytuacji wypracowali wspólne stanowisko, dotyczące wyborów prezydenckich. Zachęcamy, aby w dialogu między stronami poszukiwać takich rozwiązań, które nie budziłyby wątpliwości prawnych i podejrzenia nie tylko o naruszenie obowiązującego ładu konstytucyjnego, ale i przyjętych w demokratycznym społeczeństwie zasad wolnych

i uczciwych wyborów. Prosimy, aby kierując się najlepszą wolą, w swoich działaniach szukali dobra wspólnego, którego wyrazem jest dziś zarówno życie, zdrowie oraz społeczny byt Polaków, jak i szerokie społeczne zaufanie do wspólnie wypracowanych przez lata procedur wyborczych demokratycznego państwa. W tej trudnej sytuacji, jaką przeżywamy, powinniśmy dbać o kultywowanie dojrzałej demokracji, ochronę państwa prawa, budowanie – mimo różnic – kultury solidarności, także w sferze polityki.

W procesie dokonywania odpowiedzialnego wyboru kandydata na urząd prezydenta należy wziąć pod uwagę w szczególności sposób prawości moralną, miłość Ojczyzny i traktowanie władzy jako służby, kompetencje w dziedzinie życia politycznego i obywatelskiego, wyrazistą tożsamość, postawę dialogu i umiejętność współpracy, zdolność do roztropnego rozwiązywania konfliktów, merytoryczne przygotowanie i wiedzę, a także szacunek dla zasad demokracji, kierowanie się fundamentalnymi zasadami etycznymi, poszanowanie dla życia od poczęcia do naturalnej śmierci, gwarancję dla prawnej definicji małżeństwa jako trwałego związku mężczyzny i kobiety, promocję polityki rodzinnej oraz gwarancje dla rodziców w zakresie prawa do wychowywania dzieci zgodnie z wyznawaną wiarą i wartościami.

3. Będąc ludźmi wiary, jesteśmy przekonani, że nie wszystko w życiu zależy od geniuszu człowieka. Wierzymy przecież w Boga i w Jego opatrnościowe czuwanie nad każdym człowiekiem, nad ludzkością i światem, dlatego przypominamy o wielkiej roli jedności człowieka z Bogiem oraz o mocy modlitwy.

Wyrażamy wdzięczność Ojcu Świętemu Franciszkowi za Jego List do wszystkich wiernych na maj 2020 roku. Wraz z Papieżem zachęcamy do odmawiania Różańca Świętego, szczególnie w środowisku rodzinnym. Zgodnie z polskim zwyczajem zachęcamy do pielęgnowania nabożeństw majowych. Módlmy się za wstawiennictwem Maryi, Królowej Polski o opiekę nad nami i pomoc w pokonaniu pandemii. Czyńmy to z głęboką wiarą i nadzieją, że nasza Matka i Królowa, która wyprowadziła nas z wielu narodowych nieszczęść i tym razem okaże się nam Nieustającą Pomocą i Wspomożycielką.

Byłoby też rzeczą pożyteczną, aby w pierwszym dniu maja – który przypada w piątek – odstąpić od praktyki coraz częściej udzielanej dyspensy od wstrzemięźliwości od pokarmów mięsnych. Bardziej właściwym byłoby uczynić ten dzień dniem pokuty i postu w intencji zachowania miejsc pracy dla naszych rodaków.

W trudnym czasie epidemii, 3 maja br. na Jasnej Górze będzie miało miejsce zawierzenie naszej Ojczyzny Matce Bożej Królowej Polski, którego dokona Przewodniczący Konferencji Episkopatu Arcybiskup Stanisław Gądecki.

„O Maryjo, Pocieszycielko strapionych, weź w ramiona wszystkie swoje niespokojne dzieci i wyproś, aby Bóg zadziałał Swoją wszechmocną ręką i uwolnił nas od tej straszliwej epidemii, żeby życie mogło powrócić do normalnego biegu w spokoju. Zawieramy się Tobie, która jaśniejiesz na naszej drodze jako znak zbawienia i nadziei, o łaskawa, o łaskawiwa, o słodka Panno Maryjo!” (Papież Franciszek).

Zachęcamy wszystkich, którym leży na sercu dobro Ojczyzny, do gorliwej modlitwy w rodzinach i parafiach. Prosimy Boga, aby spełniło się życzenie świętego Jana Pawła II – Pokój Tobie, Polsko!

Rada Stała Konferencji Episkopatu Polski

Warszawa, dnia 27 kwietnia 2020 r.

BISKUP SIEDLECKI

Zarządzenie Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy w związku z epidemią koronawirusa

Mając na uwadze sytuację zagrożenia epidemią koronawirusa, w oparciu o Zarządzenie Rady Stałej Konferencji Episkopatu Polski z dnia 12 marca 2020 r., niniejszym zarządzam na terenie Diecezji Siedleckiej:

1. Zgodnie z kan. 87 § 1, kan. 1245 i kan. 1248 § 2 Kodeksu Prawa Kanonicznego udzielam dyspensy od obowiązku niedzielnego uczestnictwa we Mszy św. do dnia 29 marca br. następującym wiernym:

- a. osobom w podeszłym wieku,
- b. osobom z objawami infekcji (np. kaszel, katar, podwyższona temperatura, itp.),
- c. dzieciom i młodzieży szkolnej oraz dorosłym, którzy sprawują nad nimi bezpośrednią opiekę,
- d. osobom, które czują obawę przed zarażeniem.

Skorzystanie z dyspensy oznacza, że nieobecność na Mszy niedzielnej we wskazanym czasie nie jest grzechem. Jednocześnie zachęcam, aby osoby korzystające z dyspensy trwały na osobistej i rodzinnej modlitwie oraz duchowo łączyły się ze wspólnotą Kościoła poprzez transmisje Mszy św. w radiu, telewizji lub Internecie.

2. W czasie liturgii – do dnia 29 marca br. – należy przestrzegać w kościołach następujących zasad:

- a. kapłani i nadzwyczajni szafarze Komunii Świętej przed rozpoczęciem liturgii powinni dokładnie umyć ręce i kierować się zasadami higieny,
- b. przypominam, że przepisy liturgiczne Kościoła przewidują przyjmowanie Komunii św. na rękę, do czego teraz zachęcam,
- c. znak pokoju należy przekazywać przez skinienie głową, bez podawania rąk,
- d. cześć Krzyżowi należy oddawać przez przyklęknięcie lub głęboki skłon, bez kontaktu bezpośredniego,
- e. należy powstrzymać się ponadto od oddawania czci relikwiom poprzez pocafunek lub dotknięcie,
- f. na kratki konfesjonałów należy nałożyć folie ochronne,
- g. należy zrezygnować z napełniania kropielnic kościelnych wodą święconą.

3. Zachęcam wiernych, aby poza liturgią – w miarę swoich możliwości – nawiedzali kościoły na modlitwę osobistą. W związku z tym polecam duszpasterzom:

- a. aby kościoły pozostawały otwarte w ciągu dnia,
- b. aby kapłani troszczyli się o dodatkowe okazje do spowiedzi i adoracji Najświętszego Sakramentu,
- c. aby – przy zachowaniu należytych zasad higieny – kapłani i nadzwyczajni szafarze odwiedzali chorych i starszych parafian z posługą sakramentalną.

4. Ponadto postanawiam, że do dnia 29 marca br.:

- a. zawieszono zostają wszystkie pielgrzymki, w tym maturzystów na Jasną Górę, oraz rekolekcje szkolne organizowane przez parafie,
- b. zostają odwołane rekolekcje parafialne, z jednoczesną sugestią dla Księży Proboszczów, aby w tym czasie zorganizowali całodzienną adorację Najświętszego Sakramentu z możliwością spowiedzi dla chętnych. Przypominam, że czas wypełnienia obowiązku spowiedzi i Komunii św. wielkanocnej trwa do uroczystości Zesłania Ducha Świętego,
- c. zostają odwołane również rekolekcje zamknięte dla różnych grup, kursy dla narzeczonych, spotkania wszystkich grup parafialnych i ponadparafialnych, szczególnie z udziałem dzieci i młodzieży,
- d. liturgie z udzieleniem sakramentu bierzmowania w terminach, które

były ustalone przed Świątami Wielkanocnymi, przeniesione zostają na czas późniejszy,

e. odwołane zostają także – od niedzieli 15 marca br. do Świąt Wielkanocnych – misje ewangelizacyjne w parafiach naszej diecezji, a także zaplanowane wizytacje kanoniczne.

5. Zarządzam – zgodnie z Tradycją Kościoła – aby w całej diecezji po każdej Mszy św. śpiewać Suplikacje „Święty Boże, Święty Mocny, Święty a nieśmiertelny...” o wygaśnięcie epidemii.

6. W zależności od ewentualnych kolejnych decyzji Konferencji Episkopatu Polski oraz władz świeckich, będą podejmowane dalsze decyzje.

Proszę wszystkich Diecezjan o solidarność z osobami starszymi i potrzebującymi np. poprzez pomoc w zakupach. Proszę również o modlitwę w intencji ochrony przed chorobami, a także o pokój serc i łaskę głębokiego nawrócenia dla każdego z nas. Dobremu Bogu polecamy wszystkich zmarłych na skutek koronawirusa. Módlmy się o zdrowie dla chorych, tych, którzy się nimi opiekują, lekarzy i personelu medycznego oraz wszystkich służb sanitarnych.

Z pasterskim błogosławieństwem

+ Kazimierz Gurda
BISKUP SIEDLECKI

L. dz. 207/2020

Siedlce, dnia 12 marca 2020 r.

Zarządzenie należy odczytać w niedzielę 15 marca br. we wszystkich kościołach i kaplicach Diecezji Siedleckiej.

Zarządzenie Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy w związku z wprowadzeniem w Polsce stanu zagrożenia epidemicznego

Kościół jako Matka troszczy się o swoje dzieci w każdym czasie i każdej sytuacji. Troska ta obejmuje zarówno życie duchowe, jak i cielesny wymiar ludzkiej egzystencji, a w każdej decyzji realizuje przykazanie miłości Boga i bliźniego. Zwłaszcza w tym trudnym czasie trwającej epidemii koronawirusa Kościół z mocą podejmuje działania mające na celu zbawienie człowieka oraz ochronę zdrowia i życia.

Mając zatem na uwadze wprowadzenie w Polsce stanu zagrożenia epidemicznego i ze względu na obowiązujące wraz z nim przepisy prawa państwowego, do których przestrzegania – w duchu odpowiedzialności za siebie i za innych – jesteśmy zobowiązani, zarządzam co następuje:

1. Udzielam wszystkim wiernym dyspensy od uczestnictwa we Mszy św. niedzielnej i w uroczystości – do odwołania, i zachęcam do pozostania w domu.

2. Proszę, aby osoby korzystające z dyspensy łączyły się ze wspólnotą Kościoła poprzez transmisje Mszy św. w radiu, telewizji lub internecie, przypominając jednocześnie o zachowaniu podczas tej Mszy św. właściwych postaw i gestów liturgicznych.

3. W związku z ograniczeniem przewidzianej w rozporządzeniach organów państwowych maksymalnej ilości uczestników zgromadzeń publicznych, w tym związanych z kultem religijnym, zarządzam, że we wszystkich Mszach św. może brać udział maksymalnie 50 osób (licząc duchowieństwo, posługujących w liturgii i uczestników), ze szczególnym uwzględnieniem osób zamawiających intencję mszalną lub, w wypadku pogrzebu, najbliższej rodziny.

4. Zawieszam wspólne celebracje nabożeństw (Gorzkie Żale, Drogi Krzyżowe, Godzinki, Różaniec i inne), a uwzględniając związane z nimi bogactwo duchowe, zachęcam do indywidualnego i rodzinnego ich odprawiania.

5. Proszę, aby w kościołach była zorganizowana całodzienna adoracja Najświętszego Sakramentu w ciszy, aby wierni mogli wstępować tam na modlitwę osobistą.

6. Proszę i zachęcam księży, aby w tym szczególnym czasie byli do dyspozycji wiernych, którzy poproszą o wysłuchanie spowiedzi, udzielenie Komunii św. czy sakramentu namaszczenia chorych.

7. Zalecam, aby w kościołach – bez udziału wiernych – osoby konsekrowane i duchowni, zgodnie z komunikatem Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski z dnia 13.03.2020 r., każdego dnia, o godz. 20.30, odmawiali Różaniec w intencji osób chorych, tych którzy się nimi opiekują, jak również służb medycznych i sanitarnych, a wiernych świeckich proszę, aby w tym samym czasie i w tych samych intencjach w swoich rodzinach modlili się na różańcu.

8. Zarządzenie powyższe, wraz z wcześniejszymi postanowieniami, obowiązuje do odwołania. Proszę jednocześnie o śledzenie stron internetowych oraz profili w mediach społecznościowych Diecezji Siedleckiej, gdzie na bieżąco będą publikowane wszelkie aktualizacje.

Bardzo proszę kapłanów i wiernych, aby w duchu jedności podporządkowali się powyższym zarządzeniom.

Wszystkich w modlitwie polecam dobremu Bogu, szczególnie przez wstawiennictwo Błogosławionych Męczenników z Pratulina, i z serca błogosławię.

+ Kazimierz Gurda
BISKUP SIEDLECKI

L. dz. 209/2020

Siedlce, dnia 14 marca 2020 r.

Powyższe zarządzenie wraz z zarządzeniem z dnia 12 marca br. należy niezwłocznie przekazać do wiadomości wiernym, zarówno podczas sprawowanych Mszy św., jak również umieścić je w gablotach parafialnych i na stronie internetowej parafii.

Słowo do kapłanów Diecezji Siedleckiej w związku z trwającą epidemią koronawirusa

Drodzy Bracia w Chrystusowym kapłaństwie!

Od kilkunastu dni przeżywamy trudny czas związany z epidemią koronawirusa. Śledzimy podawane informacje o rosnącej liczbie zarażonych, osobach objętych kwarantanną, wsłuchujemy się w apele rządu i Konferencji Episkopatu Polski wzywające naszych wiernych do szczególnej ostrożności i pozostawania w domach, aby zapobiec rozszerzaniu się wirusa. Takie ograniczenia bezpośrednio przekładają się na prowadzenie niedzielnego i codziennego duszpasterstwa, szczególnie w okresie Wielkiego Postu. Przyjmujemy je ze zrozumieniem i w duchu odpowiedzialności za innych i za siebie.

Chciałbym serdecznie podziękować wszystkim Księżom za właściwą postawę, współpracę, dyspozycyjność i troskę o zdrowie i duchowe dobro wiernych. Czujemy się odpowiedzialni za naszych wiernych i z tej odpowiedzialności wypływa nasza wyraźna prośba, by dzieci, młodzież i osoby starsze, szczególnie narażone na zarażenie wirusem, pozostawały w domu i w domu uczestniczyły we Mszy św. Dziękuję wolontariuszom z parafialnych grup „Caritas” za zorganizowanie pomocy osobom starszym i chorym. Dzięki temu nie czują się one opuszczone i osamotnione. Cieszę się, że otwarte są kościoły i wyznaczony jest czas na adorację Najświętszego Sakramentu oraz możliwość skorzystania z sakramentu pokuty i pojednania. Przez ten sakrament w szczególny sposób przygotowujemy się do zbliżających się Świąt Wielkanocnych. Proszę o zachęcenie wiernych do przystępowania do spowiedzi już od najbliższej niedzieli, tak, aby w dniach poprzedzających Święta Wielkanocne nie tworzyły się przed konfesjonalami kolejki. Dziękuję za modlitwę, wlewanie otuchy i nadziei w serca wiernych; za modlitwę różańcową w kościele, każdego wieczoru o godz. 20. 30, w intencji ustania epidemii koronawirusa. Bardzo proszę o zachęcenie wiernych, by w tym czasie trwali na modlitwie w domach i łączyli się duchowo ze swym księdzem proboszczem, księżmi wikariuszami i osobami życia konsekrowanego. Wyrażam także wdzięczność za informacje przekazywane wiernym o transmitowanych – za pomocą środków społecznej komunikacji - Mszach św., wieczornym różańcu, głoszonych katechezach, naukach rekolekcyjnych czy prowadzonych rozważaniach Drogi Krzyżowej. Te informacje są naszym wiernym bardzo potrzebne.

Jednocześnie chciałbym Was wszystkich, Drodzy Bracia w Chrystusowym kapłaństwie, prosić o zachowanie spokoju i ostrożności. Bądźmy pełni ufności w Bożą opiekę. Proszę również o przestrzeganie zaleceń zawartych zarówno w moich zarządzeniach z dnia 12 i 14 marca br., jak

i tych, które na bieżąco podawane są ze strony władz świeckich i kościelnych. Szczególnie zachęcajcie Parafian do pozostawania w swoich domach i duchowego uczestnictwa w Eucharystii poprzez liczne transmisje w radio lub telewizji. Przestrzegajcie z całą stanowczością zasady, by w zgromadzeniach publicznych - we Mszy św., adoracji Najświętszego Sakramentu czy pogrzebie - nie uczestniczyło więcej jak 50 osób. Przypominajcie o tym waszym wiernym, ale i sami dawajcie świadectwo zrozumienia tych restrykcji, aby w ten sposób uniknąć zarażenia i być dyspozycyjnymi dla swoich wiernych. W związku z pojawiającymi się pytaniami odnośnie udzielania sakramentu chrztu św. sugeruję, aby w niedzielę ten sakrament, ze względu na większą ilość osób gromadzących się w kościele, był udzielany poza Mszą św., a w tygodniu - według roztropności księdza proboszcza - może być udzielony podczas Mszy św.

Droży Księża! Pragnę Was zapewnić o mojej jedności z Wami i modlitwie za Was. Trwajmy w tym trudnym czasie na modlitwie przed Panem, wzywając wstawiennictwa Maryi czczonej w wielu sanktuariach na podlaskiej ziemi i naszych Błogosławionych Męczenników z Pratulina. Bardzo proszę również, aby we wszystkich kościołach naszej diecezji we wtorek: 24 marca i 31 marca była celebrowana Eucharystia z formularza Msza w jakiegokolwiek potrzebie (nr 50, s. 169°). Polecamy w tej modlitwie dotkniętych koronawirusem i poddanych kwarantannie, pamiętajmy o służbie zdrowia, księżach kapelanach w szpitalach i o wszystkich, którzy w różnoraki sposób niosą pomoc potrzebującym. Miłosiernemu Bogu polecamy zmarłych, prosząc dla nich o łaskę nieba. Módlmy się o szybkie ustanie epidemii i za siebie nawzajem, abyśmy wsparci Bożą łaską jak najlepiej mogli wypełnić swoją misję służby Chrystusowi.

Z pasterskim błogosławieństwem

+ Kazimierz Gurda
BISKUP SIEDLECKI

Siedlce, dnia 20 marca 2020 r.

Komunikat Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy w związku z apelem Ojca Świętego Franciszka

Nawiązując do prośby Ojca Świętego Franciszka serdecznie proszę, aby w środę 25 marca br. w Uroczystość Zwiastowania Pańskiego o godzinie 12.00, we wszystkich kościołach Diecezji Siedleckiej kapłani odmówili Anioł Pański, modlitwę Ojcze nasz i 3 razy Zdrowaś Maryjo w intencji ustania epidemii, za chorych, za służby medyczne oraz za zmarłych. Zachęcam wiernych, aby w tym samym czasie łączyli się duchowo ze swoimi duszpasterzami, odmawiając w domach wskazane modlitwy. Proszę również, aby tego dnia, o godz. 12.00, we wszystkich kościołach w Diecezji zabrzmiały dzwony.

Jednocześnie Jego Eminencja ksiądz kardynał Angelo Bagnasco przewodniczący Rady Konferencji Episkopatów Europy (CCEE) prosi, aby tego dnia odmówić również poniższą modlitwę.

„Boże Ojcze, Stwórco świata, wszechmogący i miłosierny, który z miłości do nas posłałeś na świat swojego Syna jako lekarza dusz i ciał, spójrz na swoje dzieci, które w tym trudnym momencie niepewności i lęku w wielu regionach Europy i świata, zwracają się do Ciebie szukając siły, zbawienia i pocieszenia. Uwolnij nas od chorób i strachu, ulecz naszych chorych, pociesz ich rodziny, daj mądrość rządzącym, energię i siłę lekarzom, pielęgniarcom i wolontariuszom, życie wieczne zmarłym. Nie opuszczaj nas w chwili próby, ale uwolnij nas od wszelkiego zła. O to Cię prosimy, który z Synem i Duchem Świętym żyjesz i królujesz na wieki. Amen.

Maryjo, Uzdrawicielko chorych i Matko nadziei, módl się za nami!”

Z pasterskim błogostawieństwem

+ Kazimierz Gurda

BISKUP SIEDLECKI

Siedlce, dnia 24 marca 2020 r.

Komunikat Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy w związku z kolejnymi ograniczeniami epidemicznymi

W związku z trwającą epidemią koronawirusa i wprowadzonymi przez organy państwowe kolejnymi ograniczeniami, w duchu odpowiedzialności za siebie i inne osoby, zarządzam, co następuje:

Wydarzenia o charakterze religijnym podlegają szczególnym ograniczeniom: we Mszy Świętej lub innym obrzędzie religijnym nie może uczestniczyć jednocześnie więcej niż 5 osób – wyłączając z tego osoby sprawujące posługę. Zalecam zatem, aby Msze Święte były sprawowane jedynie z uczestnictwem osób zamawiających intencję danej Mszy Świętej (max 5 osób), po wcześniejszej konsultacji z duszpasterzem. Te same normy odnoszą się do Mszy Świętej pogrzebowej, z uwzględnieniem dodatkowej posługi zakładu pogrzebowego. Jeżeli okoliczności za tym przemawiają, to za zgodą rodziny można rozważyć ograniczenie pogrzebu do stacji przy grobie, a Mszę Świętą w intencji zmarłego odprawić w późniejszym terminie.

Ważną sprawą w kontekście zbliżających się Świąt Wielkanocnych pozostaje sprawowanie sakramentu pokuty i pojednania. Duszpasterze informują wiernych o godzinach i zasadach odbywania spowiedzi.

Doceniając wartość modlitwy osobistej, zachęcam wiernych zwłaszcza do adoracji Najświętszego Sakramentu w kościołach. Należy przy tym zadbać, by liczba osób w miejscu modlitwy nie przekroczyła pięciu.

Zachęcam kapłanów do wytężonej troski duszpasterskiej o powierzonych sobie wiernych. Przypominam jednak, że nie można odwiedzać osób przebywających na kwarantannie domowej.

Komunikat dotyczący wskazań liturgicznych odnośnie do Wielkiego Tygodnia i Triduum Paschalnego będzie opublikowany w najbliższy czwartek.

Planowanie i organizowanie uroczystości Pierwszej Komunii Świętej dzieci klas trzecich będzie uzależnione od aktualnej sytuacji epidemicznej oraz wytycznych władz państwowych i kościelnych.

Dziękuję kapłanom za dotychczasową oddaną posługę duszpasterską, wiernym za dojrzałe i odpowiedzialne stosowanie się do zarządzeń. Zachęcam do uczestnictwa w wydarzeniach religijnych za pośrednictwem telewizji, radia czy internetu. Proszę, by nie ustawać w modlitwach indywidualnych i rodzinnych.

Ogarniam wszystkich modlitwą i błogosławię oraz zawierzam orędownictwu Matki Bożej Kodeńskiej i Błogosławionych Męczenników z Pratulina.

+ Kazimierz Gurda
BISKUP SIEDLECKI

L.dz. 226/2020

Siedlce, dnia 24 marca 2020 r.

Wskazania Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy dotyczące Wielkiego Tygodnia i Triduum Paschalnego

Celebracje Niedzieli Palmowej i Świętego Triduum Paschalnego sprawowane w Katedrze Siedleckiej transmitowane będą przez Katolickie Radio Podlasie i stronę internetową parafii katedralnej. Księży Proboszczów zachęcam do organizowania transmisji online Mszy św. i liturgii odprawianych w kościołach parafialnych.

Niedziela Palmowa, czyli Męki Pańskiej

Nie ma procesji z palmami.

Błogosławieństwo palm odbywa się w prezbiterium (Mszał, s. 111)

Na wejście kapłana śpiewa się antyfonę „Hosanna”.

Znak krzyża, pozdrowienie i krótkie wprowadzenie zawarte w mszale.

Modlitwa błogosławieństwa (Mszał, s. 107)

Czytanie Ewangelii o wjeździe Chrystusa do Jerozolimy, Rok A, (Mt 21, 1-11).

Kolekta mszalna.

Dalsza część liturgii bez zmian.

Msza Krzyżma w Wielki Czwartek

Msza Krzyżma pod przewodnictwem Biskupa Siedleckiego zostanie odprawiona w Wielki Czwartek w Katedrze o godz. 10.00 jedynie w wąskim gronie kapłanów (Wikariusz Generalny, Wikariusz Sądowy, Wikariusz Biskupi, Kanclerz Kurii Diecezjalnej, Rektor WSD, Proboszcz parafii katedralnej) i usługujących. Podczas Mszy Krzyżma będzie miało miejsce odnowienie przyrzeczeń kapłańskich, dlatego pozostałych księży zachęcamy do łączenia się duchowo poprzez transmisję w Katolickim Radiu Podlasie i na stronie internetowej parafii katedralnej.

Podczas liturgii poświęcone zostaną oleje święte, które będą do odebrania przez Księży Dziekanów po uzgodnieniu terminu z Księdzem Proboszczem parafii katedralnej.

Wielki Czwartek – Msza Wieczery Pańskiej

Należy przygotować kaplicę przechowania Najświętszego Sakramentu tzw. Ciemnicę oraz Grób Pański.

W liturgii Mszy św. opuszcza się obrzęd umycia nóg.

Przeniesienie Najświętszego Sakramentu przez celebransa do Kaplicy Przechowania odbywa się bez procesji.

Należy zapowiedzieć i zachęcić do adoracji Najświętszego Sakramentu w Ołtarzu Przechowania.

Wielki Piątek

W Wielki Piątek nie sprawuje się Eucharystii, a liturgia koncentruje się na tajemnicy krzyża. Krzyżowi oddaje się w tym dniu szczególną cześć. Na drzewie krzyża bowiem zawisło Zbawienie świata.

Nie należy w ciągu dnia organizować wspólnego sprawowania w kościołach Liturgii Godzin.

Liturgię należy sprawować według mszału.

Do intencji modlitwy wiernych w czasie Liturgii Męki Pańskiej należy dołączyć specjalne wezwanie (przed ostatnim wezwaniem), którego treść, wraz z zapisem nutowym, znajduje się w załączniku nr 3.

Podczas adoracji Krzyża oddaje się mu cześć wyłącznie przez przyklęknięcie lub głęboki ukłon, pocałunek Krzyża należy ograniczyć wyłącznie do celebransa.

W związku z powyższym ten sam sposób adoracji Krzyża obowiązuje po zakończeniu Liturgii i w Wielką Sobotę.

Przeniesienie Najświętszego Sakramentu do Grobu Pańskiego odbywa się bez procesji.

Należy zapowiedzieć i zachęcić do adoracji Najświętszego Sakramentu w Wielką Sobotę oraz przypomnieć, że tego dnia nie będzie w kościołach i innych miejscach poświęcenia pokarmów ani wody.

Wielka Sobota

W Wielką Sobotę Kościół trwa przy Grobie Pańskim, rozważając mękę i śmierć Chrystusa oraz Jego zstąpienie do otchłani (por. 1 P 3, 19), a także modli się i zachowuje post w oczekiwaniu na Jego zmartwychwstanie. Wielka Sobota jest dniem ciszy oraz rozważania Męki i Śmierci Chrystusa. Jest dniem oczekiwania na Zmartwychwstanie.

Nie należy organizować wspólnego sprawowania w kościołach Liturgii Godzin.

W tym dniu nie ma w kościołach czy innych miejscach, błogosławieństwa pokarmów na stół świąteczny. Obrzęd ten, w tym roku, będą sprawować w domach ojciec albo matka, lub przedstawiciel rodziny przed rozpoczęciem posiłku wielkanocnego. Wiernym należy udostępnić obrzęd błogosławienia pokarmów i pouczyć o jego przebiegu (załącznik nr 2).

Przypomnieć należy wiernym o poście paschalnym i zachęcić do adoracji Najświętszego Sakramentu. Należy również zapewnić możliwość spowiedzi.

Wigilia Paschalna

Wigilia Paschalna jest najstarszą i najważniejszą ze wszystkich wigilii celebrowanych przez Kościół. Rozpoczyna ona obchód Wielkiej Nocy Zmartwychwstania Pańskiego.

Przed Wigilią Paschalną kończy się adoracja przy Grobie Pańskim.

Nie ma obrzędu błogosławieństwa ognia.

Podczas procesji wejścia z zakrytii do prezbiterium należy wnieść paschał i dokonać jego błogosławieństwa. Obrzęd rozpocząć znakiem krzyża.

Po przygotowaniu paschału, kapłan lub diakon, podnosząc paschał, śpiewa na środku prezbiterium jeden raz: „Światło Chrystusa”. Wszyscy: „Bogu niech będą dzięki”. Następnie od paschału zapala się świece, ustawia się paschał przy ambonie i śpiewa „Orędzie wielkanocne”.

Z „Liturgii chrzcielnej” należy tylko zachować odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych, pomijając Litanię do Wszystkich Świętych, błogosławieństwo wody chrzcielnej i wody do pokropienia. Na czas odnowienia przyrzeczeń chrzcielnych zapala się świece, natomiast nie ma pokropienia wiernych.

Po Mszy św. można wznowić adorację Najświętszego Sakramentu, pamiętając o jej wymiarze paschalnym.

Niedziela Zmartwychwstania Pańskiego

Procesja rezurekcyjna z Najświętszym Sakramentem okrąży kościół jeden raz. Na czele niesie się krzyż i figurę Zmartwychwstałego. Należy zrezygnować z niesienia chorągwi ani feretronów. Nie używa się baldachimu. Podczas procesji biją dzwony.

+ Kazimierz Gurda
BISKUP SIEDLECKI

Siedlce, dnia 26 marca 2020 r.

Rozporządzenie Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy na czas trwającej epidemii koronawirusa oraz obchodów Wielkiego Tygodnia i Triduum Paschalnego

Trwająca w naszej Ojczyźnie sytuacja i wprowadzony stan epidemii sprawiają, że niemożliwe jest prowadzenie pracy duszpasterskiej, tak jak to się dzieje w zwyczajnych warunkach. Ze względu na zdrowie i bezpieczeństwo każdego człowieka konieczne jest dostosowanie się do wymogów prawa państwowego oraz zaleceń władz kościelnych, mimo, że jest to bolesne i często niesie wiele trudności.

Bardzo dziękuję wszystkim Księżom za zrozumienie powagi sytuacji, solidarność, odpowiedzialność, dyspozycyjność, organizowanie adoracji Najświętszego Sakramentu w ciągu dnia i dyżur w konfesjonale, a także za umożliwienie wiernym łączności z kościołem parafialnym poprzez transmisje za pośrednictwem Internetu Mszy św. i nabożeństw oraz różnych form rekolekcji i konferencji. Wiernym Świeckim zaś wyrażam wdzięczność za modlitwę oraz za wyrozumiałość i współpracę w tym, byśmy mogli zminimalizować niebezpieczeństwo rozszerzenia się epidemii.

W dniu 19 marca i 25 marca br., na polecenie Ojca Świętego Franciszka, Kongregacja Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów wydała dekret w sprawie sprawowania Triduum Paschalnego w miejscach dotkniętych epidemią. Dnia 21 marca br. Prezydium Konferencji Episkopatu Polski wy stosowała wskazania dla biskupów odnośnie do sprawowania czynności liturgicznych w najbliższych tygodniach. W oparciu o te dokumenty, biorąc pod uwagę obecną sytuację epidemiologiczną i obostrzenia wprowadzone na mocy rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 24 marca 2020 r., (Dz. U. z 2020 r., poz. 522), podtrzymując decyzje zawarte w poprzednich zarządzeniach, postanawiam, co następuje:

1. Ogólna dyspensa od obowiązku uczestnictwa we Mszy św. w niedziele i święta nakazane udzielona wszystkim wiernym Diecezji Siedleckiej oraz przebywającym na jej terytorium, obowiązuje do odwołania. Skorzystanie z dyspensy oznacza, że nieobecność na Mszy św. niedzielnej we wskazanym czasie nie jest grzechem. Jednocześnie przypominam, że wierni korzystający z dyspensy są zobowiązani do trwania na osobistej i rodzinnej modlitwie oraz duchowej łączności ze wspólnotą Kościoła poprzez transmisje Mszy św. w radiu, telewizji lub Internecie.

2. Zgodnie z zarządzeniem władz państwowych w liturgii nie może uczestniczyć więcej niż 5 osób, wyłączając z tej liczby osoby sprawujące posługę, dlatego bardzo proszę, aby Msze św. były sprawowane jedynie z ewentualnym uczestnictwem osób związanych z intencją danej Mszy św. (maksymalnie 5 osób). Na drzwiach kościoła należy wywiesić stosowną informację.

3. W związku z powyższym bardzo proszę o jednoczenie się na modlitwie poprzez środki społecznego przekazu. Wyrażam wdzięczność wszystkim duszpasterzom, którzy zatroszczyli się o organizację transmisji Mszy św. ze swoich kościołów parafialnych i zalecam – w miarę możliwości – o organizowanie takich transmisji w pozostałych kościołach.

4. Msze św. mogą być sprawowane wyłącznie w kościołach parafialnych, kaplicach szpitalnych i cmentarnych. W domach zakonnych Msze św. mogą się odbywać jedynie bez udziału wiernych świeckich.

5. W ciągu dnia kościoły powinny być otwarte, aby wierni mieli możliwość ich nawiedzenia i adoracji Najświętszego Sakramentu.

6. Pamiętając o zakazie odwiedzania osób będących w kwarantannie domowej, zalecam, aby zawiesić tradycyjne comiesięczne i przedświąteczne wizyty u chorych. Pamiętać jednak trzeba o tym, że gdy chory wyraża pragnienie przyjęcia sakramentów św., kapłan nie może odmówić, chyba że stan zdrowia duszpasterza miałby zaszkodzić choremu. Kapelani w szpitalach winni stosować się rygorystycznie do zarządzeń władz szpitalnych.

7. Na tablicach ogłoszeń, na drzwiach kościoła, na stronach internetowych oraz w mediach społecznościowych należy umieścić stosowne informacje o możliwości korzystania z sakramentu pokuty i pojednania.

8. Stosownie do norm zawartych w kan. 964 § 1-2 KPK właściwym miejscem sprawowania spowiedzi jest konfesjonał, jednakże z uzasadnionej przyczyny spowiedź może się odbyć także poza konfesjonałem (kan. 964 § 3 KPK). Sytuacja, z którą mamy do czynienia obecnie, bez wątpienia stanowi ową uzasadnioną przyczynę odstąpienia od przywołanego przepisu prawa. W obecnych warunkach można sprawować ten sakrament np. w kościele, w kaplicy, w zakrystii lub w innym godnym miejscu, pozwalającym na zachowanie prywatności i większej odległości między penitentem a spowiednikiem. Nie można jednak spowiadać w mieszkaniach duchownych. Jeśli spowiedź odbywa się w konfesjonale, należy zabezpieczyć kratki folią, która ma być często zmieniana lub dezynfekowana.

9. Informuję, że Stolica Apostolska wiernym dotkniętym chorobą zakaźną spowodowaną koronawirusem, przechodzącym kwarantannę, a także pracownikom służby zdrowia, członkom rodzin i wszystkim tym, którzy w jakimkolwiek charakterze, także poprzez modlitwę, opiekują się nimi, udziela daru specjalnych odpustów (Dekret Penitencjarii Apostolskiej odnośnie przyznania specjalnych odpustów dla wiernych w obecnej sytuacji pandemii, z dnia 19 marca 2020 r.). Szczegółowe warunki zyskania tego odpustu są zawarte w Dekrecie Penitencjarii Apostolskiej, zamieszczonym na stronie internetowej naszej diecezji.

10. Odnośnie celebracji obchodów Wielkiego Tygodnia i Triduum Paschalnego należy stosować się do norm zawartych we „Wskazaniach Biskupa Siedleckiego dotyczących Wielkiego Tygodnia i Triduum Paschalnego” stanowiących załącznik nr 1 do niniejszego zarządzenia. Nie należy zatem wprowadzać własnych inicjatyw duszpasterskich i pobożnościowych.

11. Udział wiernych w celebracji Triduum Paschalnego, jak i adoracji przy tzw. Ciemnicy i Grobie Pańskim jest ograniczona przepisami państwowymi (maksymalnie 5 osób, poza sprawującymi posługę).

12. W parafiach nie należy błogosławić wody w Wielką Sobotę oraz organizować poświęcenia pokarmów na stół wielkanocny. W tym roku obrzęd ten ma mieć charakter liturgii domowej, modlitwa błogosławienia pokarmów na stół wielkanocny powinna być poprowadzona przez ojca lub matkę, ewentualnie inną dorosłą osobę (tekst modlitwy znajduje się w załączniku nr 2). Proszę Księża Proboszczów o rozpowszechnienie tego tekstu wśród parafian.

Trwając na modlitwie i ufając w Boże miłosierdzie wszystkim z serca błogosławię.

+ Kazimierz Gurda
BISKUP SIEDLECKI

L.dz. 227/2020

Siedlce, dnia 26 marca 2020 r.

Dekret Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy w sprawie obchodów Wielkiego Tygodnia i Triduum Paschalnego

W nawiązaniu do wydanych dotychczas wskazań dotyczących obchodów Wielkiego Tygodnia i Triduum Paschalnego, niniejszym – w oparciu o nadesłaną przez Kongregację Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów *Notę wyjaśniającą* z dnia 26 marca br. do wydanego Dekretu tejże Kongregacji *In tempore Covid-19 (II)* – udzielam zgody, aby obchody Triduum Paschalnego mogły być celebrowane, oprócz katedry i kościołów parafialnych, także w kaplicach: klasztorów i domów zakonnych na terenie Diecezji Siedleckiej, Domu Księży Emerytów w Nowym Opolu i Siedlcach przy ul. Kościuszki 10, Domu Księży *Viribus Unitis* w Siedlcach, kaplicy w Centrum Formacji Kapłańskiej w Nowym Opolu oraz w *Domu nad Stawami DPS* w Siedlcach.

Z pasterskim błogostawieństwem

+ Kazimierz Gurda
BISKUP SIEDLECKI

Siedlce, dnia 30 marca 2020 r.

Apel Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy do kapłanów o włączenie się w dzieła prowadzone przez Caritas Diecezji Siedleckiej w czasie epidemii koronawirusa

Czcigodni Bracia w Kapłaństwie!

Od kilku tygodni przeżywamy trudny czas związany z epidemią koronawirusa. Wsłuchujemy się z niepokojem w podawane informacje o rosnącej liczbie zarażonych

i zmarłych wskutek tej epidemii oraz o kolejnych ograniczeniach mających na celu powstrzymanie rozprzestrzeniania się wirusa. Przyjmujemy ze zrozumieniem i w duchu odpowiedzialności za siebie i za innych wskazania zarówno władz państwowych, jak i kościelnych, choć nie jest to często łatwe.

Trwający stan epidemii to także trudny czas dla osób chorych, starszych, samotnych, dla tych, którzy pozbawieni są możliwości pracy zarobkowej ze względu na wprowadzone ograniczenia, ale przede wszystkim dla osób związanych ze służbą zdrowia. To właśnie te osoby: lekarze, pielęgniarki, ratownicy medyczni, personel szpitali i przychodni, z narażaniem własnego życia i zdrowia spieszą z pomocą wszystkim osobom dotkniętym koronawirusem. Wyrażamy im ogromną wdzięczność za tę samarytańską posługę oraz zapewniamy o naszym wsparciu duchowym, prosząc dla nich o potrzebne siły szczególnie podczas codziennej modlitwy różańcowej odmawianej w naszych kościołach i domach o godz. 20.30. W to dziękczynienie włączam także Księży i wolontariuszy z parafialnych grup „Caritas” oraz osoby, które w jakikolwiek sposób spieszą z pomocą potrzebującym. Bardzo dziękuję także za włączenie się – w prowadzoną wspólnie z naszą diecezjalną Caritas – akcję „Zanurzeni w miłości” dzięki której udało się zebrać środki finansowe na zakup respiratorów do Szpitala Miejskiego w Siedlcach i Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego w Białej Podlaskiej. Jednocześnie proszę Was – Drodzy Księża – byście nie ustawali w dalszym niesieniu nadziei i pomocy potrzebującym. Św. Jan Paweł II, którego piętnastą rocznicę powrotu do Domu Ojca przeżywamy w tym czasie, wzywał, abyśmy mieli „wyobraźnię miłosierdzia”, aby nasze serca, pełne miłości do Boga i drugiego człowieka, były otwarte i gotowe do pomocy. Dlatego zachęcam szczególnie do włączenia się we wszystkie dzieła prowadzone przez Caritas Diecezji Siedleckiej.

Jednym z takich dzieł jest rozpoczęta akcja pomocy na rzecz Szpitala Miejskiego w Siedlcach. Wiemy, że ta placówka medyczna została przekształcona w naszym regionie na szpital jednoimienny, do którego wciąż

przyjmowane i leczone są osoby zarażone koronawirusem. Zwracam się zatem ze apelem do wszystkich Czcigodnych Księży naszej diecezji: Drody Bracia w Chrystusowym Kapłaństwie bardzo Was proszę o wsparcie tego szlachetnego dzieła. Niech hojny dar serca złożony w trwającym okresie Wielkiego Postu stanie się naszą jałmużną i wyrazem miłości i troski o drugiego człowieka!

Wpłaty można dokonywać na konta prowadzone przez Caritas:

Caritas Diecezji Siedleckiej

ul. Bpa Ignacego Świrskiego 57

08-110 Siedlce

Bank Spółdzielczy O/Siedlce 78 9194 0007 0027 9318 2000 0010

lub Bank PEKAO S.A I/O Siedlce 10 1240 2685 1111 0000 3656 2387
z dopiskiem „Księża na szpital”.

Wszystkim Ofiarodawcom składam serdeczne podziękowanie i z serca błogosławię, prosząc byśmy nie ustawali w modlitwie o ustanie epidemii koronawirusa oraz za wszystkich, którzy potrzebują wsparcia w tym trudnym czasie.

+ Kazimierz Gurda

BISKUP SIEDLECKI

L. dz. 238/2020

Siedlce, dnia 2 kwietnia 2020 r.

Prośba do Księża Proboszczów - Triduum Paschalne

Czcigodny Księżu Proboszczu!

Ze względu na ograniczenie ilości osób mogących uczestniczyć w zgromadzeniach liturgicznych, wiele siostr zakonnych zamieszkałych na terenie naszej diecezji, nie może uczestniczyć w obchodach Triduum Paschalnego w kościele parafialnym. Z tego to względu – zgodnie z Notą wyjaśniającą Kongregacji Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów – wydałem w dniu 30 marca br. dekret zezwalający na celebrowane Triduum Paschalnego m. in. w kaplicach klasztorów i domów zakonnych na terenie Diecezji Siedleckiej. Bardzo proszę zatem, aby w domach zakonnych, gdzie nie ma kapelanów, Czcigodny Ksiądz Proboszcz – jeżeli jest to tylko możliwe – zajął się,

by Triduum Paschalne było celebrowane w kaplicach domów zakonnych.

Z pasterskim błogostawieństwem

+ Kazimierz Gurda
BISKUP SIEDLECKI

Siedlce, dnia 6 kwietnia 2020 r.

Zarządzenie Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy w kwestiach ekonomicznych w związku z trwającym stanem epidemii koronawirusa

Czcigodni Bracia w Kapłaństwie!

Trwająca od kilku tygodni epidemia koronawirusa spowodowała, że przyszło nam zmierzyć się w naszej kapłańskiej posłudze z wieloma trudnościami i ograniczeniami, przede wszystkim na płaszczyźnie duszpasterskiej. W duchu odpowiedzialności za życie oraz zdrowie naszych wiernych przyjmujemy decyzje i wskazania zarówno władz państwowych, jak i kościelnych. Nie rezygnujemy jednak z troski o zbawienie wiernych powierzonych naszej pasterskiej posłudze, dlatego – na miarę możliwości, szukając nowych sposobów – trwamy z nimi na modlitwie, adoracji Najświętszego Sakramentu, docieramy do nich ze Słowem Bożym, postugą sakramentalną czy świadectwem miłości. Za taką właśnie postawę i wszelkie podejmowane wysiłki inicjatywy duszpasterskie pragnę po raz kolejny podziękować wszystkim Czcigodnym Księżom.

Jednocześnie zdaję sobie sprawę, że obok troski o konkretnego – potrzebującego wsparcia duchowego i pomocy materialnej – człowieka, przychodzi nam zamierzyć się z wieloma trudnościami na płaszczyźnie troski o sprawy materialne powierzonych parafii i całej wspólnoty diecezjalnej. Dlatego – po zasięgnięciu opinii Rady ds. Ekonomicznych Diecezji Siedleckiej – podjąłem następujące regulacje w kwestiach ekonomicznych:

I. Ograniczenie wydatków i troska o funkcjonowanie parafii

1. Proszę do minimum ograniczyć wydatki parafii.
2. Nie należy podejmować nowych inwestycji, a już rozpoczęte powinny być wstrzymane, chyba, że sytuacja finansowa parafii pozwala na ich kontynuowanie.
3. W wypadku zaciągniętego kredytu bankowego można rozważyć złożenie wniosku o jego odroczenie.
4. Należy pamiętać, że nie wolno zaniedbać godziwego wynagrodzenia pracowników, zgodnie z ustalonymi z nimi zasadami.
5. Należy podać do publicznej wiadomości numer konta parafialnego (w gablocie i gazetce parafialnej, na stronie internetowej, w mediach społecznościowych), tak, aby wierni mieli możliwość przesyłania ofiar na rzecz wspólnoty parafialnej, pamiętając jednocześnie o wyrażeniu podziękowania za złożone dary.

II. Zobowiązania i zwolnienia z opłat

1. Od 1 kwietnia br. do odwołania wszystkie parafie zostają zwolnione ze zbiorów zapisanych w kalendarzu liturgicznym.

2. Ofiary na tacę lub do puszek zebrane w tym roku, łącznie z puszką na pomoc Kościołowi w świecie „Ad gentes” z 8 marca br., a także ofiary z kolędy, comiesięczne opłaty na rzecz diecezji, do których zobowiązane są parafie i wszystkie inne opłaty (łącznie ze zbieranymi przez Księża Dziekanów) za I kwartał 2020 r. należy przekazać najpóźniej do końca kwietnia br. do kasy Kurii Diecezjalnej, korzystając przede wszystkim z przelewów w bankowości elektronicznej.

3. Parafie zostają zwolnione z comiesięcznych wpłat na rzecz diecezji, wynikających z tzw. punktów, za miesiąc kwiecień i maj 2020 r.

4. Nie ulegają zawieszeniu opłaty dokonywane dotychczas przez pośrednictwo Księża Dziekanów (zobowiązania osobiste księży, opłaty na Fundusz Beatyfikacyjny czy opłaty za materiały duszpasterskie).

5. Ze względu na obecną sytuację kolportaż Echa Katolickiego rozprowadzanego przez parafie został – od niedzieli 22 marca do odwołania – zmniejszony do 20%.

6. Składkę na ubezpieczenie parafii – obowiązującą od 1 marca br. do 28 lutego 2021 r. – należy uregulować do końca maja br. W wyjątkowych sytuacjach – za zgodą Księdza Ekonoma – można będzie przesunąć tę wpłatę na termin późniejszy.

7. Bardzo proszę, aby zaopatrywać się w komunikanty, hostie, wino mszalne, świece i inne materiały duszpasterskie w Księgarni Diecezjalnej lub sklepach Fundacji Pamięci Unitów Podlaskich „Arka”. Wszelkie potrzebne materiały, które zostaną dostarczone na wskazane miejsce, można również zamawiać przez pośrednictwo Ks. Andrzeja Ognika (mail: anog2@op.pl lub tel. 503 118 314). Proszę Księża Dziekanów, aby ewentualne zamówienia zebrać z dekanatu i przekazać je do Ks. Andrzeja.

III. Ofiara na wsparcie dla służby zdrowia

Kapłani wielu diecezji polskich wspierają finansowo służbę zdrowia w tym trudnym czasie epidemii. W piśmie do Czcigodnych Księża z dnia 2 kwietnia br. zwróciłem się z prośbą o materialną pomoc na rzecz Szpitala Miejskiego w Siedlcach, którą prowadzi nasza diecezjalna Caritas. Dziękuję za dotychczasowe wpłaty i bardzo proszę wszystkich Księża o włączenie się w tę akcję i złożenie w formie jałmużny wielkopostnej ofiary na ten szczytny cel. Wpłat należy dokonać na:

Caritas Diecezji Siedleckiej
ul. Bpa Ignacego Świrskiego 57
08-110 Siedlce

Bank Spółdzielczy O/Siedlce 78 9194 0007 0027 9318 2000 0010
lub Bank PEKAO S.A I/O Siedlce 10 1240 2685 1111 0000 3656 2387
z dopiskiem „Księża na szpital”

IV. Zmiana zobowiązań finansowych wobec Państwa

Przygotowana przez Rząd RP ustawa, tzw. tarcza antykryzysowa, zawiera przepisy dotyczące osób duchownych oraz firm i jej pracowników zatrudniających do 9 osób. Każdy proboszcz jest zobowiązany do zapoznania się z treścią ustawy i zastosowania jej przepisów dla potrzeb administracyjnych. Tarcza antykryzysowa przewiduje następujące zwolnienia:

1. Na wniosek duchownego (druk RDZ) będącego płatnikiem składek zwalnia się z obowiązku opłacenia należności z tytułu składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz wypadkowe, dobrowolne ubezpieczenie chorobowe oraz na ubezpieczenie zdrowotne należne z tytułu bycia duchownym, za okres od dnia 1 marca 2020 r. do dnia 31 maja 2020 r. Szczegółowe informacje zostały przygotowane przez Księdza Ekonomia i rozesłane drogą mailową przez Wydział Duszpasterstwa naszej Kurii Diecezjalnej.

2. Tarcza przewiduje także zwolnienie z opłacania składek za marzec, kwiecień i maj 2020 r. tych płatników, którzy na dzień 29 II 2020 r. zgłosili do ubezpieczeń społecznych mniej niż 10 osób i byli płatnikami przed 1 II 2020 r. Według interpretacji ZUS dotyczy to także parafii zatrudniającej do 9 pracowników włącznie, bez względu na wymiar czasu pracy.

Drodzy Bracia w Kapłaństwie! Ufam, że podane powyżej wskazania oraz nasza solidarność z wiernymi i między nami pomoże nam przetrwać trudny czas i sprawi, że wyjdziemy z obecnych doświadczeń przemienieni i umocnieni. Życzę zatem, by Zmartwychwstały Chrystus napełnił nas swoją mocą i łaską nadziei.

Z pasterskim błogosławieństwem

+ Kazimierz Gurda
BISKUP SIEDLECKI

L. dz. 246/2020

Siedlce, dnia 9 kwietnia 2020 r.

Homilia Biskupa Kazimierza Gurdy wygłoszona w Katedrze Siedleckiej podczas Mszy Krzyżma, 9 kwietnia 2020 r.

Drodzy Bracia w Chrystusowym kapłaństwie,
Osoby Życia Konsekrowanego, Klerycy, Bracia i Siostry.

Myślę, że inaczej niż w innych latach brzmią dzisiaj słowa zapisane przez proroka Izajasza i powtórzone przez Jezusa w Ewangelii. Prorok Izajasz przyjął je jako zadanie do wypełnienia w ramach prorockiej misji, powierzonej mu przez Boga. Jezus zapewnia nas w Ewangelii, że w Nim te słowa Izajasza się wypełniły. Słowa te odnoszą się również i do nas, biskupów i księży, którzy przez sakrament kapłaństwa zostaliśmy włączeni w zbawczą postługę Jezusa Najwyższego Kapłana. Podczas tej Mszy św., będziemy odnawiać przyrzeczenia, które złożyliśmy Bogu przyjmując sakrament święceń. Przez te przyrzeczenia pragniemy Chrystusowi powiedzieć, że nasza miłość do Niego jest stała, chcemy Go zapewnić, że nasza kapłańska gorliwość i zaangażowanie nie ustafy. Chcemy Mu potwierdzić, że każdego dnia oddajemy Mu nasze życie.

Powiedziałem, że słowa wypowiedziane w Ewangelii przez Jezusa odbieramy dzisiaj inaczej niż w latach poprzednich. Sprawia to sytuacja, w której od kilku tygodni się znajdujemy. Spowodował ją koronawirus, który zabija naszych braci i siostry i paraliżuje nasze życie rodzinne, społeczne i kościelne. Doświadczamy tego my, księża i nasi wierni w sposób dotkliwy. Niełatwo z tą trudną sytuacją jest nam się pogodzić. Rozumiemy i przyjmujemy zarządzenia naszego rządu i Konferencji Episkopatu Polski, bo wiemy, że mają one ograniczyć rozprzestrzenianie się epidemii. Jest to wspólna nasza troska o życie naszych wiernych.

W sercach kapłanów rodzi się pytanie: jak mogę, w tak zmienionych nagle warunkach, wypełnić kapłańską postługę. Trudno nam było sprawować niedzielną Mszę św., najpierw dla 50, a obecnie dla 5 wiernych. Stajemy wobec liturgii Wielkiego Tygodnia, która dla uczniów Jezusa, upamiętnia i aktualizuje najważniejsze wydarzenia z życia Jezusa, Jego mękę śmierć i zmartwychwstanie. Niewielu mamy wiernych w naszych kościołach z którymi możemy się modlić, niewielu może korzystać z sakramentu pokuty i pojednania. Niewielu wiernych będzie mogło przyjąć Komunię św. Stanowi to ból kapłańskiego serca. Bo wszystkim nam zależy, aby nasi wierni przeżywali te Święta w stanie łaski uświęcającej.

Zachęcamy naszych wiernych, aby w tym nadzwyczajnym czasie uczestniczyli we Mszy św. i liturgii Wielkiego Tygodnia poprzez korzystanie z telewizji, radia czy Internetu. One dają nam, na ten przejściowy trudny czas, możliwości podtrzymywania wiary, nadziei i miłości w sercach

naszych wiernych. Wiemy, że te nadzwyczajne środki nie zastąpią realnych spotkań na Eucharystii, na spotkaniach we wspólnotach formacyjnych. Cierpliwie czekamy na zakończenie epidemii i na powrót naszych wiernych do kościołów.

Jezus zobowiązuje nas do głoszenia Dobrej Nowiny o zbawieniu w każdym warunkach. A przede wszystkim wówczas, gdy zagrożenie życia, staje się bardzo realne i dotyka naszych braci i siostry w różnym wieku, gdy cierpienie i choroba wyciskają mocny ślad w naszym myśleniu i działaniu. Wówczas nasza nadzieja może zostać zachwiana. Jezus niósł Dobrą Nowinę o zbawieniu, mówił o sobie, że On jest życiem, a kto w Niego wierzy nie umrze na wieki. Tę Dobrą Nowinę o życiu wiecznym mamy nieść tym, którzy chorują i tym, których najbliżsi już przekroczyli bramę śmierci. Trzeba byśmy dzisiaj bardziej niż w innym czasie potrafili wskazywać na niebo, jako cel naszej ziemskiej wędrówki. Jezus zmartwychwstał, pokonał śmierć i wstąpił do nieba. A więc Bóg nie umarł. On stale jest obecny. Mamy utwierdzać naszych braci i siostry, że w Nim i tylko w Nim jest życie. W Nim jest życie, które się nie kończy. W Nim pokonujemy naszą śmierć. Ojciec Święty Franciszek, stojąc na pustym Placu św. Piotra, 27 marca br., wskazał nam wszystkim na Jezusa. W Nim „mamy kotwicę: w Jego krzyżu zostaliśmy zbawieni. Mamy ster; w Jego krzyżu zostaliśmy odkupieni. Mamy nadzieję: w Jego krzyżu zostaliśmy uzdrowieni i ogarnięci, aby nic i nikt nas nie oddzielił od Jego odkupieńczej miłości”. Głoszenie Chrystusa, głoszenie Jego krzyża i Jego zmartwychwstania jest teraz dla nas księży, dla Kościoła, nieodwołalnym wezwaniem.

Chciałbym wam, Drodzy Bracia w Chrystusowym kapłaństwie wyrazić podziękowanie, za to, że realizujecie kapłańskie powołanie pomimo tych trudnych warunków. Dziękuję Księżom Seniorom, Księżom Proboszczom, Księżom Wikariuszom i wszystkim Księżom pracującym w różnych instytucjach diecezjalnych, ale włączającym się w pracę duszpasterską pośród wiernych. Dziękuję za waszą troskę, by wierni w parafiach mogli uczestniczyć we Mszy św. w niedzielę i w dni zwykłe. Dziękuję za otwarte kościoły i danie możliwości modlitwy swym wiernym przed Najświętszym Sakramentem; za danie możliwości przystąpienia do sakramentu pokuty i pojednania. Za słowa pociechy i nadziei kierowane do swych wiernych w osobistych rozmowach.

Dziękuję Księżom za zaangażowanie w odnowienie w domach wspólnej, rodzinnej modlitwy. Arcybiskup Stanisław Gądecki, wezwał nas księży do modlitwy wieczornej w naszych kościołach w intencji ustania epidemii, a naszych wiernych, by łączyli się ze swymi księżmi w modlitwie w swoich domach. Modlitwa wiernych w swych domach i modlitwa księdza w kościele jest znakiem duchowej jedności pomiędzy wiernymi i ich pasterzem. To budowanie czy odbudowanie duchowej więzi z naszymi wiernymi jest nam bardzo potrzebne. Było ono w ostatnim

czasie skutecznie niszczone. Jesteśmy ze sobą, księża i wierni, duchowo zjednoczeni, w wierze, nadziei i miłości, w Chrystusie. Jesteśmy za siebie wzajemnie odpowiedzialni w naszym dążeniu do zbawienia. I nic nas tak nie będzie łączyło z naszymi wiernymi, jak świadomość uczestnictwa we wspólnej modlitwie. Obyśmy potrafili tę formę modlitewnej, duchowej jedności zachować na kolejne lata naszej pasterskiej postugi.

Doświadczenie kruchości życia, doświadczenie śmierci, dotyka nas wszystkich biskupów, księży i wiernych świeckich. Umierają z powodu zarażenia koronawirusem wszyscy, biskupi, księża i wierni świeccy - słyszymy o tym w codziennych informacjach. Dziękujemy Panu Bogu za postawę wielu księży, którzy dotknięci epidemią zachowali się w sposób godny, którzy pomimo swej choroby przychodzili do umierających udzielali im rozgrzeszenia, czytali Boże Słowo i byli jedynymi osobami bliskimi, które towarzyszyły im przy śmierci. Dziękujemy za tych księży, którzy widząc młodszych od siebie, oddawali im respiratory, sami narażając się na śmierć. Dzięki ich świadectwu wiary i miłości do Chrystusa i do bliźnich, wielu lekarzy i chorych odzyskiwało dar wiary.

Drodzy Bracia. Zauważcie, jak bardzo jesteście potrzebni Jezusowi Chrystusowi. On was powołał, On napełnił was Duchem Świętym w sakramencie kapłaństwa i uzdolnił do uczestnictwa w swej zbawczej misji. Jesteście, ze swoją mocną wiarą, nadzieją i miłością potrzebni swym wiernym, jesteście dla nich ważni. Nie może was zabraknąć przy nich, właśnie wówczas, gdy, przychodzą życiowe próby i doświadczenia. Nie rezygnujcie z waszej obecności pośród swych wiernych. Zawsze zachowując wskazania rządu i Episkopatu, jakie dla naszego bezpieczeństwa przekazują.

Proszę was o mądrość i rozwagę. Tu nie ma miejsca na nasze porywcze działania. Tu chodzi o odpowiedzialność za życie nie tylko duchowe, ale i fizyczne naszych wiernych. Nasze działania muszą więc być rozsądne i roztropne. Nasi wierni to rozumieją i przyjmują.

Drodzy Bracia w Chrystusowym kapłaństwie. Pozostaję z wami w duchowej jedności, w modlitwie, na te trudne a jednocześnie naznaczone radością Zmartwychwstania Chrystusa dni Wielkanocnych Świąt i polecam waszą ofiarną, kapłańską służbę przez wstawienictwo Maryi, Matki Kapłanów, Bogu żyjącemu na wieki. Amen

Życzenia Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy z racji Świąt Wielkanocnych

Czcigodni Księża,
Osoby Życia Konsekrowanego,
Drodzy Diecezjanie!

Tegoroczne Świąta Zmartwychwstania Pańskiego przeżywamy w trudnym czasie trwającej epidemii koronawirusa. Doświadczamy lęku, cierpienia i śmierci tysięcy osób dotkniętych tą chorobą. Wiele ograniczeń wprowadzonych dla bezpieczeństwa naszego zdrowia i życia powoduje, że może czujemy się często osamotnieni, pozbawieni możliwości przeżycia spotkania ze Zmartwychwstałym w naszych kościołach i w gronie naszych rodzin przy wielkanocnym stole.

I choć te i inne sytuacje nas niepokoją i zasmucają, to jednak rozbrzmiewa radosne wołanie Kościoła o Jezusie Chrystusie, Bożym Synu, który pokonał cierpienie, śmierć i zmartwychwstał, który żyje! Orędzie Zmartwychwstałego Pana Ja jestem z wami przez wszystkie dni... przenika głębię duszy i serca oraz rodzi wewnętrzny pokój i szczęście, jakiego nikt inny – oprócz Chrystusa – dać nie może.

Życzę zatem, by w dniach Świąt Wielkanocnych ta dobra nowina o zmartwychwstaniu Jezusa zdominowała wszystkie inne informacje i napełniła serca wszystkich radością i pokojem. Niech napełni serca chorych, których życie jest zagrożone, by odczuwali obecność Chrystusa i widzieli w Zmartwychwstałym swoją przyszłość. Niech napełni serca lekarzy, pielęgniarek, ratowników medycznych, księży, kapelanów i wolontariuszy, by nie tracili nadziei oraz sił do pomocy potrzebującym. Życzę, by nasze rodziny odnalazły w tym czasie radość i pokój, które przynosi Zmartwychwstały Pan.

Dziękując Wam wszystkim – Kapłanom, Osobom Życia Konsekrowanego i Wiernym Świeckim – za świadectwo wiary, modlitwę, solidarność i zaangażowanie w pomoc niesioną potrzebującym w ostatnich tygodniach, proszę byśmy nie ustawali w dobru i miłości, stając się dla innych ludźmi nadziei płynącej od Zmartwychwstałego Pana.

Wszystkich Was ogarniam modlitwą i na czas przeżywania Świąt Paschalnych z serca błogosławię: w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego. Amen.

+ Kazimierz Gurda
BISKUP SIEDLECKI

Siedlce, Wielkanoc 2020 r.

Dekret Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy w sprawie ślubów w piątek

Ze względu na trwającą epidemię koronawirusa i związaną z tym koniecznością przełożenia planowanych terminów zawarcia sakramentalnego małżeństwa na czas późniejszy, kierując się racjami duszpasterskimi i dobrem nupturientów i ich rodzin, niniejszym, jako Biskup Siedlecki wskazuję:

1. Zgodnie ze statutem 472 II Synodu Diecezji Siedleckiej, przypominam, że wszystkie piątki w roku mają *szczególny charakter, dlatego organizowanie przyjęć weselnych byłoby sprzeczne z panującym i ugruntowanym na terenie Diecezji Siedleckiej zwyczajem*. Jednakże wobec nadzwyczajnych racji, o których mowa wyżej, oraz po wyczerpaniu przez nupturientów możliwości ustalenia daty ślubu i wesela na inny dzień tygodnia niż piątek, wyjątkowo udzielam zgody, aby nupturienci, którzy w parafiach na terenie naszej diecezji zgłosili zamiar zawarcia sakramentalnego małżeństwa w miesiącu: kwietniu, maju i czerwcu bieżącego roku, mogli zawrzeć sakramentalne małżeństwo i zorganizować przyjęcie weselne w piątek, wyłączając z tego okres Adwentu i Wielkiego Postu.

2. Możliwość skorzystania z powyższego zezwolenia kończy się z upływem czerwca 2021 r.

3. Z niniejszym zezwoleniem łączę dyspensę od wstrzemięźliwości od pokarmów mięsnych w piątek (kan. 87 KPK) pod warunkiem podjęcia przez wiernych innej formy pokuty, zwłaszcza uczynków miłości, miłosierdzia i pobożności (statut 546 II Synodu Diecezji Siedleckiej).

4. Ponadto, zobowiązuję Czcigodnych Księży Proboszczów do jak najszybszego, pisemnego powiadomienia Kurii Diecezjalnej o poszczególnych przypadkach konieczności zmiany terminu zawarcia sakramentalnego małżeństwa – z podaniem osób, których to dotyczy oraz terminu dotychczasowego i planowanego.

+ Kazimierz Gurda
BISKUP SIEDLECKI

Ks. Jan Babik
Kancelarz

L.dz.249/2020

Siedlce, dnia 15 kwietnia 2020 r.

Komunikat Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy o mianowaniu ks. kanonika Grzegorza Suchodolskiego biskupem pomocniczym Diecezji Siedleckiej

Czcigodni Księża,

Osoby Życia Konsekwowanego, Klerycy,

Drodzy Bracia i Siostry!

Przez wiele miesięcy, od czerwca ubiegłego roku – po mianowaniu Księdza Biskupa Piotra Sawczuka Biskupem diecezjalnym w Drohiczyźnie – Kościół Siedlecki modlił się o nowego biskupa pomocniczego. Nasze modlitwy zostały wysłuchane.

Radosna informacja o mianowaniu przez Ojca Świętego Franciszka nowego biskupa pomocniczego dla Diecezji Siedleckiej została podana przez Nuncjaturę Apostolską w Polsce w czwartek, 16 kwietnia br. Nowym biskupem pomocniczym naszej Diecezji, ze stolicą tytularną Mesarfelta, został mianowany Ksiądz Kanonik Grzegorz Suchodolski, proboszcz parafii katedralnej w Siedlcach i dziekan dekanatu siedleckiego.

Ksiądz Biskup Grzegorz urodził się i wychowywał w Łukowie. Środowisko rodzinne, tworzone przez rodziców Mariannę i Hieronima, i środowisko parafialne – najpierw parafii Podwyższenia Krzyża Świętego, a następnie Przemienienia Pańskiego w Łukowie – umacniało w nim wiarę w Boga, miłość do Kościoła i pozwoliło odkryć powołanie do kapłaństwa. Wartości którymi żył, pogłębił w czasie przygotowania do kapłaństwa w Wyższym Seminarium Duchownym w Siedlcach. Święcenia kapłańskie otrzymał 11 czerwca 1988 roku przez posługę Biskupa Jana Mazura i od 32 lat należy do prezbiterium Kościoła Siedleckiego. Posługiwał jako wikariusz w parafii św. Zygmunta Króla w Łosicach oraz jako proboszcz w parafii Kopcie i w parafii katedralnej w Siedlcach.

Najbardziej jednak Ksiądz Biskup Grzegorz znany jest w naszym Kościele diecezjalnym, w Kościele w Polsce i w świecie, z zaangażowania w duszpasterstwo młodzieży, a szczególnie w przygotowania Światowych Dni Młodzieży. Tej pracy poświęcił 21 lat swego kapłańskiego życia. Jako dyrektor Krajowego Biura Organizacyjnego Światowych Dni Młodzieży, przygotowywał i koordynował pobyt Polaków w czterech spotkaniach ze św. Janem Pawłem II, trzech z Benedyktem XVI i dwóch z papieżem Franciszkiem.

Księżu Biskupie Grzegorzu! Serdecznie gratulujemy decyzji Ojca Świętego Franciszka i dziękujemy za podjęcie się biskupiej posługi w czasach, w których świat i Kościół, cierpi nie tylko z powodu epidemii koronawirusa.

sa, ale także z powodu wirusa laicyzacji, jaki dotyka serc ludzi wierzących, szczególnie młodzieży i próbuje zniszczyć w nich wiarę w Boga oraz zachwiać w nich przynależność do Chrystusowego Kościoła. Twoje wieloletnie doświadczenie pracy duszpasterskiej z młodzieżą będzie Ci zapewne pomocne w posłudze biskupiej w naszej Diecezji. Z nadzieją patrzą więc na Twoją posługę biskupią wszyscy: księża, osoby życia konsekrowanego, klerycy i wierni świeccy, a pośród nich starsi, rodzice, młodzież i dzieci. Wszyscy oczekują świadectwa Twojej wiary, nadziei i miłości do Boga i Twojego zaangażowania w życie naszego Kościoła diecezjalnego.

Życzę Ci, wraz z księżmi, osobami życia konsekrowanego, klerykami i wiernymi świeckimi, byś wsparty łaską Jezusa Chrystusa Zmartwychwstałego, podjął to zobowiązujące dzieło posługi biskupiej, z zaufaniem do Tego, który Cię powołał i pewnym modlitewnym wsparciem tych, którym będziesz służył.

Polecając osobę Dostojnego Księdza Biskupa Nominata i Jego posługę w naszej Diecezji Dobremu Bogu oraz wstawiennictwu Maryi, Królowej Apostołów, a także Patronów naszej Diecezji i Błogosławionych Męczenników z Pratulina, proszę, aby w drugą Niedzielę Wielkanocną, kończącą Oktawę Świąt Wielkanocnych, zwaną Niedzielą Bożego Miłosierdzia, dołączyć do modlitwy wiernych wezwanie w intencji Księdza Biskupa Nominata Grzegorza oraz po Komunii Świętej na głównej Mszy świętej odśpiewać dziękczynne Te Deum.

Z pasterskim błogosławieństwem

+ Kazimierz Gurda
BISKUP SIEDLECKI

L. dz. 253/2020

Siedlce, dnia 16 kwietnia 2020 r.

Powyższy Komunikat należy odczytać w ramach ogłoszeń duszpasterskich we wszystkich kościołach i kaplicach Diecezji Siedleckiej w niedzielę, 19 kwietnia br., jak również umieścić go w gablotach parafialnych i na stronie internetowej parafii.

Zarządzenie Biskupa Siedleckiego KAZIMIERZA GURDY dotyczący Pierwszej Komunii św. w trwającym stanie epidemicznym

Mając na uwadze zbliżający się czas - zaplanowanych w parafiach na maj i czerwiec - uroczystości Pierwszej Komunii św. i obchodów rocznicy Pierwszej Komunii Św., jak również kierowane liczne zapytania i wątpliwości w tej sprawie w związku z trwającym stanem epidemicznym, w nawiązaniu do mojego Komunikatu z dnia 24 marca br., gdzie zostało podane, iż planowanie i organizowanie uroczystości Pierwszej Komunii Świętej dzieci klas trzecich będzie uzależnione od aktualnej sytuacji epidemicznej oraz wytycznych władz państwowych i kościelnych, postanawiam, że:

1. Ze względu na bezpieczeństwo dzieci i ich najbliższych oraz aktualne rozporządzenia władz państwowych, do czasu przywrócenia przez kompetentne organy państwowe zajęć dydaktyczno-wychowawczych w szkołach i placówkach oświatowych nie można przeprowadzać spotkań formacyjnych z dziećmi i rodzicami oraz organizować uroczystości pierwszokomunijnych i rocznicy Pierwszej Komunii św.

2. W obecnej sytuacji trwającej epidemii i obowiązującego rozporządzenia o zamknięciu szkół do dnia 26 kwietnia br. należy odwołać wszystkie zaplanowane terminy Pierwszej Komunii św., jakie miały odbyć się w pierwszej połowie maja br.

3. Na prośbę rodziców można termin Pierwszej Komunii św. przenieść na okres powakacyjny. Jeżeli jednak nastąpi otwarcie szkół i powrót do nich dzieci - po porozumieniu Księdza Proboszcza z rodzicami i uwzględnieniu obowiązujących przepisów państwowych dotyczących ilości wiernych gromadzących się w kościołach - można podjąć decyzję o zorganizowaniu uroczystości Pierwszej Komunii św. jeszcze przed wakacjami. Należy przy tym jednak pamiętać o wyznaczeniu odpowiedniego czasu na bezpośrednie przygotowanie dzieci do sakramentu spowiedzi i Komunii św.

4. Bardzo proszę, aby rodzice - ze względu na brak możliwości wspólnych spotkań w kościele z księżmi i katechetami - przygotowywali swoje dzieci do Pierwszej spowiedzi i Komunii św. poprzez rodzinną modlitwę, wyjaśnianie prawd wiary i katechezę domową. Będzie to uzupełnieniem przygotowania szkolnego, które obecnie jest prowadzone w sposób zdalny.

Z pasterskim błogostawieństwem

+ Kazimierz Gurda
BISKUP SIEDLECKI

L. dz. 255/2020

Siedlce, dnia 18 kwietnia 2020 r.

Komunikat Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy dotyczący liczby wiernych gromadzących się w kościele

W związku z zapowiedzią wejścia w życie – z dniem 20 kwietnia br. – zmian w Rozporządzeniu Rady Ministrów w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii, które przewidują, że liczba osób uczestniczących we Mszy św. lub innym obrzędzie religijnym będzie zależała od powierzchni świątyni (na jedną osobę musi przypadać co najmniej 15m² powierzchni) zalecam, aby:

1. Księża Proboszczowie wyliczyli powierzchnię kościoła lub kaplicy, które są przeznaczone do kultu religijnego.

2. Biorąc pod uwagę 15m² powierzchni na jedną osobę należy wyliczyć, ile osób maksymalnie może uczestniczyć w liturgii w danym obiekcie sakralnym.

3. W najbliższą niedzielę poinformować parafian w ogłoszeniach o powierzchni kościoła lub kaplicy oraz maksymalnej liczbie osób mogących uczestniczyć w liturgii od dnia 20 kwietnia br. Taka informacja powinna zostać też umieszczona przy wejściu do kościoła lub kaplicy.

4. Księża Proboszczowie przekazali Księżom Dziekanom, najpóźniej do 20 kwietnia br. informacje o powierzchni kościoła lub kaplicy, gdzie sprawowane są Msze św. i maksymalnej liczbie wiernych.

5. Księża Dziekani niezwłocznie przekazali te informacje zebrane w swoim dekanacie do Wydziału Duszpasterstwa naszej Kurii Diecezjalnej drogą e-mailową: kuriainfo@radiopodlasie.pl

Ze względu na bezpieczeństwo naszych wiernych i dobro wspólne zobowiązuję wszystkich Duszpasterzy do sumiennego przestrzegania przepisów sanitarnych oraz zaleceń dotyczących ilości wiernych w kościołach i kaplicach.

+ Kazimierz Gurda
BISKUP SIEDLECKI

L. dz. 256/2020

Siedlce, dnia 18 kwietnia 2020 r.

KURIA DIECEZJALNA

Zaproszenie Diecezjalnego Centrum Formacji Kapłańskiej

Diecezjalne Centrum Formacji Kapłańskiej zaprasza Czcigodnych Księży na zajęcia dotyczące ludzkiej seksualności prowadzone przez OO. Dominikanów.

Zajęcia prowadzone przez ekipę, której przewodzić będzie o. Tomasz Gaj OP odbędą się dnia 07 marca 2020 r. o godz. 10.00 w sali konferencyjnej Caritas na ul. Budowlana 1.

Prowadzone będą w formie wykładowo-warsztatowej. Ich celem jest przybliżenie księżom tematyki cielesności, płciowości i seksualności w jej aspekcie autoformacyjnym i pastoralnym. Prowadzący od kilkunastu lat współtworzą Dominikański Ośrodek Formacji i Rozwoju Tabgha, prowadząc zajęcia w ramach Ośrodka oraz zajęcia wyjazdowe. Zapraszamy na spotkanie i życzymy owocnego przeżywania oraz korzystania z uzyskanej wiedzy.

Na zakończenie uczestnicy otrzymają certyfikat uczestnictwa w warsztatach. Wszyscy chętni kapłani mogą się jeszcze zgłaszać do diecezjalnego ojca duchownego, ks. Krzysztofa Skwierczyńskiego.

Siedlce, dnia 1 marca 2020 r.

Komunikat w sprawie ks. dra Adama Skwarczyńskiego

W związku z licznymi zapytaniem, wątpliwościami i zarzutami kierowanymi do Kurii Diecezjalnej Siedleckiej przez wiernych świeckich i osoby duchowne w związku z działalnością i nauczaniem Ks. dr. Adama Skwarczyńskiego, kapłana Diecezji Siedleckiej, Biskup Siedlecki Kazimierz Gurda dnia 16 grudnia 2019 r. powołał specjalną Komisję do zbadania i oceny teologicznej tej kwestii.

Na podstawie przedstawionego protokołu z prac Komisji z dnia 31 stycznia br., kierując się dobrem duchowym wiernych, Biskup Siedlecki w dniu 9 marca br. przedstawił Ks. dr. Adamowi Skwarczyńskiemu opinię Komisji teologicznej i wręczył dekret, w którym nakazał Ks. Adamowi zaprzestania:

1. nauczania, także w internecie i przez publikacje drukowane, błędnej nauki Księdza Adama o Paruzji, a zwłaszcza: że Paruzja jest „wydarzeniem środkowym”, a nie ostatecznym „na końcu świata”, że przyście Chrystusa ma się dokonać „za naszych dni” co domaga się od wiernych kosztownego, zwłaszcza materialnego, zaopatrzenia się na 3 dni ciemności a także propagowania idei 25 lat szczęśliwości nowych ludzi po „trzech dniach ciemności”. Jednocześnie Ks. Adam został zobowiązany do usunięcia materiałów z nauczaniem ze stron internetowych oraz jakiegokolwiek publikowania, także w Internecie, bez wyraźnego pozwolenia Biskupa Siedleckiego.

2. magicznego błogosławienia wody „na odległość”;

3. ezgoryzmowania opętanych ze względu na brak misji kanonicznej od biskupa diecezjalnego.

Ponadto Biskup Siedlecki nie wyraził zgody na dalsze prowadzenie przez Ks. dr. Adama Skwarczyńskiego „poradni życia duchowego”, która mieściła się w jego domu w Rakowcu k. Siedlec oraz gromadzenia się wiernych na Eucharystii w prywatnej kaplicy Ks. Skwarczyńskiego.

Ks. dr Adam Skwarczyński przyjął decyzję Księdza Biskupa i zobowiązał się do jej przestrzegania. Jednocześnie został poinformowany, że w przypadku niezastosowania się do powyższych nakazów zostaną mu wymierzone kary przewidziane przez prawo kanoniczne.

Ks. dr Jerzy Duda
Dyrektor Wydziału Duszpasterstwa
Kurii Diecezjalnej Siedleckiej

Siedlce, dnia 10 marca 2020 r.

Zaproszenie na zebranie księży dziekanów

Czcigodni Księża Dziekani!

Pragnę poinformować Czcigodnych Księży, że dnia 18 marca 2020 r. (środa), o godz. 1000, w gmachu Centrum Charytatywno-Duszpasterskiego w Siedlcach, odbędzie się zebranie Księży Dziekanów.

Serdecznie zapraszamy

Ks. kan. dr Leszek Ostas
Wikariusz Generalny

Siedlce, 10 marca 2020 r.

Informacja dotycząca kolportażu „Echa Katolickiego” w okresie pandemii

Czcigodni Księża!

Drodzy Czytelnicy!

W związku z ogłoszeniem stanu zagrożenia epidemiologicznego i konsekwencjami z tego płynącymi – także dla naszych Czytelników (m.in. trudności w kolportażu w parafiach wynikające z zakazu zgromadzeń powyżej 50 osób) – po konsultacji z Księdzem Biskupem postanowiliśmy zmniejszyć nakład „Echa Katolickiego” do poziomu 20% dotychczasowego. Decyzja obowiązuje od najbliższego wydania, tj. od 12 numeru dostępnego w sprzedaży w kościołach diecezji w niedzielę 22 marca, do odwołania zakazu organizacji zgromadzeń.

Jednocześnie informujemy o możliwości skorzystania z nabycia e-wydania „Echa”. Celem uzyskania dostępu, należy wejść na stronę internetową www.echokatolickie.pl i kliknąć w link „pobierz pełne wydanie”. Koszt SMS umożliwiającego pobranie to 1,23 zł z VAT.

Zachęcamy do lektury naszego tygodnika. Dziękujemy za zrozumienie i wsparcie.

Ks. Piotr Wojdat
prezes SOW „Podlasie”

Agnieszka Warecka
redaktor naczelna „Echa Katolickiego”

Siedlce, dnia 17 marca 2020 r.

Zmiany w organizacji pracy Kurii Diecezjalnej Siedleckiej obowiązują od dnia 17 marca 2020 r. do odwołania

W związku ze stanem zagrożenia epidemicznego w kraju informujemy, że Kuria Diecezjalna Siedlecka nie zawiesza działalności, ale w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się koronawirusa usilnie prosimy, aby interesanci, tak duchowni, jak i świeccy, załatwiali sprawy drogą telefoniczną lub mailową z Notariatem Kurii [tel. 25/644 21 95, notariat@ks.internetdsl.pl]. Kuria zapewnia, że wszystkie petycje będą rozpatrywane na bieżąco. Notariat Kurii Diecezjalnej będzie czynny od poniedziałku do piątku w godz. 9.00 do 13.00, z wyjątkiem uroczystości kościelnych – Św. Józefa, Zwiastowania Pańskiego. Kasa Kurii będzie nieczynna, a wszystkie opłaty należy realizować poprzez przelewy internetowe na właściwe konta.

Ks. kan. dr Leszek Ostas
Wikariusz Generalny

Siedlce, dnia 17 marca 2020 r.

Komunikat w sprawie zbiórki na Ziemię Świętą

Czcigodni Księża Proboszczowie,

Kongregacja ds. Kościołów Wschodnich pismem z dnia 27 marca br. (Prot. N. 1/2020) poinformowała, że w związku z obecną sytuacją pandemii spowodowanej przez Covid-19, Ojciec Święty Franciszek postanowił, aby zbiórka na Ziemię Świętą została przeniesiona z Wielkiego Piątku (10 kwietnia 2020 r.) na niedzielę 13 września, w okolicy święta Podwyższenia Krzyża Świętego.

Należy zatem w niedzielę 13 września br. zebrać na ten cel ofiary do puszek przed kościołami i wpłacić na konto Kurii Diecezjalnej Siedleckiej.

Z wyrazami szacunku

Ks. dr Jarosław Ruciński
Ekonom Diecezjalny

Siedlce, dnia 3 kwietnia 2020 r.

Komunikat o mianowaniu nowego proboszcza parafii katedralnej w Siedlcach

W związku z podniesieniem do godności biskupiej Ks. Grzegorza Suchodolskiego i zwolnieniem Go z pełnionych dotychczas urzędów: proboszcza parafii katedralnej pw. Niepokalanego Poczęcia NMP w Siedlcach i dziekana siedleckiego, Biskup Siedlecki Kazimierz Gurda z dniem 1 maja br. mianował nowym proboszczem parafii katedralnej i dziekanem dekanatu siedleckiego Ks. Dariusza Mioduszewskiego, dotychczasowego proboszcza parafii Tuchowicz.

Ks. kan. dr Leszek Ostas
Wikariusz Generalny

L.dz. 260/2020

Siedlce, dnia 21 kwietnia 2020 r.

Komunikat o uroczystości sakry biskupa nominata Grzegorza Suchodolskiego

Kuria Diecezjalna Siedlecka informuje, że święcenia biskupie Ks. Kanonika Grzegorza Suchodolskiego, biskupa pomocniczego Diecezji Siedleckiej, odbędą się w kościele katedralnym pw. Niepokalanego Poczęcia NMP w Siedlcach, w Święto NMP Matki Kościoła, w poniedziałek 1 czerwca 2020 r., o godz. 11.00.

Uroczystość ta będzie transmitowana przez Telewizję TRWAM, Radio Maryja i Katolickie Radio Podlasie.

Ze względu na trwającą epidemię koronawirusa i wprowadzone ograniczenia, szczegółowe informacje zostaną podane w terminie późniejszym.

Ks. kan. dr Leszek Ostas
Wikariusz Generalny

L.dz. 259/2020

Siedlce, dnia 21 kwietnia 2020 r.

Informacje Caritas Diecezji Siedleckiej

Czcigodni Księża, Drodzy Parafianie!

W imieniu swoim, jak również pracowników Caritas Diecezji Siedleckiej składam serdeczne podziękowanie za włączenie się w akcję „Jałmużna Wielkopostna”. Doceniam zaangażowanie w rozprowadzenie na terenie parafii Baranków Paschalnych. Zebrane fundusze służą realizacji działań charytatywnych prowadzonych przez Caritas w naszej diecezji.

Przypominam o formach pomocy w tym trudnym dla wszystkich czasie. Jadłodajnie nadal pracują, Centra Wolontariatu prowadzą wolontariat kryzysowy. Wolontariusze służą seniorom, samotnym i innym potrzebującym. Ośrodki Pomocy Pokrzywdzonym Prześstępstwem świadczą pomoc psychologiczną, psychiatryczną i prawną za pomocą komunikatorów na odległość, głównie osobom doświadczającym przemocy fizycznej, psychicznej, ekonomicznej, ale również innych przestępstw. Czynny jest całodobowy telefon pomocy. Centra Integracji Społecznej natomiast szyją maseczki, prowadzą jadłodajnie.

Druga niedziela wielkanocna jest szczególnym momentem zwracania się do Bożego Miłosierdzia i otwierania się na działanie Bożej łaski i prawdy. Wezwani do realizacji dzieł miłosierdzia rozpoczynamy długoterminową kampanię #wNIEDZIEŁĘsięDZIELE, w której zachęcamy do propagowania dzielenia się dobrem na rzecz bliźnich. Tworząc wspólnotę braci i siostr obdarowanych łaskami i darami, chcemy pomnażać je dzieląc się z innymi. Każdy z nas ma coś, czym może się z łatwością podzielić. Uśmiech, spotkanie, kawa z przyjacielem lub po prostu spacer z rodzicami – jesteśmy bogaci możliwościami. Wykorzystajmy je!

Niedziela Miłosierdzia to znakomity czas na świętowanie dzielenia się. Zwracam się z serdeczną prośbą o włączenie się w kampanię #wNIEDZIEŁĘsięDZIELE, a także o wsparcie finansowe prowadzonych dzieł miłosierdzia poprzez przekazanie na rzecz Caritas – darowizny jednorazowo bądź regularnie w ciągu całego roku.

Darowiznę można przekazać przelewając dowolną kwotę na rachunek bankowy: 50 9194 0007 0027 9318 2000 0320, Bank Spółdzielczy Siedlce, ul. Prusa 5/9, 08-110 Siedlce dopiskiem: wNIEDZIEŁĘsięDZIELE lub wchodząc na stronę internetową www.siedlce.caritas.pl, gdzie znajdują się wszystkie niezbędne informacje.

Wdzięczny za dotychczasową pomoc i współpracę zapewniam o codziennej modlitwie w intencji Księża Proboszczów i ich współpracowników oraz wszystkich Parafian.

Z darem modlitwy

Ks. Marek Bienkowski
 Dyrektor Caritas Diecezji Siedleckiej

Informacja Dzieła Biblijnego im. św. Jana Pawła II Diecezji Siedleckiej

W dniach od 26 kwietnia do 2 maja 2020 r. będzie miał miejsce XII Ogólnopolski Tydzień Biblijny. Po raz pierwszy będzie on duszpastersko-praktycznym dopełnieniem Niedzieli Słowa Bożego ustanowionej przez papieża Franciszka listem apostołskim *Aperuit illis*. Ważnym wydarzeniem tego tygodnia będzie IV Narodowe Czytanie Pisma Świętego w dn. 26 kwietnia, w ramach którego będziemy pochylić się nad Ewangelią wg św. Mateusza.

Do parafii naszej diecezji dotarł kolejny numer „Przeglądu Biblijnego” przygotowany przez Dzieło Biblijne im. św. Jana Pawła II. Znajdziemy w nim materiały, które mogą pomóc nam w owocnym przeżyciu Tygodnia Biblijnego. Ze względu na ograniczenia związane z pandemią koronawirusa na pewno nie będzie to łatwe. Tym niemniej zachęcam czcigodnych Księży, by zastanowić się nad następującymi propozycjami, które można by zrealizować w ramach obecnej sytuacji:

- zamieszczenie na parafialnych stronach internetowych grafiki z plakatem promującym obchody Tygodnia Biblijnego (plik znajdziemy na CD dołączonym do Przeglądu);

- uroczyste czytanie Ewangelii wg św. Mateusza przed niedzielną Mszą Świętą, także w ramach ewentualnej transmisji internetowej, w dn. 26 kwietnia (formularz znajdziemy w Przeglądzie, ss. 4-7);

- zachęta do czytania Ewangelii wg św. Mateusza przez cały tydzień w gronie rodzinnym; internetowa transmisja w wybranym dniu tygodnia konferencji biblijnej (sześć gotowych konferencji znajdziemy w Przeglądzie, ss. 92-140);

- umieszczenie przy wejściu do kościoła karteczek z sigłami Ewangelii wg św. Mateusza i Mądrości Syracha (gotowe do wydruku kartki A4 z sigłami znajdziemy na płycie CD dołączonej do Przeglądu);

- zachęta do korzystania z odśłuchu Ewangelii wg św. Mateusza na antenie Katolickiego Radia Podlasie;

- zachęta do lektury rozważań, które w Tygodniu Biblijnym będą zamieszczane na diecezjalnej stronie internetowej.

Z pewnością możliwości jest dużo więcej. Tych kilka powyższych propozycji może pomóc nam w przeżywaniu Tygodnia Biblijnego jako wspólnota Kościoła diecezjalnego. Z góry dziękuję za podjęcie współpracy i zachęcam do zamieszczania relacji z podjętych działań na łamach naszych diecezjalnych mediów.

ks. Rafał Pietruczuk

Moderator Dzieła Biblijnego

im. św. Jana Pawła II Diecezji Siedleckiej

Prośba do księży proboszczów w sprawie służby liturgicznej

Czcigodni Księża Proboszczowie,

mimo, że jesteśmy w czasie pandemii chcemy pracować nad ożywianiem duszpasterstwa służby liturgicznej w naszej parafii. W związku z tym podjąłem już staranie o stronę internetową tej służby w wymiarze diecezjalnym. Strona ta wkrótce stanie się punktem odniesienia w komunikacji wszystkich spraw bieżących. Mam nadzieję, że to bardzo ułatwi nam kontakt.

Na stronie zostaną zawarte sposoby pracy z ministrantami, konspekty spotkań i plany co do kolejnych wydarzeń, jak dni skupienia dla ministrantów, szkoły lektora młodszego i starszego, koczowisko czy inne. Będą też propozycje wyjazdów w okresie ferii czy wakacji.

W celu koordynowania wszelkich działań i uzyskania w tym celu niezbędnych informacji, bardzo proszę o wypełnienie poniższej tabelki i przekazanie Księdzu Dziekanowi najpóźniej do 15 maja br.

Parafia/dekanat	
Ilu jest ministrantów?	
lektorów?	
Ksiądz odpowiedzialny za służbę liturgiczną:	
Telefon:	
Email – (jeśli możliwe)	
Czy działa parafialna schola dziecięca/młodzieżowa? Jeśli tak, to odpowiedzialnym jest:	
Telefon	
Email – (jeśli możliwy, dostępny)	

Z wyrazami szacunku

Ks. Tomasz Koprianiuk
diecezjalny duszpasterz służby liturgicznej
tel./mail – 504894489 tomkoper@poczta.onet.pl

Siedlce, dnia 22 kwietnia 2020 r.

Komunikat Wydziału Duszpasterstwa Rodzin Diecezji Siedleckiej o przygotowaniu do małżeństwa w czasie pandemii

KATECHEZA PRZEDMAŁŻEŃSKA

1. Przypominamy, że w diecezji siedleckiej istnieją dwie formy przygotowania do zawarcia sakramentu małżeństwa: zwyczajna i nadzwyczajna. Zwyczajną formą jest uczestnictwo w 10 katechezach głoszonych w parafiach, dekanacie lub w ośrodkach akademickich. Nadzwyczajna forma przygotowania adresowana jest do tych, którzy nie są w stanie uczestniczyć w systematycznej katechezie. Zakłada ona udział w 2 weekendach w formie rekolekcji przeżyciowych (833 II Synodu Diecezji Siedleckiej).

2. W związku z sytuacją epidemiczną w kraju zaleca się, aby przede wszystkim, w parafii zawarcia sakramentu małżeństwa, księża proboszczowie zorganizowali takie przygotowanie dla swoich nupturientów, którzy nie mają nauk przedmałżeńskich.

3. Dopuszczalne jest również, aby w ramach dekanatu zorganizować nauki dla narzeczonych planujących ślub w najbliższym czasie, ale tylko dla osób z terenu dekanatu. Należy spisać dane uczestników (miejsce zamieszkania, tel.) oraz zachować wszelkie środki ostrożności i obowiązujące przepisy sanitarne (noszenie maseczki, przestrzeganie odpowiedniej liczby osób w danym miejscu, zachowanie dystansu między osobami).

4. Proszę o nieskracanie ilości katechez. Dopuszczalne jest jednak połączenie dwóch tematów podczas jednego spotkania, zachowując rozsądne ramy czasowe (nie mniej jak 90 minut) pozwalające na przekazanie ważnej treści. Synod Diecezjalny zaleca również, by wszyscy narzeczeni uczestniczyli w dniu skupienia. Taki dzień można przygotować w parafii lub w dekanacie. Jego program winien zawierać: katechezę liturgii sakramentu małżeństwa, przygotowanie do spowiedzi i możliwość skorzystania z sakramentu pokuty, adoracja Najświętszego Sakramentu, świadectwo życia małżeńskiego, np. pary małżeńskiej z Domowego Kościoła oraz celebrację Eucharystii.

5. Istnieje możliwość skorzystania – w obecnej sytuacji w mniejszym gronie – z przygotowania do małżeństwa w Domach Rekolekcyjnych naszej diecezji w Siedlanowie i Nowym Opolu. Informacje o tych spotkaniach znajdują się na stronie drsiedlce.pl, lub siedlanow.pl.

Zaświadczenia o przygotowaniu do ślubu z innych diecezji, również odbytych drogą np. on-line, mogą być honorowane, jeśli prowadzący mają aprobatę Wydziału Duszpasterstwa Rodzin konkretnej diecezji. W spra-

wach wątpliwych proszę o kontakt pod nr tel. 501-606-888. Takiej aprobaty nie mają nauki prowadzone przez platformę internetową www. nauki.pl. O wszelkich inicjatywach związanych z przygotowaniem do małżeństwa w ramach dekanatu winni wiedzieć Dekanalni Duszpasterze Rodzin. Przypominam, że do wykorzystania duszpasterskiego, zarówno dla prowadzących jak i dla narzeczonych, są „Katechezy dla narzeczonych” opracowane przez Wydział Duszpasterstwa Rodzin, a dostępne w księgarni diecezjalnej w Siedlcach.

PORADNIA RODZINNA

Spotkania w Dekanalnych Poradniach Życia Rodzinnego mają charakter formacyjny i stanowią ważną część przygotowania do ślubu. W ostatnich tygodniach poradnie w naszej diecezji były zamknięte. Obecnie są już częściowo otwarte. Narzeczeni więc winni skontaktować się z dekanalną doradczynią życia rodzinnego, by ustalić sposób odbycia spotkań: czy bezpośrednio, czy drogą on-line. W sprawach wątpliwych proszę o kontakt z diecezjalną doradczynią życia rodzinnego P. Anną Stephan (nr tel. 500-145-937)

Z wyrazami szacunku

Ks. dr Jacek Sereda
Dyrektor Wydziału Duszpasterstwa Rodzin

Siedlce, dnia 28 kwietnia 2020 r.

Komunikat Wydziału Duszpasterstwa dotyczący „nabożeństw majowych” oraz obchodów Uroczystości NMP Królowej Polski

W nawiązaniu do Listu Ojca Świętego do wszystkich wiernych na maj 2020 r. i przedstawionych w nim propozycji modlitewnych związanych z kultem maryjnym, proszę by do tradycyjnych „nabożeństw majowych” celebrowanych w kościołach, kaplicach czy gronie rodzinnym włączyć jeden dziesiątek różańca oraz jedną z dwóch modlitw przekazanych przez Papieża, którą w łączności z nim można odmawiać na zakończenie modlitwy różańcowej (tekst znajduje się w załączniku nr 1).

Przypominam również, że Uroczystość Najświętszej Marii Panny, Królowej Polski tradycyjnie obchodzona 3 maja, ze względu na przypadającą tego dnia niedzielę wielkanocną, zostaje przesunięta na sobotę 2 maja. W niedzielę 3 maja należy główną Mszę św. odprawić w intencji Ojczyzny. Po zakończonej zaś tej Eucharystii odmówić wraz z wiernymi „Akt zawierzenia Polski Najświętszemu Sercu Pana Jezusa i Matce Bożej Królowej Polski”, który tego samego dnia na Jasnej Górze Biskupi polscy odmówią w intencji naszej Ojczyzny (tekst znajduje się w załączniku nr 2).

W odpowiedzi na Apel przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski proszę, by sanktuariach, parafiach, domach zakonnych i rodzinach włączyć się w wytrwałą i żarliwą modlitwę błagalną o deszcz.

Mając na uwadze liczne pytania kierowane do Kurii Siedleckiej informuję, iż w pierwszym dniu maja – który przypada w piątek – kierując się zachętą Rady Stałej KEP Biskup Siedlecki Kazimierz Gurda nie udzielił dyspensy od wstrzemięźliwości od pokarmów mięsnych na terenie naszej Diecezji.

Z wyrazami szacunku, in Christo

ks. dr Jerzy Duda

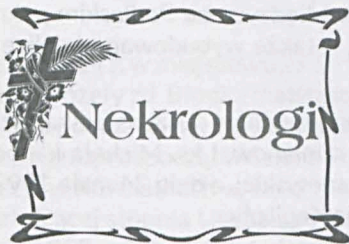
Wydział Duszpasterstwa Kurii Diecezjalnej Siedleckiej

Siedlce, dnia 30 kwietnia 2020 r.

Zmiany wśród duchowieństwa

O. Marek MOGA OSPPE – zwolniony z urzędu proboszcza parafii pw. Narodzenia NMP i św. Apostołów Piotra i Pawła w Leśnej Podlaskiej (13.04.2020)

O. Paweł Justyn DUSZCZYK OSPPE – zwolniony z urzędu wikariusza parafii pw. św. Ludwika we Włodawie i mianowany proboszczem parafii pw. Narodzenia NMP i św. Apostołów Piotra i Pawła w Leśnej Podlaskiej (13.04.2020)

Ks. prałat Michał Domański (1939-2020)

Urodził się 19 marca 1939 r. w miejscowości Stok, w parafia Ulan. Na chrzcie świętym w miejscowym kościele otrzymał imiona Michał Józef, i tutaj przyjął sakrament bierzmowania. Był najstarszym synem spośród pięciorga dzieci Hieronima i Wandy zd. Kurowska, małżonków Domańskich, rolników.

Szkolę podstawową ukończył w 1952 r. w Ulanie. Następnie podjął naukę w zakresie szkoły średniej ogólnokształcącej w Małym Seminarium Duchownym w Siedlcach, czyli tzw. Biskupiaku. Czteroletni okres nauki w latach 1952-1956 przypadł w czasach komunizmu wojującego z Kościołem i likwidacji szkolnictwa katolickiego. Maturę formalnie otrzymał w 1959 r. w państwowym Liceum Korespondencyjnym w Siedlcach.

Jednak już od 1956 r. wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Siedlcach i po sześciu latach studiów, przyjął święcenia kapłańskie dnia 22 września 1962 r. w katedrze siedleckiej z rąk biskupa Ignacego Świrskiego.

Pracował jako wikariusz w parafiach: Łochów (1962-1963), Jeżyska (1963-1964). Od 30 kwietnia 1964 r. został mianowany wikariuszem zarządzającym parafii Jeżyska, a od 21 sierpnia 1968 r. administratorem tej parafii. Dnia 20 maja 1977 r. został mianowany proboszczem parafii Łochów. Jednocześnie od 1 października 1983 r. był dziekanem dekanatu węgrowskiego. Dnia 25 sierpnia 1987 r. został mianowany proboszczem parafii św. Mikołaja w Miedzyrzeczu Podlaskim, a po kilku latach – dziekanem międzyrzeckim – do przejścia na emeryturę.

W każdej parafii dał się poznać jako dobry i sprawny administrator, szczególnie w zakresie spraw organizacyjnych i budowlanych.

W Jeżyskach dokończył budowę kościoła (było wybudowane prezbiterium) wraz z wyposażeniem. W Łochowie również dokończył budowę

kościół wraz z wyposażeniem plebanii. W ramach prac remontowo-budowlanych dokonano w Międzyrzecu Podlaskim pokrycia kościoła i plebanii miedzianą blachą, a także wybudowano kaplice mszalne w Jelnicy i Przychodach.

Doceniając jego ofiarną postać duszpasterską, biskup Jan Mazur dnia 24 października 1986 r. mianował ks. Michała kanonikiem honorowym Kapituły Kolegiackiej Janowskiej, a dnia 24 maja 1993 r. mianował kanonikiem gremialnym tejże Kapituły.

Na prośbę bpa Jana Wiktora Nowaka, papież Jan Paweł II swoim brewe z 5 maja 1999 r. obdarzył ks. Michała, godnością kapelana honorowego Jego Świątobliwości. Następnie na prośbę bpa Zbigniewa Kiernikowskiego, papież Benedykt XVI brewe z 9 lipca 2011 r. nadał godność prałata honorowego.

Z dniem 30 czerwca 2007 r. przeszedł na emeryturę i zamieszkał w domu parafialnym św. Mikołaja w Międzyrzecu Podlaskim. Posiadał tytuł honorowego obywatela Międzyrzecza Podlaskiego i gminy Międzyrzec Podlaski. Tutaj przeżywał swój złoty jubileusz kapłaństwa. W miarę sił pomagał nadal w posłudze kapłańskiej w kościele parafialnym. Jednak z czasem zdrowie i siły fizyczne opuszczały go i podejmował leczenie szpitalne.

Zmarł dnia 2 kwietnia 2020 r. w domu zamieszkania. Przeżył 81 lat w tym prawie 58 lat w kapłaństwie.

Uroczystości pogrzebowe odbyły się 4 kwietnia 2020r. w kościele św. Mikołaja w Międzyrzecu Podl. i wypadły w czasie trwania pandemii koronawirusa i obowiązujących restrykcji sanitarnych. Ze względu na obowiązujący stan epidemiczny tylko 5 osób świeckich mogło uczestniczyć we Mszy pogrzebowej, nie licząc duchowieństwa i asysty liturgicznej. Mszy św. pogrzebowej, transmitowanej w Internecie, przewodniczył biskup siedlecki Kazimierz Gurda.

Tego dnia ciało śp. ks. Michała przewieziono do rodzinnej parafii Ulan i tam na miejscowym cmentarzu złożono do grobu. Niech Pan obdarzy Zmarłego radością życia wiecznego. Requiescat in pace.

ks. Bernard Błoński

Ks. kanonik Lucjan Chojniak (1934-2020)

Urodził się 12 lipca 1934 r. w miejscowości Strzyżew w parafia Zarzec w rodzinie Aleksandra i Józefy zd. Błotka małżonków Chojniak. Lata dziecięce i nauka w zakresie podstawowym wypadła w ponurych czasach drugiej wojny światowej. Naukę rozpoczął w Szkole Powszechnej w Zarzeczcu Łukowskim, a ukończył w Kownatkach w 1946 r. Następnie kontynuował w Szkole Ogólnokształcącej stopnia Licealnego im. T. Kościuszki w Łukowie, którą ukończył w 1952, uzyskując świadectwo dojrzałości.

Tego roku rozpoczął studia filozoficzno-teologiczne w Wyższym Seminarium Duchownym w Siedlcach. Świecenia kapłańskie przyjął w katedrze siedleckiej 29 czerwca 1958 r. z rąk bpa Ignacego Świrskiego.

Pracował jako wikariusz w parafiach: Wisznice (1958-1960), Huszcza (1960-1962), Ulan (1962-1963), Dęblin św. Piusa V (1963-1964), Parczew św. Jana Chrzyciela (1964-1965), Korytnica Łaskarszewska (1965-1966) i Ryki (1966-1967).

Na samodzielnych placówkach jako administrator i proboszcz pracował w następujących parafiach: Radcze (1967-1974), Ceranów (1974-1976), Bobrowniki (1976-1985) i Polubicze (1985-2004).

W każdej parafii realizował posługę duszpasterską, mimo różnych trudności, jakie czyniły komunistyczne władze państwowe, szczególnie w zakresie katechizacji. Przez odpowiednie czynniki państwowej, był wzywany na rozmowy ostrzegawcze, upominany, zastraszany, a nawet ukarany grzywną, za „nauczanie religii bez zezwolenia i wprowadzanie w błąd opinii publicznej”.

Jako proboszcz, obok posługi duszpasterskiej, podejmował w każdej parafii, różnorakie prace gospodarczo-remontowe, tak przy kościele parafialnym, jak również w gospodarstwie proboszcza.

Doceniając jego gorliwą posługę kapłańską, biskup Zbigniew Kiernikowski dekretem z 23 stycznia 2003 r. mianował ks. Lucjana, kanonikiem honorowym Kapituły Kolegiackiej Janowskiej.

Ze względu na stan zdrowia (zawał i inne choroby) prosił biskupa o przeniesienie na emeryturę. Z dniem 4 sierpnia 2004 r. został zwolniony z parafii Polubicze i jako emeryt zamieszkał w Siedlcach, w części plebanii parafii św. Stanisława. Tutaj został życzliwie przyjęty i otoczony opieką przez proboszcza parafii ks. kan. Adama Patejuka. Ks. Lucjan pomagał w posłudze kapłańskiej w parafii, szczególnie w konfesjonale, brał udział w uroczystościach parafialnych i miejskich. W Siedlcach przeżywał jubileusze kapłańskie: złoty (50 lat) oraz diamentowy.

Jednak siły fizyczne opuszczały ks. Lucjana. W ostatnich dniach poczuł się słabo, był w przychodni otrzymując pomoc lekarską, powrócił do siebie, ale następnego dnia nastąpiło nagłe pogorszenie i zmarł w swoim mieszkaniu. Zmarł we wtorek w Wielkim Tygodniu, 7 kwietnia 2020 r. Przeżył prawie 86 lat, w tym prawie 62 lata w kapłaństwie.

Uroczystości pogrzebowe wypadły w czasie restrykcji sanitarnych wywołanych epidemią koronawirusa. We wtorek, po Wielkanocy, 14 kwietnia 2020 r. w kościele pw. Św. Stanisława BM w Siedlcach, Mszy św. pogrzebowej przewodniczył biskup radomski Henryk Tomasik z udziałem biskupa siedleckiego Gurdy i kilku kapłanów. Ze względu na obowiązujący stan epidemiczny tylko 5 osób świeckich mogło uczestniczyć we Mszy pogrzebowej, nie licząc duchowieństwa i asysty liturgicznej. Msza św. pogrzebowa była transmitowana w Internecie.

Po Eucharystii ciało zmarłego Kapłana zostanie przewiezione i złożone na cmentarzu parafialnym Łukowie.

Niech Zmartwychwstały Chrystus, przyjmie śp. Ks. Lucjana do radości życia wiecznego. Requiescat in pace.

ks. Bernard Błoński

Poświęcenie ołtarza po renowacji kościoła w Niwiskach

W niedzielę 1 marca 2020 r. poświęcony został nowy ołtarz w odrestaurowanym kościele Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny. - Ta uroczystość stanowiła ukoronowanie trwających pół roku prac remontowych - podkreślił ks. kan. Zbigniew Nikoniuk.

Jeśli w odniesieniu do zabytków używa się często określenia „perełka”, to z pewnością na to miano zasługuje barokowy kościół w Niwiskach, którego piękno w całej krasie uwidoczniło się po remoncie zabytkowego wnętrza. Rezultat prac, które rozpoczęły się w sierpniu ubiegłego roku, parafianie mogli po raz pierwszy zobaczyć 24 grudnia, podczas Pastereki, gdy wraz z pierwszymi słowami hymnu „Chwała na wysokości Bogu” w kościele włączone zostało światło. Efekt przerósł oczekiwania i wzruszył wszystkich, łącznie z ks. Z. Nikoniukiem, który parafią kieruje od lipca 2019 r. 1 marca bp Kazimierz Gurda poświęcił nowy ołtarz oraz wnętrze kościoła w Niwiskach, poddanego w ubiegłym roku termomodernizacji i remontowi. - Była to wielka, oczekiwana przez nas uroczystość, a zarazem ukoronowanie prac oraz potężnego wysiłku finansowego parafian i ich zaangażowania - mówi proboszcz parafii.

Kościół w Niwiskach w powiecie siedleckim wybudowany został z fundacji Kazimierza Ossolińskiego, podkomorzego mielnickiego, i jego żony Antoniny w 1787 r. Wewnątrz na uwagę zasługują późnobarokowe ołtarze, obrazy autorstwa Jana Niezabitowskiego oraz epitafia byłych właścicieli wsi. Dziedziniec wokół kościoła otacza zabytkowe ogrodzenie z bramką i dzwonnica z kolistymi przeźrocami z końca XVIII w.

W głównym ołtarzu świątyni parafialnej umieszczony jest krzyż, zastąpiany obrazem Wniebowzięcia NMP. Pierwszorzędny odpust parafialny przypada na 15 sierpnia - uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, zaś drugorzędny obchodzony jest 8 maja, we wspomnienie patronującego parafii św. Stanisława BM.

W ramach intensywnych, trwających kilka miesięcy prac remontowych w kościele zainstalowano ogrzewanie podłogowe i położono nową granitową posadzkę. Wykonane zostały nowe instalacje - elektryczna i nagłośnieniowa. Po uzupełnieniu tynków ściany zostały odmalowane. Wstawiono także nowe, uchylne, centralnie regulowane okna, zapewniające świątyni dobrą wentylację. Pierwotny strop wymagał wzmocnienia i ocieplenia. W trosce o oszczędność ciepła odrestaurowane zostały drzwi wejściowe, a w zakrystii zamontowano nowe. Kościół wzbogacił się o estetyczne przeszklone drzwi, wydzielające przedsionek zatrzymujący ciepło.

- Projekt przedsięwzięcia opiewał na 1 mln 200 tys. zł. Ze środków unijnych dostaliśmy 800 tys., pozostałą kwotę musiała pokryć parafia z własnych funduszy - tłumaczy ks. Z. Nikoniuk. - Zdawałem sobie sprawę z tego, że tak potężnych pieniędzy nie zdołamy zgromadzić szybko, dlatego zwróciłem się do bp. K. Gurdy o pozwolenie na zaciągnięcie kredytu. Otrzymaliśmy taką zgodę. Przystąpiliśmy też od razu do gromadzenia własnych środków finansowych. Rada parafialna, z którą jako nowy proboszcz spotkałem się pod koniec lipca, przystała na mój apel, by jak najszybciej podjąć trud gromadzenia pieniędzy. W połowie sierpnia, przed odpustem parafialnym, miała miejsce pierwsza zbiórka na rzecz remontu świątyni. Druga zbiórka odbyła się w październiku, a trzecia - podczas wizyty kołędowej. Ku memu zaskoczeniu sami zgromadziliśmy te środki, w związku z czym nie trzeba było brać kredytu. Dodatkowo za zgodą rady parafialnej zakupionych zostało do kościoła 30 nowych ławek dębowych. Zlecieliśmy też wykonanie ołtarza z czerwonego granitu - wylicza ksiądz proboszcz.

- Poza kościołem, remont objął również plebanię, od piwnic po strych. Zajęliśmy się też porządkowaniem całego obejścia. Rozebrana została część dawnych budynków gospodarczych, a teren wyrównaliśmy z parafianami wspólnymi siłami - mówi proboszcz.

W czasie remontu funkcję kaplicy pełniła świetlica Ochotniczej Straży Pożarnej w Niwiskach. -Wielkie podziękowania należą się pani wójt gminy Mokobody Iwonie Księżopolskiej i zarządowi OSP w Niwiskach, którzy zgodzili się na to, by od lipca do połowy grudnia Eucharystia była sprawowana - oczywiście za zgodą biskupa - w sali OSP. Było to wielkie ułatwienie. W świetlicy w tym czasie nie organizowano żadnych imprez - mówi. Dodaje też, że nie spodziewał się tak wielkiego zaangażowania parafian. - Kiedy w ostatnią niedzielę poprosiłem, aby pomogli wynieść sprzęty z kościoła, liczyłem, że w wyznaczonym terminie zgłosi się kilkanaście osób. Przyszło ok. 200. To, co mieli robić przez dwa dni, zrobiono w ciągu trzech godzin. Jeszcze inni pomyśleli o posiłku na koniec pracy. Dziękuję parafianom, że od początku tak mocno, solidnie brali udział we wszystkim, co działo się w związku z remontem, począwszy od prac, które mogli sami wykonać, po zaangażowanie finansowe - dopowiada proboszcz.

Prace nie są skończone. O remont prosi się elewacja świątyni, zabytkowa dzwonnica, jak też parkan. - Z perełki w Kostomłotach - drewnianej, starej, bo pochodzącej z 1631 r. świątyni greckokatolickiej, zostałem przeniesiony do perełki w Niwiskach - również zabytkowej, pochodzącej z końca XVIII w., ale murowanej, rzymskiej. Aby perła lśniła, ukazała swoją wartość, trzeba ją oczyścić, oszlifować, nadać piękną oprawę. Właśnie to czynimy z Bożą pomocą i siłą parafian. Skoro udawało się to w mniejszej liczbie parafii w Kostomłotach, tego zapału nie powinno zabraknąć tutaj, gdzie mamy 1,4 tys. wiernych. Tym bardziej że ich postawa wynika z wielkiej wiary, miłości do Kościoła i miłości do swojej świątyni - mówi ks. Zbigniew.

Monika Lipińska

Pierwsza procesja różańcowa mężczyzn

Z krzyżem i obrazem Matki Bożej Kodeńskiej na czele, w sobotę 5 marca 2020 r. po raz pierwszy ulicami Siedlec przeszedł marsz różańcowy mężczyzn. Udział wzięło w nim około 200 panów w różnym wieku z Siedlec i okolicznych miejscowości.

Jerzy Dmowski z działającego przy Katolickiej Szkole Podstawowej im. bł. ks. Jerzego Popiełuszki Klubu Ojca, który zainicjował wydarzenie pn. Męski Różaniec w Siedlcach, przyznaje, że nie spodziewał się tak licznej grupy uczestników. By modlić się wspólnie, niektórzy przyjechali z miejscowości odległych od Siedlec o kilkanaście kilometrów.

Idea Męskiego Różańca kształtowała się w Klubie Ojca od pewnego czasu w poczuciu potrzeby wynagradzania Niepokalanemu Sercu Maryi za wszystkie zniewagi.

- Jesteśmy inicjatorami tego wydarzenia, ale udział w nim może wziąć każdy mężczyzna, niezależnie od wieku, miejsca zamieszkania czy przynależności do jakiejś grupy formacyjnej lub ruchu modlitewnego. Jesteśmy otwarci na wszystkich. Dlatego zapraszając do wspólnej modlitwy w pierwszą sobotę miesiąca, zwróciliśmy się m.in. do Domowego Kościoła czy wspólnoty „Christeros” - mówi J. Dmowski. - O zgodę i błogosławieństwo poprosiliśmy bp. Kazimierza Gurdę. Ksiądz biskup bardzo się ucieszył, słysząc o naszym pomysłe, i zachęcił do podjęcia takiej inicjatywy jak najszybciej. To, że ruszyliśmy w marcu, to zasługa biskupa, który poza tym, że dał impuls do działania, prosił też, by Męski Różaniec nawiązywał również do duchowości bł. Męczenników z Pratulina - dodaje.

Męski Różaniec rozpoczął się w katedrze Eucharystią o 7.00 odpra-

wioną pod przewodnictwem ks. Marcina Olka, dyrektora KSP w Siedlcach. Jest on duchowym opiekunem Klubu Ojca; chętnie podjął się też przewodniczenia nowej inicjatywie. Obecni byli również: dziekan siedlecki i proboszcz parafii Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny ks. kan. Grzegorz Suchodolski, proboszcz parafii św. Józefa ks. kan. Sławomir Olopiak, proboszcz parafii św. Jana Pawła II ks. Jarosław Oponowicz, dyrektor Bursy św. Stanisława Kostki ks. Mariusz Świder oraz diecezjalny duszpasterz rodzin ks. Jacek Sereda, który rozpoczął przemarsz Litanią do bł. Męczenników z Pratulina. Uczestnicy szli za krzyżem i wizerunkiem Matki Bożej Kodeńskiej w kierunku ul. Starowiejskiej. Odmawiany w drodze Różaniec zakończyli przy kaplicy Świętego Krzyża. Tutaj też wysłuchali rozważania wygłoszonego przez ks. M. Olka, a na koniec przyjęli błogostawieństwo.

Jak mówią organizatorzy, poza tym, że zostały wypełnione warunki nabożeństwa pierwszych sobót miesiąca, Męski Różaniec stanowi odpowiedź na wielokrotnie powtarzaną w czasie objawień prośbę Maryi o modlitwę różańcową. Uczestnicy powierzali w modlitwie także swoje osobiste intencje, modlili się za rodziny i za ojczyznę.

- Chcemy, by „scenariusz” każdego ze spotkań wyglądał podobnie. By zawsze obecne były podlaskie akcenty potwierdzające naszą religijną tożsamość, tj. Litania do bł. Męczenników z Pratulina i obraz Matki Bożej Królowej Podlasia - tuż przy krzyżu. Pragniemy iść za Maryją, która podążyła za Jezusem i nas do Niego prowadzi. Bardzo cieszy nas, że na zaproszenie odpowiedziało aż tylu uczestników, jak też obecność kapłanów. Gdy są duszpasterze, nie zabraknie owiec - wyraża przekonanie J. Dmowski. Podkreśla, że w kolejne pierwsze soboty z pewnością dołączają będą kolejni mężczyźni, dlatego inicjatywa nie ograniczy się do pierwszych sobót pięciu miesięcy, ale będzie kontynuowana.

Monika Lipińska

V Diecezjalny Kongres Różańcowy

Pod hasłem „Eucharystia jako pragnienie Jezusowego Serca” 7 marca 2020 r. odbył się V Diecezjalny Kongres Kół Żywego Różańca.

Do sanktuarium Matki Boskiej Nieustającej Pomocy przybyło ponad 1,5 tys. zelatorek, zelatorów i członków kół Żywego Różańca z czterech rejonów skupiających dekanaty ze wschodniej części diecezji siedleckiej. Wierni z pozostałych rejonów spotkają się 14 marca na kongresie różańcowym w Gończycach.

Witając zebranych, gospodarz spotkania ks. prałat Roman Wiszniewski zwrócił uwagę, iż po raz kolejny kongresowe refleksje połączone z modlitwą odbywają się w miejscu szczególnym, jakim jest sanktuarium Matki Boskiej Nieustającej Pomocy. To tu Matka Boża odbiera cześć w swoim wizerunku i obdarowuje łaskami zwracających się o pomoc i wstawiennictwo.

- Jesteśmy tymi, którzy z różańcem w rękę kroczą drogą pokory. Uczymy się jej poprzez Różaniec. To przeciwwaga na wyniosłość i pychę naszej natury. Maryja niweczy zasadzki złego ducha, których jest tak wiele we współczesnym świecie - podkreślał ks. Grzegorz Koc, diecezjalny moderator Żywego Różańca. Zwracał też uwagę na potrzebę formowania wiary poprzez Eucharystię, bowiem tylko wtedy staje się ona żywa. - Musimy podjąć pracę nad naszą wiarą, starać się lepiej ją przeżywać. Nie ma większego cudu nad Eucharystią - mówił. Jednym z uczestników kongresu był bp Kazimierz Gruda, który - nawiązując to hasła tegorocznego spotkania - już na wstępie podkreślał: - To jest bardzo ważne, abyśmy w relacji do Matki Bożej potrafili odkrywać naszą bliskość z Panem Bogiem; byśmy zauważali, jak Maryja prowadzi nas do Jezusa, a przez niego do Ojca Niebieskiego.

Obecny na kongresie ks. dr Krzysztof Czapla, dyrektor Sekretariatu Fatimskiego przy Narodowym Sanktuarium Matki Bożej Fatimskiej w Zakopanem, swoje rozważania na temat Eucharystii snuł w kontekście objawień maryjnych w tym miejscu. - Jeśli szukasz przykładu, jak przyjąć wolę Boga, to wpatrz się w Chrystusa. To On pokazał, jak do końca we wszystkim był posłuszny. I ten sam Bóg jest obecny pod postacią chleba i wina - podkreślał. W kontekście objawień fatimskich wskazywał również, jak dziś rozumieć i czynić „przebłaganie za zniewagi, świętokradztwa i obojętność”. - Czy zdaję sobie sprawę z tego, że kiedy przychodzę na Mszę św. i z wiarą, w stanie łaski uświęcającej przyjmuję Komunię św. - to wówczas pocieszam Boga? - pytał. Ks. K. Czapla wyjaśnił także istotę obchodzenia pierwszych sobót miesiąca.

Po konferencji zebrani odmówili wspólnie modlitwę różańcową przed Najświętszym Sakramentem. Wysłuchali również wzruszającego świadectwa pani Joanny, która mówiła o tym, w jaki sposób modlitwa różańcowa zmieniła jej życie i jak bardzo jest dziś dla niej ważna.

Głównym punktem kongresu była Msza św. pod przewodnictwem bp. K. Gurdy, którą współkoncelebrowało 57 kapłanów. Szczególnej modlitwie zebranych polecił on powołanie nowego biskupa pomocniczego w diecezji siedleckiej oraz nowe powołania kapłańskie. Jak podkreślał w homilii, uczestnicząc w kongresie kół Żywego Różańca, razem z Maryją przeżywamy prawdę o Bożej miłości. - To Maryja była przez Boga ukocha-

na, obdarzona Bożą miłością i jednocześnie była Tą, która potrafiła kochać Boga. Tą miłością obdarza nas - uczniów swego Syna. Uczy nas, abyśmy umieli obdarzać miłością także naszych bliźnich. W modlitwie różańcowej wprowadza nas we właściwe rozumienie i przeżywanie zarówno życia Jezusa, jak i tajemnicy Eucharystii - mówił kaznodzieja.

Biskup zaznaczył też potrzebę ofiarowania swego cierpienia za grzeszników i tych, którzy nas nie kochają. Wskazywał, iż w Różańcu odnajdziemy siłę do miłości, nawet tej najtrudniejszej dla nas - za nieprzyjaciół.

Po Mszy św. miała miejsce wspólna agapa. Kongres zakończył się Koronką do Bożego Miłosierdzia.

Małgorzata Kołodziejczyk

Nowi nadzwyczajni szafarze Komunii Świętej

8 marca 2020 r. w katedrze siedleckiej odbył się obrzęd upoważnienia 50 dorosłych mężczyzn do pełnienia funkcji nadzwyczajnego szafarza Komunii św.

Uroczystości przewodniczył bp Kazimierz Gurda. - To jest łaska i dar dla was, ale i dla tych, którym będziecie służyć. Osoby, do których pójdziecie, to często chorzy czy starsi, którzy nie mogą uczestniczyć w Mszy św. - mówił ordynariusz diecezji siedleckiej. - Dla nich przyniesiona przez was Komunia św. będzie źródłem duchowej radości - kontynuował. Biskup skierował do nowo wybranych słowa podziękowania i pociechy: - Dziękuję wam i waszym rodzinom oraz duszpasterzom, że tę posługę podejmujecie, pomimo że będzie wymagała większego zaangażowania w życie religijne, w życie modlitwy. Nie zrażajcie się trudnościami, z jakimi będziecie się spotykać w waszym środowisku parafialnym. Służcie z radością Jezusowi ukrytemu pod postacią chleba. Oddajcie Jemu wszystkie wasze kłopoty i trudności.

Udzielanie Komunii św. jest czynnością, która nie wymaga święceń, dlatego mogą jej udzielać także osoby spoza stanu duchownego. W Polsce, zgodnie z decyzją Konferencji Episkopatu Polski, posługę tę mogą pełnić mężczyźni w wieku od 25 do 65 lat oraz konsekrowane kobiety.

Każdego roku biskup siedlecki uroczysto zleca wybranym i przygotowanym do tego zadania mężczyznom zanoszenie Komunii św. osobom w podeszłym wieku i chorym oraz pomoc duszpasterzom w rozdzielaniu Komunii św. w parafiach podczas Mszy św. Bezpośrednim przygotowa-

niem do obrzędu upoważnienia był dzień skupienia dla nadzwyczajnych szafarzy zorganizowany w Bursie św. Stanisława w Siedlcach. Skupienie poprowadził ks. Waldemar Mróz, diecezjalny duszpasterz nadzwyczajnych szafarzy Komunii św.

Monika Król

IV Diecezjalny Konkurs Biblijny

11 marca 2020 r. w Katolickiej Szkole Podstawowej im. bł. ks. Jerzego Popiełuszki w Siedlcach odbył się finał i podsumowanie IV Diecezjalnego Konkursu Biblijnego.

Konkurs odbywał się ph. „Spotkania z Jezusem w Ewangelii wg św. Jana”. Zadaniem uczniów było zapoznanie się z treścią Ewangelii wraz z przypisami do tej księgi. 19 finalistów walczyło o miejsca na podium i tytuł laureata. Pierwsze miejsce zdobył Jacek Gruchała z SP w Kocku, drugie wywalczył Michał Brojek z SP w Maciejowicach, a na trzecim miejscu uplasowała się Jolanta Kisiel z SP w Brzozowicy Dużej.

Pomysłodawcą DKB jest bp Kazimierz Gurda, który uczestniczył w uroczystym podsumowaniu tego konkursu. Wygłosił okolicznościowe słowo oraz wręczył laureatom i finalistom nagrody, dyplomy, trofea, a rodzicom - listy gratulacyjne.

- Chciałabym pogratulować wszystkim uczestnikom IV DKB, finalistom, rodzicom, katechetom i księżom. Cieszymy się, że tak duża grupa uczniów wzięła udział w konkursie. Wszyscy, którzy dotarli do finału, zdobyli dogłębną wiedzę o Ewangelii św. Jana. I to jest chyba najważniejsze, że to słowo Boże jest w waszych sercach. Tam pozostanie i będzie rodzić dobre owoce - podkreślił bp K. Gurda. - Tego wam życzę, aby to Boże słowo, nad którym wszyscy się pochylamy, owocowało w waszych sercach i życiu - dodał ordynariusz.

IV DKB odbywał się w szkołach podstawowych diecezji siedleckiej i był skierowany do uczniów klas VII. Za przeprowadzenie konkursu odpowiedzialni byli katecheci. Konkurs odbywał się trzech etapach. Pierwszy miał miejsce 4 lutego i wzięło w nim udział 1850 uczniów ze 140 szkół. Do drugiego etapu, który odbył się 27 lutego, zakwalifikowało się 83 uczniów. Drugi etap wyłonił 20 finalistów. Za jego przeprowadzenie odpowiedzialni byli katecheci - koordynatorzy powołani przez biskupa siedleckiego.

Nad organizacją całego konkursu czuwała Barbara Wysokińska, katecheta w Zespole Szkół Ogólnokształcących nr 4 w Białej Podlaskiej i kon-

sultant Lubelskiego Samorządowego Centrum Doskonalenia Nauczycieli - oddział w Białej Podlaskiej oraz ks. Marcin Olek, dyrektor KSP, wizytator diecezjalny katechezy.

Jednym z gości konkursu był profesor Bogumił Leszczyński, reprezentujący kapitułę i członków Bractwa św. Judy Tadeusza. Bractwo było sponsorem nagród IV DKB. - Cieszymy się, że możemy wspomóc w ten sposób konkurs - mówił B. Leszczyński. Pokrótce opowiedział też o historii i zadaniach bractwa: - Zgodnie z maksymą naszego patrona, a zarazem patrona diecezji siedleckiej, bractwo pomaga w rozwiązywaniu spraw trudnych. Do dzieł, które wsparło bractwo, można zaliczyć m.in. budowę kaplicy św. Judy Tadeusza w seminarium, pomnik z okazji 100-lecia odzyskania niepodległości przy parafii św. Józefa w Siedlcach oraz budowę kościoła w Zembrach. - Aktualnie w jednym z łukowskich kościołów chcemy ufundować witraż św. Judy - dodał prof. B. Leszczyński.

Drugim, szczególnym, gościem finału była Stanisława Duklewska, prezes zarządu oddziału powiatowego Towarzystwa Przyjaciół Dzieci w Białej Podlaskiej w latach 1994-2019, która od 18 lat wspiera finansowo konkurs biblijny. Za wieloletnie wspieranie i szczególne zaangażowanie została odznaczona Medalem Biskupa Siedleckiego. - Niech ten medal będzie wyrazem naszej wdzięczności za wszystko to, co do tej pory pani czyniła, za pani zaangażowanie - podkreślił bp K. Gurda.

- To jest dla mnie coś niezwykłego - powiedziała ze wzruszeniem w głosie S. Duklewska. - To uhonorowanie i ukoronowanie mojej 25-letniej pracy na rzecz i dla dobra dzieci - dodała.

Na szczególną uwagę zasługuje obecność rodziców i niejednokrotnie całych rodzin, które towarzyszyły finalistom tego dnia. Licznie zgromadzili się także księża proboszczowie posługujący w miejscowościach, z których pochodzili finaliści, oraz katecheci, którzy na co dzień pracują w szkołach z uczniami. W dniu podsumowania konkursu finaliści zwiedzili także Muzeum Diecezjalne, siedzibę Katolickiego Radia Podlasie, modlili się przy grobach biskupów siedleckich spoczywających w podziemiach katedry. Centralnym punktem tego dnia była Eucharystia sprawowana w siedleckiej katedrze z udziałem finalistów, ich rodzin oraz księży i katechetów.

Monika Król

„Wieczory Prymasowskie” Akcji Katolickiej

Na zewnątrz surowy i dostojny - bo tego wymagała powaga jego urzędu - prywatnie był człowiekiem ciepłym, delikatnym i serdecznym. Gejzer humoru i radości - tak o prymasie Stefanie Wyszyńskim mówi świadek jego życia, dziennikarz Grzegorz Polak, pierwszy prelegent „Wieczorów prymasowskich”.

Spotkanie, które miało miejsce 11 marca 2020 r. w siedleckiej katedrze, zainauguowało cykl przygotowań do beatyfikacji kard. S. Wyszyńskiego. Inicjatorem jest Akcja Katolicka. Pierwszym gościem był G. Polak, który wygłosił wykład pt. „Czego uczy nas życie kard. Wyszyńskiego”. Pochodzący spod Siedlec dziennikarz „Niedzieli”, autor m.in. publikacji przypominającej wizytę Jana Pawła II w Siedlcach w 1999 r. pt. „Jakby Siedlce liczyły milion”, zastąpił Annę Rastawicką, bliską współpracownicę kardynała, która z powodu choroby musiała odwołać swój przyjazd. - Świadectwem jej nie dorównam, ponieważ pani Anna przez 12 lat mieszkała z prymasem Wyszyńskim pod jednym dachem - podkreślił.

Gość przypomniał m.in. wizyty kard. Wyszyńskiego w Siedlcach. - Jeździł po całym kraju, był rzeczywistym przywódcą i zwierzchnikiem Kościoła katolickiego w Polsce. Kiedyś przyjechał do Siedlec tylko na jeden dzień. Było to 27 lutego 1967 r. Przybył, by odwiedzić chorego bp. Ignacego Świrskiego. Po kilkunastu miesiącach wrócił na Podlasie ponownie, na pogrzeb biskupa - opowiadał publicysta, dodając, iż najbardziej zapamiętany pobyt prymasa w Siedlcach wiązał się z diecezjalnymi obchodami tysiąclecia chrześcijaństwa w Polsce, które odbyły się 17 i 18 września 1966 r. Pierwszego dnia w wypełnionej po brzegi katedrze prymas wygłosił homilię. - To było coś nieprawdopodobnego. Potem wielokrotnie byłem w Siedlcach na kościelnych uroczystościach, ale takiego tłumy chyba nigdy nie było - przyznał prelegent. Drugiego dnia kard. Wyszyński wygłosił kazanie podczas Mszy św. celebrowanej przez abp. Karola Wojtyłę, metropolitę krakowskiego. - Komuniści nie mogli przeboleć, że ludzie są tak przywiązani do Kościoła i manifestują swoją wiarę. Dlatego robili wszystko, by odciągnąć mieszkańców od udziału uroczystościach. Na stadionie Pogoni zorganizowano zawody lekkoatletyczne, których gwiazdą był późniejszy mistrz olimpijski w pchnięciu kulą Władysław Komar. Z kolei następnego dnia odbywał się przeniesiony z Warszawy mecz piłkarski II ligi między Gwardią Warszawa a Thorem Wałbrzych. Natomiast w amfiteatrze trwały koncerty. Oczywiście część ludzi wzięła udział w wydarzeniach sportowych i rozrywkowych, ale zdecydowana większość była w katedrze - dodał.

G. Polak podzielił się również własnym świadectwem o wpływie kard. Wyszyńskiego na jego życie. - Gdyby nie prymas, nie byłoby mnie tutaj.

Dlaczego? Ponieważ uratował mnie i moją wiarę, gdy, byłem w szczenięcym wieku i różne głupie myśli przychodziły mi do głowy, kiedy buntowałem się przeciwko Kościołowi. Autorytet prymasa i wsłuchanie się w jego słowa ocaliły mnie - wyznał dziennikarz. Pierwszy raz oko w oko G. Polak spotkał się z kardynałem w 1972 r. - Byłem tuż po maturze. Komuna miała się bardzo dobrze. Wraz z grupą osób z założonego przez kardynała ruchu duszpasterskiego Rodzina Rodzin rozmawialiśmy z prymasem na temat sytuacji w Polsce. Kard. Wyszyński wypowiedział wtedy prorocze słowa: „Wiecie, ten system niedługo upadnie”. Pomyślałem sobie: „Co ten ojciec mówi?”. Prymas zauważył w naszych oczach wątpliwość, precyzując swoją wypowiedź: „Upadnie, bo jest oparty na kłamstwie”. Minęło parę lat, do Polski przyjeżdża papież Polak, a po jego wyjeździe nasz kraj nie jest już taki sam. Zaczął się pęd ku wolności - przypomniał prelegent.

W dalszej części swego wystąpienia G. Polak starał się odpowiedzieć na pytanie: czego nas uczy życie kard. Wyszyńskiego? - Najkrócej mówiąc, pokazuje nam, jak żyć w zgodzie z Bogiem, jak dążyć do świętości w warunkach zupełnie niesprzyjających, jak kochać Kościół, bliźniego i ojczyznę, jak przeżyć pięknie życie - wyjaśnił.

Zdaniem dziennikarza prymas Wyszyński był człowiekiem wielkiego zaangażowania, które brało się z pewności wiary. W jego życiu próżno szukać wahnięć, wątpliwości. On autentycznie wierzył w Boga, nauczając, iż Bóg jest opiekunem i mamy Mu wierzyć oraz ufać nawet wtedy, gdy wydaje nam się, że nas opuścił. - Słowa, które powalają potęgą wiary i zaufania, prymas zapisał w więzieniu w Komańczy: „Gdybyś nawet nie miał dla mnie, Ojcze najlepszy, nic więcej jak kamień rzucony złośliwą ręką, to pragnę przyjąć go jak największą łaskę Twoją; pragnę go ucałować, aby - jak św. Szczepanowi - wydał mi się słodki. I gdybyś nawet nie miał dla mnie, Ojcze Miłości, żadnego słowa dobrego, tylko obelgę nieprzyjaciół krzyża, tylko potwarz i szyderstwo - to jeszcze pragnę uznać to za łaskę, na którą jedynie zdolny jestem sobie zasłużyć - cytował słowa kardynała z 1956 r., przypominając, iż heroicznym przykładem tej ufności był dokonany 8 grudnia 1953 r. akt osobistego oddania się Matce Bożej: „Oddałem się dziś przez ręce najlepszej Matki w całkowitą niewolę Chrystusowi Panu. W tym widzę łaskę dnia, że sam Bóg stworzył mi czas na dokonanie tego radosnego dzieła”.

Gość „Wieczorów prymasowskich” zwrócił uwagę, że oprócz cnót heroicznych, czyli wiary, nadziei, miłości, oraz cnót moralnych, czyli roztropności, sprawiedliwości, umiarkowania, które kard. Wyszyński praktykował w stopniu nadzwyczajnym, są też inne cechy świadczące o jego świętości. Jest to m.in. zdolność do przebaczenia. - Więzienie prymasa to był skandal i bezprawie. On natomiast - choć więziony w prymitywnych warunkach i arogancko traktowany przez strażników - przebacza swoim

prześladowcom - zauważa G. Polak, przywołując słowa prymasa z „Zapisków”: „Nie czuję uczuć nieprzyjaznych do nikogo z tych ludzi. Nie umiałbym zrobić im najmniejszej nawet przykrości. Wydaje mi się, że jestem w pełnej prawdzie, że nadal jestem w miłości, że jestem chrześcijaninem i dzieckiem mego Kościoła, który nauczył mnie miłować ludzi, i nawet tych, którzy chcą uważać mnie za swego nieprzyjaciela”.

Kard. Wyszyński nie tylko przebaczał swoim prześladowcom, ale też modlił się za nich. Tak było, kiedy pewnej nocy przyśnił mu się Bolesław Bierut, który podpisał dokument o aresztowaniu prymasa. Po przebudzeniu kardynał uznał, iż komunista prosi go o modlitwę. Tego samego dnia do prymasa dotarła wiadomość, że Bierut nie żyje. - Umarł w Moskwie obciążony kościelną ekskomuniką, jak wszyscy inni, którzy przyłożyli rękę do aresztowania i uwięzienia prymasa. Kard. Wyszyński natychmiast pomodlił się ze zmarłego. „Pragnę modlić się o miłosierdzie Boże dla człowieka, który mnie skrzywdził. Jutro odprowadzę Mszę świętą za zmarłego. Już teraz odpuszczam memu winowajcy, ufny, że sprawiedliwy Bóg znajdzie w tym życiu jaśniejsze czyny, które zjedną Boże Miłosierdzie” - dziennikarz przytoczył cytat z „Zapisków”, zauważając, iż tylko święty mógł zareagować tak na śmierć swego krzywdziciela. Przypomniał również, że prymas nigdy nie nazwał Bieruta zbrodniarzem. Mówił, że to nie był zły człowiek, tylko dokonywał złych wyborów. „Tyle razy w ciągu swego więzienia modliłem się za B. Bieruta. Może ta modlitwa nas związała tak, że przyszedł po pomoc. Oglądałem się za nim we śnie - i nie zapomnę o pomocy modlitwy. Może wyszycy o nim zapomną rękę, może się go wkrótce wyrzekną, jak dziś wyrzekają się Stalina - ale ja tego nie uczynię. Tego wymaga ode mnie moje chrześcijaństwo”.

- Inna wymowna scena, którą znam z opowiadań A. Rastawickiej. Był 1966 r., rok tysiąclecia chrztu Polski. Ul. Miodową przed domem arcybiskupów warszawskich szła bojówka, wyzywając prymasa. A on co robi? Ukryty za firanką błogostawi tym ludziom - opowiadał G. Polak.

Kard. Wyszyńskiego cechowały też skromność i pokora. Człowiek, który cieszył się na Zachodzie ogromnym szacunkiem m.in. jako nieustraszony obrońca Kościoła i którego twarz widniała na okładkach najbardziej poczytnych tygodników, np. „The Timesa”, w swoich notatkach z Soboru Watykańskiego II zapisuje: „Mój Boże, co ja tu robię wśród tych wielkich ludzi?!”

- „Całe nasze życie jest tyle warte, ile jest w nim miłości”, mawiał prymas. I właśnie miłość chciał uczynić zasadą życia społecznego. W 1967 r. w liście pasterskim ogłosił program ABC Społecznej Krucjaty Miłości jako pokłosie millenium chrztu Polski. Chodziło o to, by każdy Polak podjął trud odnowy codziennego życia, zaczynając od siebie i swego otoczenia. ABC to dekalog społecznego życia. Jednak kardynał nie tylko proponował te

zasady ludziom, ale sam konsekwentnie je stosował - zwrócił uwagę G. Polak, a jako przykład spójności między życiem prymasa i słowami, które głosił, przytoczył m.in. trzeci punkt ABC Społecznej Krucjaty Miłości, czyli „Mów zawsze życzliwie o drugich - nie mów źle o nikim. Staraj się nawet w najgorszym znaleźć coś dobrego”. - Jakież to trudne. Mnie wciąż sprawia to kłopot, a prymas nawet w takim zbrodniarzu jak Bierut widział człowieka. Kochał swoich nieprzyjaciół. Nigdy nie wyrażał się źle o swoich wrogach. Mało tego - mówił o nich per pan Gomułka, per pan Gierek. A Rastawicka zapytała kiedyś prymasa, jak może kochać kogoś takiego jak towarzysz Gomułka, który krzywdził i nieustannie atakował kardynała. A on na to: „Aniu, w czym masz problem? Przecież Bóg go kocha, więc co ja mam do powiedzenia”. Tu nie było kombinowania. Bóg go kocha, On daje przykład, dlatego ja też mam kochać nieprzyjaciół - opowiadał prelegent.

Prymas Wyszyński był też bardzo wrażliwy na drugiego człowieka, na jego krzywdę, a ojczyznę kochał ponad wszystko.

Kardynał w powszechnej świadomości utrwalił się jako osoba raczej zdystansowana, surowa, poważna. Posągowa postać - dźwigająca tysiącletnie dziedzictwo Kościoła mimo przeciwności losu. Tymczasem miał on też zwyczajne ludzkie oblicze - ciepłe, pogodne. - Niewielu wie, że prymas miał swoje hobby. Grał na bębenkach, kiedy tylko przyjeżdżał do Choszczówki - opowiadał G. Polak, przybliżając nieznaną twarz prymasa, który np., na widok młodej siostry zakonnej nieumiejętnie zabierającej się za rąbanie drzewa, pokazuje jej, jak trzymać siekierę. Inna migawka: Laski, czasy niemieckiej okupacji. W Wielki Czwartek zakonnice szykują grób Pański. Stają niefortunnie na rusztowaniu, które się załamuje. Ratuje je nadchodzący kapelan - ks. Wyszyński, łapiąc siostry w powietrzu i bezpiecznie stawiając na ziemi.

I jeszcze jeden obraz: Podhale, kardynał wypoczywa w górach. Kiedy zauważa biegnącego chłopca, zatrzymuje się i pyta: „A gdzie ty tak biegiesz, chłopcze?”. - Ten stoi jak wryty. Wie, z kim ma do czynienia, bo po okolicy rozeszła się wieść, że kard. Wyszyński przyjechał na wypoczynek. Dziecko jest zaskoczone nie tylko bezpośredniością wielkiego duchownego, ale również tym, że wie on, jak nazywa się część wozu drabiniastego. Po latach ten chłopak zostaje znanym duszpasterzem zakonu paulinów - to o. Stanisław Jarosz - mówił dziennikarz, dzieląc się anegdotami z życia kardynała. - Człowiek osobistego uroku, lubił żartować. Czasem nawet był dość uszczypliwy. Do przeraźliwie chudego o. Leona Knabita mówił: „Wygląd ojca przeczy Bożemu miłosierdziu”. Chętnie opowiadał dowcipy, lubił czytać skecze. Kiedyś miał zapisaną na kartce anegdotę. Zajmowała pół strony. Prymas czytał ją w nieskończoność. W końcu ktoś zajrzał mu przez ramię, mówiąc: „Ojczy, przecież tutaj tego nie ma”. A kardynał na to: „Dziecko, nie umiesz czytać między wierszami?” - opowiadał publicysta.

Przytoczył też historię, którą usłyszał od siostry prymasa - Julii. Według niej prymas był „prawdziwym gejzerem humoru i radości”. Kiedyś Julia wróciła do domu zmęczona i oświadczyła, że nie ma siły odmawiać Różańca, więc będzie się modlić na leżąco. Na to jej brat odpowiedział: „Kto mówi pacierz na leżąco, tego Pan Bóg słucha na śpiąco”.

G. Polak bez wątpienia odbrazował prymasa. Dzięki nieznanym anegdotom pokazał, że życia kard. Wyszyński był nie tylko troskliwym pastorem, bojownikiem o wolność Kościoła i narodu, ale także ciepłym, pogodnym człowiekiem.

Jolanta Krasnowska-Dyńska

Św. Antoni na nowo odkryty

Od czerwca 2019 do lutego br. trwały prace konserwatorskie obrazu z bocznego ołtarza w Sanktuarium Matki Bożej Pocieszenia, które przyniosły nieoczekiwane rezultaty.

W wyniku prac dokonano odkrycia - pod XIX-wiecznym wizerunkiem czczonego tu Świętego odnaleziono obraz Antoniego pochodzący z XVII w. Restauracja była możliwa dzięki dofinansowaniu Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków w Lublinie.

Parafia w Orchówku została erygowana w 1507 r. W 1610 r. parafię objęli ojcowie augustianie, którzy tu przetrwali do 1864 r. - do czasu, kiedy rząd rosyjski klasztor skasował, parafię zniósł i kościół zamienił na cerkiew. Parafia wznowiona została w 1931 r. i powierzona ojcom kapucynom w 1947 r.

Kościół pw. św. Jana Jałmużnika słynie z cudownych obrazów: MB Pocieszenia oraz św. Antoniego. Kult Świętego z Padwy był żywy w Orchówku, dlatego odnalezienie pierwotnego jego cudownego wizerunku ma dziś znaczenie ogromne, jak potwierdza o. Jacek Romanek - gwardian klasztoru, proboszcz parafii i kustosz Sanktuarium MB Pocieszenia.

Pierwotne dzieje kultu nie są znane. Bp ordynariusz chełmski Jan Feliks Chrzanowski, w protokole wizytacji z 1729 r., wspomina o obrazie Świętego, który dotąd tytułu „cudowny” nie miał. O. Grzegorz Uth w historii augustianów zaznacza, że od 1740 r. „przez cały rok śpiewa się wotywy we wtorki o św. Antonim przed jego obrazem”. W 1770 papież Klemens XIV wydał przywilej dla orchowskiego kościoła, aby założyć Bractwo pod wezwaniem Świętego z Padwy. W tym samym roku biskup sufragan chełmski Jan Melchior Kochnowski podaje inwentarz kościelny, w którym wylicza wota ku czci Matki Bożej i św. Antoniego. W XIX w. istniał poważny kult, ponieważ o. Buczkiewicz w latach 1835-45 ze składek ludzi zbudował

wał ołtarz dla św. Antoniego. To tylko niektóre fakty świadczące o czci od dawanej w tym miejscu. - Kult był żywy, ale dotychczas nie wiedzieliśmy o XVII-wiecznym wizerunku naszego patrona, dopiero dzięki pracom konserwatorskim ukazał on nam swoje oblicze - mówi o. gwardian.

Pochodzący z drugiej poł. XVII w. orchowski obraz, nieznanego autora, ma wymiary 180x97 cm. Obraz wymagał jak najszybszej konserwacji - ocenia Andrzej Lasek - konserwator dzieł sztuki z ASP z Warszawy, kierujący pracami w orchowskiej świątyni. - Współcześni konserwatorzy zabytków, w odróżnieniu od swoich poprzedników z minionych epok, zastanawiają się nad każdym wydobytym fragmentem i zabezpieczają to, co jest autentyczne, aby nie uległo zniszczeniu - stwierdza A. Lasek. - Kiedyś inaczej do tego podchodzono. Obraz po prostu odświeżano za pomocą obowiązujących wówczas metod. W przypadku obrazu świętego z Padwy, dawny wizerunek z XVII w. zagruntowano, tzn. pokryto warstwą jednego koloru i na niej namalowano nowy wizerunek.

Obrazy odnawiano dlatego, że były zwyczajnie podniszczone - głównie z powodu kopających łojowych świec, używanych w kościołach. Sadza osadzała się na ścianach i obrazach, które czyszczono w zupełnie inny sposób niż się to dzisiaj robi. - Rozpalano ognisko i polewano gorącą wodą popiół, w wyniku czego tworzył się ług potasowy - żrąca substancja, którą czyszczono obrazy - wyjaśnia konserwator. - Bardzo często dochodziło przy okazji do zmywania warstwy malarskiej. Nikt się tym nie przyjmował, jak przynajmniej Lasek, i po prostu przemalowywano obraz. - Dobrze było, jeśli przemalowano, zachowując rysunek pierwotny i rozmieszczenie poszczególnych elementów. Tutaj, w orchowskiej świątyni, po przemalowaniu obrazu powstał całkowicie inny. Konserwacja i przemalowanie nastąpiło w 1841 r., o czym świadczy zaznaczony czerwoną farbą napis z tyłu deski - mówi konserwator.

W wyniku przeprowadzonych prac na przełomie ub. i tego roku odkryto pierwotny wizerunek Świętego, różniący się od późniejszego leżącego na wierzchu. - Św. Antoni ukazany jest przodem do widza, w rozłożonych rękach trzyma kartę z łacińską sentencją - precyzuje A. Lasek. - Na karcie widnieje napis: „Jeśli pytasz o cuda: śmierć, błąd, utrapienie, czart i trud znika, chorzy biorą uzdrowienie”. Obok Świętego, po lewej stronie, ukazana jest postać ludzka, prawdopodobnie wotant, tj. osoba obdarowana dzięki wstawiennictwu Świętego, który pomaga Antoniemu podtrzymać kartę z napisem. Cała scena rozgrywa się w otoczeniu rozbudowanego pejzażu na tle skłębionego pochmurnego nieba. Jedynymi elementami pierwotnej kompozycji, wykorzystanymi w późniejszym wizerunku, jest występująca u góry po prawej stronie półpostać anioła nakładającego Świętemu na głowę laurowy wieniec i sama twarz bohatera obrazu. Dołączyłem się do takiego rozwiązania ikonograficznego obrazu św. Antoniego.

Pierwotny obraz namalowany był na lnianym płótnie, składającym się z czterech kawałków. Materiał jest sztukowany. Płótno zostało przyklejone na deskę. Obraz z 1841 jest przykryty metalowymi sukienkami. W trakcie konserwacji to właśnie nimi przede wszystkim się zajmowano. - Nie zdejmowano sukienek, jedynie je czyszczono, a sam obraz lakierowano - mówi Lasek. - Taka konserwacja sukienek, z użyciem wody i środków chemicznych, powodowała niszczenie obrazu.

Jak przebiega konserwacja? Po pierwsze obraz zdejmowany jest z ołtarza. - To moment bardzo interesujący w całym procesie - stwierdza konserwator. - Rodzą się pytania: Co zobaczymy? Czy natrafimy na jakiś podpis? Obecny jest element emocji. Zauważyliśmy, że obraz został przemalowany. Przy zdejmowaniu sukienek, składających się z kilku części blach mosiężnych, odsłonięte elementy obrazu - szata, gałązka lilii - znacznie odbiegały jakością wykonania od pozostałych eksponowanych wcześniej wraz z sukienką, zwłaszcza twarzy Świętego. Dokładne oględziny lica obrazu, a zwłaszcza obserwacja spękań i drobnych wykruszeń farby w dużym powiększeniu wykazały istniejącą pod spodem osobną, wcześniejszą warstwę malarską.

Badania powierzchni obrazu w podczerwieni i promieniowaniu pozajądłowym nie wykazały niczego interesującego, dlatego postanowiono prześwietlić obraz promieniami RTG. - Wykazały one, że w kilku miejscach występują nieoczekiwane elementy kompozycji: zarys jakiegoś kształtu z lewej strony przy postaci Świętego i ręce w innym położeniu podtrzymujące jakiś niezidentyfikowany element lub przedmiot - wyjaśnia Lasek. - Wyniki prześwietlenia były intrygujące i wskazywały na oryginalne rozwiązania ikonograficzne kompozycji znajdującej się pod spodem. Wykonano tzw. odkrywki pasowe w partiach sukni, a po zastosowaniu rozpuszczalników odsłonięto dłoń Świętego i fragment - jak się później okazało - karty z napisem.

Postanowiono poszerzyć odkrywki w partiach gładko malowanego tła i na fragmencie twarzy Świętego. Badania te wykazały obecność po lewej stronie postaci człowieka, a po prawej - pejzażu z dużą ilością drzew. W dalszej kolejności usunięto przemalowanie wizerunku z 1841 r. i odsłonięto w całości oryginalną warstwę malarską. Zanim tego dokonano, wykonana została kopia w skali 1:1, na którą później przytwierdzono sukienki, aby można było całość ponownie wyeksponować w kościele.

Oryginalny XVII-wieczny wizerunek św. Antoniego został przeniesiony do klasztoru oo. kapucynów. Znajdzie miejsce w świątyni w momencie, gdy dokona się restauracja bocznego ołtarza.

Joanna Szubstarska

Słowa wdzięczności i życzenia dla Biskupa Nominata

Niech Pan nieustannie błogostawi na drodze nowych wyzwań i pełnienia nowych obowiązków – mówili przedstawiciele parafian, dziękując swemu dotychczasowemu proboszczowi - biskupowi nominatowi Grzegorzowi Suchodolskiemu za posługę.

Z dniem 30 kwietnia ks. kan. Grzegorz Suchodolski mianowany biskupem pomocniczym diecezji siedleckiej przestał pełnić posługę proboszcza w parafii Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny. W niedzielę 26 kwietnia, podczas Mszy św. o 10.00, dziekan dekanatu suchożebrskiego ks. kan. Kazimierz Chełstowski odczytał dekret bp. Kazimierza Gurdy. W imieniu wszystkich dziekanów podziękował biskupowi nominatowi za kierowania parafią będącą sercem diecezji, w której ogniskują się najważniejsze wydarzenia w życiu Kościoła diecezjalnego. Ks. Chełstowski życzył też opieki Bożej w dalszej pracy duszpasterskiej dla dobra całej diecezji siedleckiej.

Za trzypięcioletni okres współpracy i dziękowali swemu proboszczowi parafianie, jak też wikariusze parafii katedralnej. W imieniu rodzin życzenia złożyli Monika i Rajmund Orzyłowscy. - Gratulujemy nominacji biskupiej, która w naszych sercach wzbudziła i radość z wyboru, i smutek z naszej straty. Dziękujemy Panu Bogu za czas bycia razem, za kształtowanie nas w tej wspólnotie parafialnej, serce włożone w pracę w naszej parafii, ze dobrą radę, ojcowską obecność, za głoszenie słowa Bożego i sprawowanie świętych sakramentów, za gospodarskie oko i ucho wyczulone na każdą, nawet najmniejszą wspólnotę. Niech Pan nieustannie błogostawi na drodze nowych wyzwań i pełnienia nowych obowiązków. Niech Jezus odżywa w posłudze biskupiej prawdziwie i całkowicie - mówili małżonkowie.

Ks. Tomasz Koprianiuk - w imieniu wikariuszy posługujących w parafii - wyraził wdzięczność za dar kilkuletniej współpracy, z której wynikało tak wiele dobra, za otwarty dom i życzliwe nastawienie. - Mieliśmy okazję dobrze poznać Ciebie jako dobrego pasterza, który troszczy się o swoją owczarnię w wymiarze gospodarczym, ekonomicznym, a przede wszystkim duchowym. Jest prawdą, że nie szczędziłeś sił do codziennej posługi z pełnym zaangażowaniem w to, co robisz, szczególnie wtedy, gdy siły cię opuszczały, a na barki spadały kolejne krzyże - zaznaczył. - Często słyszeliśmy, gdy w trudnych chwilach mówiłeś: „Panie Jezu, daj siłę” dodał. Ks. T. Koprianiuk odniósł się także do motta biskupiego i znaku krzyża, który znajduje się w herbie. - Głosić Jezusa Chrystusa w tym krzyżu to wielkie wyzwanie i wiemy, że tak jak Chrystus wielokrotnie ugniesz się pod tym ciężarem. Życzymy, by wraz z modlitwą „Jezu, daj siłę” przenikała Cię zawsze moc zmartwychwstałego Pana - powiedział.

Nowo mianowany biskup podziękował przede wszystkim bp. Kazimierzowi Gurdzie - za zaproszenie do posługi w parafii katedralnej po Świątowych Dniach Młodzieży w 2016 r., a w następnej kolejności księżom, z którymi współpracował, siostrom zakonnym ze wszystkich zgromadzeń na terenie parafii, osobom życia konsekrowanego żyjącym w formach indywidualnych, żywemu Kościołowi - wspólnotom i tworzącym je parafianom, jak też radom duszpasterskiej i ekonomicznej, przy wsparciu których udało się dokonać wiele dzieł na polu pastoralnym i ekonomicznym. Bp G. Suchodolski przypomniał, że święcenia biskupie przyjmie 1 czerwca, w święto NMP Matki Kościoła. Podkreślił, że potrzebuje wsparcia duchowego. - Proszę, by na dziewięć dni przed 1 czerwca rozpocząć nowennę modlitewną w mojej intencji, bym czuł, że jestem razem z wami. Z pewnością będę wówczas przeżywał rekolekcje biskupie, ale nie chcę w tę drogę ruszać samotnie. Niech to będzie Różaniec, Koronka czy nabożeństwo majowe - zachęcał. Na zakończenie dodał: - Kiedy Jezus żegnał się ze swoimi uczniami, to nie żegnał się, tylko posyłał. Chcę was posłać: bądźcie silni wiarą, nadzieją miłością. I głóście, że tylko w Chrystusie umarłym i zmarłychwstałym jest zbawienie i odkupienie.

Monika Lipińska

Nie ruszam w tę drogę samotnie wywiad z Biskupem Nominatem Grzegorzem Suchodolskim

We czwartek 16 kwietnia 2020 r. Nuncjatura Apostolska w Polsce podała informację o mianowaniu przez Ojca Świętego nowego biskupa pomocniczego dla diecezji siedleckiej. Co w życiu Księdza Biskupa w największym stopniu przygotowało grunt pod tę nominację?

O tym, że moją kandydaturę przedstawiono Ojcu Świętemu, zdecydowały przede wszystkim 32 lata życia w kapłaństwie i posługi na rzecz Kościoła. Oczywiście szmat mego życia kapłańskiego to praca z młodzieżą i Światowe Dni Młodzieży. W wielu kręgach kościelnych, tak w Polsce, jak i poza jej granicami, jestem kojarzony z tym dziełem. Do pełni kapłaństwa dojrzywałem w cieniu św. Jana Pawła II, który zainicjował światowe spotkania młodzieży. Z papieżami Benedyktem i Franciszkiem dane mi było je kontynuować - w sumie było to osiem dużych wydarzeń międzynarodowych. ŚDM to nie tylko logistyka, ale współpraca zarówno z księżmi, jak i osobami świeckimi. Uczyłem się przy tym być blisko ludzi. Teraz, składając gratulacje i życzenia, wiele osób prosi, żebym się nie zmieniał - bym zawsze miał czas dla innych i był blisko nich. Takie pragnienie jest też w moim sercu.

W jaki sposób dowiedział się Ksiądz o decyzji papieża Franciszka?

W Wielki Wtorek, ok. 9.30, w kancelarii parafialnej zadzwonił telefon, po głosie rozpoznałem, że dzwoni nuncjusz apostolski w Polsce abp Salvatore Pennacchio. Obwieścił mi, że Ojciec Święty chce mnie mianować biskupem pomocniczym diecezji siedleckiej. Nominacja jest objęta tajemnicą „sub secreto pontificio” - pod sekretem papieskim, dlatego przez siedem dni rozważałem ją tylko w sobie. Już po świętach zadzwonił do mnie bp Kazimierz Gurda i powitał mnie słowami: „buongiorno, eccellenza” - dzień dobry, ekscelencjo, i wtedy nominacja stała się naszym wspólnym sekre-

tem. Oficjalne ogłoszenie nastąpiło 16 kwietnia, o 12.00, w obecności pracowników Kurii Diecezjalnej Siedleckiej. Po modlitwie „Regina Coeli” biskup ordynariusz odczytał komunikat Nuncjatury. Później nastąpiła cała lawina telefonów, esemesów i maili, w których zapewniano mnie o radości i modlitwie.

W południe, gdy rozpoczynała się Msza św., informacja została podana także w katedrze, do czego bp K. Gurda upoważnił ks. Łukasza Szczeblewskiego. Usłyszała ją moja siostra Agata i szybko zadzwoniła do rodziców. A że mamy rodzinną grupę na messengerze, tuż po 12.00 dowiedzieli się wszyscy. Po południu pojechałem do rodziców, żeby podziękować im za dar życia, dar wiary i wychowanie.

Znamy już motto biskupa pomocniczego diecezji siedleckiej: „Głosić Jezusa Chrystusa”. Wybór był trudny?

Wiedząc, że motto powinno być ogłoszone w momencie nominacji, na decyzję miałem kilka dni. Moje myśli pobiegły w stronę napisu na krzyżu ŚDM. Jan Paweł II, przekazując młodym Krzyż Roku Świętego, powiedział: „Nieście go na cały świat jako znak miłości Pana Jezusa do ludzkości i głóście wszystkim, że tylko w Jezusie umarłym i zmartwychwstałym jest zbawienie i odkupienie”. Te słowa żyją we mnie od ponad 20 lat. Było dla mnie czymś oczywistym, że chcę pójść w stronę realizacji zadania, którego podjąłem się wiele lat temu, biorąc na ramiona krzyż ŚDM i przygotowując spotkania młodzieży z kolejnymi papieżami. Uznaliśmy z księdzem biskupem, że najlepszą formą będzie krótkie zawołanie: „Głosić Jezusa Chrystusa”. Przetłumaczone na łacinę przez ks. Waldemara Turka, który pracuje w Watykanie, brzmi: „Jesum Christum praedicare”. Mam nadzieję, że w oparciu o to zawołanie ks. prof. Michał Szulik i nasz chór katedralny przygotują na dzień święceń uroczysty utwór, który będzie wykonany w czasie przyjęcia sakry.

Znany jest już jej termin?

Tak. Zapraszam wszystkich do siedleckiej katedry na... Dzień Dziecka. Liturgia Mszy św. z udzieleniem święceń biskupich jest bowiem przewidziana na 11.00, 1 czerwca, w drugi dzień Zielonych Świąt, a więc w święto Maryi Matki Kościoła. Dzisiaj jeszcze nie wiemy, jakie będą obstrzeżenia obowiązujące w związku z panującym stanem epidemii ani też ile osób będzie mogło wziąć udział w uroczystości. Z uwagi na tych, którzy pozostaną w domach, Msza św. będzie transmitowana przez Radio Podlasie i TV Trwam. Mam nadzieję, że w taki duchowy sposób wielu diecezjan i innych przyjaciół z różnych stron Polski i świata będzie mogło uczestniczyć w liturgii i dziękować Bogu za to wybranie.

Jakie zadania będzie podejmował Ksiądz Biskup w swojej posłudze?

Pokornie muszę powiedzieć, że moja rola sprowadza się do roli biskupa pomocniczego, a więc programem dla mnie jest program przygotowany przez biskupa ordynariusza. Po części został on nakreślony po jubileuszu, jaki przeżywaliśmy niedawno z całą diecezją. Misje ewangelizacyjne, wstrzymane obecnie z powodu pandemii, po wznowieniu będą okazją do spotykania się z poszczególnymi parafiami i przepowiadania tam Jezusa Chrystusa, podobnie jak bierzmowania, uroczystości jubileuszowe, odpusty. Obecna sytuacja pokazuje wartość Kościoła domowego i rolę rodziców w formacji dzieci. Trzeba odnowić współpracę z rodzicami w przekazywaniu wiary - nie tylko w przygotowaniu do I Komunii św. czy bierzmowania, ale także wiary codziennej, permanentnej. Czy do tego wystarczy niedziela na Eucharystia? Pewnie nie.

Mass media, portale społecznościowe są dobrym miejscem na głoszenie słowa Bożego?

Najlepiej słowo Boże głosi mi się z ambony podczas sprawowania liturgii. Wyjście z Dobrą Nowiną poza mury świątyni jest jednak dzisiaj koniecznością. Św. Paweł przepowiadał Chrystusa na ateńskim rynku. Pierwsze przepowiadanie musi dotrzeć do człowieka tam, gdzie on się znajduje. „Echo Katolickie”, Katolickie Radio Podlasie, portal podlasie24.pl są sprawdzonym kanałem komunikacji. Bardzo mocno uzupełniają je media społecznościowe. Na ile starczy czasu, chcę być promotorem nowych form przekazu bazujących na internecie - może nie od razu studio telewizyjne, ale FB, Twitter czy kanał You Tube - z pewnością tak. Oczywiście mam świadomość, że mają one też swoje drugie oblicze - nie brakuje osób, którym zależy nie na prawdzie, ale na tym, by „dołożyć” Kościołowi. W tym obszarze, niestety, hejt jest codziennością. Otwartość musi iść w parze z ostrożnością.

Od początku swojego kapłaństwa postawił Ksiądz Biskup na młodzież. Czy dzisiaj ta mocno dojrzała młodzież, myśląc o swoich dzieciach, wnukach, może liczyć na to, że nadal będzie Ksiądz Biskup „ogarniał” młodą część Kościoła?

Nie mam innego wyjścia. Wydarzenia, które stały się moją historią, nakazują mi nie tylko pamiętać, ale również inwestować w ludzi młodych. Ostatnio starałem się to robić jako proboszcz, teraz chcę towarzyszyć młodym i ich duszpasterzom jako biskup. Cały czas jestem konsultorem, teraz także członkiem Rady KEP ds. Duszpasterstwa Młodzieży, więc taka misja jest mi bardzo bliska. Kiedyś, kiedy Janowi Pawłowi II zadano pytanie, dlaczego jest z młodymi, dlaczego ma dla nich czas, odpowiedział: „wychowaliście sobie papieża”. Parafrazując te słowa, mogę powiedzieć tym, których spotkałem wiele lat temu: wychowaliście sobie biskupa, chcę być

zatem biskupem i waszym, i waszych dzieci. Nie chodzi jednak tylko o to, by być ze sobą, ale żeby istotnie prowadzić siebie dalej w wierze do Jezusa Chrystusa, dlatego ważne jest głoszenie Chrystusa, a nie siebie. Wykorzystując wszystkie talenty, które dał mi Pan Bóg, i znajomość Kościoła powszechnego, który żyje w Kościołach lokalnych, będę się starał, by Pan Jezus żył w sercach wszystkich, których spotkam, pełniąc tę nową posługę.

Czego nie wyczytamy w oficjalnej biografii Księdza Biskupa?

Czego? Chyba wielkiej wiary moich rodziców. Jestem najstarszy z sześciorga rodzeństwa. Moi rodzice Marianna i Hieronim Suchodolscy są ludźmi bardzo pobożnymi i przede wszystkim rozmodlonymi. Ich przynależność do Domowego Kościoła - rodzinnej gałęzi Ruchu Światło-Życie, miała olbrzymi wpływ na nas i naszą formację: siostry należały do oazy i do scholi, bracia byli ministrantami i lektorami. Myślę, że powołanie kapłańskie to owoc codziennej modlitwy obecnej w naszym domu. Doświadczenie mocnej wiary rodzinnej jest ciągle żywe i stanowi wielki skarb. Wyraża się w systematycznym praktykowaniu sakramentów i jej praktyce na co dzień w wymiarze Kościoła Domowego, choćby w modlitwie przed posiłkiem i po posiłku przy okazji naszych spotkań. Mama jest prawdziwą animatorką tego życia modlitwy.

W oficjalnej biografii nie wyczytamy też tego, co uczynił tata w momencie, kiedy wstępowałem do seminarium. Otóż, odwożąc mnie wówczas syrenką do Siedlec, powiedział coś, co na zawsze zapadło mi w pamięć: „Synu, co mogę ci dać jako wsparcie na tę drogę? Na czas, kiedy będziesz w seminarium, postanawiam całkowicie odstawić alkohol”. Decyzja taty dodała mi sił. W dniu święceń, 11 czerwca 1988 r., gdy wyszliśmy z katedry, aby przyjąć życzenia od najbliższych, jeszcze na schodach podszedł do mnie i zapytał, czy pamiętam, co obiecał mi sześć lat wcześniej. Odpowiedziałem: Tak, oczywiście. I dodał: „Wytrwałem. A teraz, żebyś był dobrym kapłanem, ja będę dalej abstynentem”. Dzisiaj, gdy mijają 32 lata od tamtego momentu, dziękuję mamie i tacie, że tak potrafią obdarowywać tym, co jest bezcenne. I wiem, że będą nadal ze mną, bo mnie po prostu kochają.

Jak teraz, po kilkunastu dniach od decyzji papieża Franciszka, czuje się biskup nominat?

Jest we mnie wiele pokoju. Trwam w modlitwie wdzięczności i prośby. Planuję to, co ma się wydarzyć, ale śpię spokojnie. Z wielu stron diecezji, Polski i z zagranicy otrzymuję dużo ciepłych słów. Nawet nie sądziłem, że przez te wszystkie lata pociągnąłem ze sobą do Jezusa tak wielu różnych ludzi. Owszem, pod wpisami o nominacji pojawiają się wpisy hejterów, ale na jeden taki odpowiadają od razu ludzie z różnych stron świata, biorąc mnie w obronę, dodając przy tym pewności, że mogę na nich liczyć. Miło mi, bo wiem, że nie ruszam w tę drogę samotnie. Jest ze mną wielka armia

ludzi. Niesamowicie zmobilizował się zwłaszcza „świat ŚDM-owy” - dawni wolontariusze i duszpasterze młodzieży, którzy mówią: pójdziemy dalej razem z tobą. Są ze mną i w modlitwie, i w działaniu, dlatego głoszenie Jezusa Chrystusa będzie łatwiejsze. Ufam, że Pan Bóg tak to poprowadził: najpierw pozwolił mi współpracować z milionami ludzi z całego świata, żeby teraz razem z nimi pójść dla Ewangelii w ten świat. Nie przypadkiem dzisiejsza Ewangelia [18 kwietnia - przyp. red.] kończy się słowami: „Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię każdemu stworzeniu”. Widzę w tym misję i posłanie. Proszę o modlitwę, żeby wystarczyło mi pokory i odwagi w realizowaniu tego zadania.

Mianowanie biskupa pomocniczego jest dla nas pozytywnym znakiem, że Kościół działa i niezależnie od zarzutów kierowanych z różnych środowisk toczy się w nim życie.

Obecny czas epidemii uczy najtrudniejszej cnoty w chrześcijaństwie - posłuszeństwa. Jedna z podstawowych prawd teologii chrześcijańskiej mówi, że łaska buduje na naturze. Troska o ochronę zdrowia i życia nie jest dla nas, duszpasterzy i biskupów, w tych dniach rzeczą łatwą, ponieważ rzeczywiście spotykamy się z pytaniami, dlaczego się poddaliśmy, czemu zamknęliśmy drzwi. Właśnie po to, żeby jak najszybciej epidemia minęła i jak najmniej osób zostało zarażonych. Czasami potrzebne jest takie „zejście do katakumb”. Ufam, że posłuszeństwo okazane w tej sytuacji poprowadzi nas do jeszcze większej chwały Bożej. Jak bardzo odnowiła się modlitwa w naszych domach, potwierdzają świadectwa, które otrzymuję. Jest wśród nich m.in. wyznanie starszego małżeństwa, które po raz pierwszy od 30 lat klęknęło do modlitwy razem, wcześniej brakowało im odwagi. Chcę przy okazji podziękować wszystkim, którzy trwali ze zrozumieniem, a w każdym razie w postawie posłuszeństwa. Wierzę, że Kościół jest Kościołem życia, Kościołem zwycięstwa w Jezusie Chrystusie - choć umarłym, to jednak zmartwychwstałym, nieustannie żyjącym.

Dziękuję za rozmowę.

Rozmawiała: Monika Lipińska

ISSN 1230-7165

Wydawca:

Unitas
wydawnictwo

Wydawnictwo Diecezji Siedleckiej
08-110 Siedlce, ul. Szkolna 22
wydawnictwo@wydawnictwo-unitas.pl
tel. 500 106 002

Redakcja:

Ks. Wojciech Hackiewicz
Ks. Marek Weresa
ul. Piłsudskiego 62, 08-110 Siedlce
email: wiadomoscids@gmail.com